

Păstor lapon cu câinele său.

Și lucrurile cele mai obișnuite au aici un aspect unic. Această misterioasă fotografie înfățișează ghetă și mănuși de piele de ren, împodobite cu piele colorată.

Tânără laponă în costumul ei de lucru.

Cap de ren.

ANUAL
POLAR
dintr'o
ponia —

Tânăr lapon în haine de lucru.

Dimineața este minunată. Soarele s'a ridicat la orizont și zăpada scilpește argintiu printre arbori. Umbrele mai sunt încă misterioase și prelungi, dar încetul cu încetul se scurtează, și ca un grilaj nesfârșit se întinde soseaua în toată lungimea ei. Totul e foarte frumos, numai laponul îmi apasă teribil stomacul.

Intrecem mai multe sâni cu cai. Acestea sunt toate încărcate cu piei și blănuri. Portul pestriț și teatral al laponilor dă o priveliște înviorătoare și grațioasă! Poartă toți mantii lungi, albastre, cu garnituri galbene, roșii și verzi. Au cusut pe ele flori, frunze și inimi din piele colorată. Toți poartă cisme înalte de păsă cu vârfurile tare îndoit în sus și căciuli pătrate și pestrițe. La noi acasă există prăjituri cari au exact aceeași formă.

Din toate sâniile ni se fac semne și ni se zâmbește. Noi suntem cei mai iuți depe șosea. Sania zboară peste pantele înghețate; ici, colo ne lovim și de câte un pom; dar laponul știe să-și conducă animalul. „Brrr!” îi strigă el acum; acesta este semnul de oprire. Animalul se oprește brusc; simt un șoc puternic, sania zboară într-o parte, se răstoarnă; atât eu cât și laponul suntem în zăpadă până la gât. El îmi arată, liniștit, o casuță mică de lemn. „E un han, la „Soarele din miezul nopții”, aci putem lua masa de prânz”.

După masă pornim din nou repede, mai departe. Peisagiul rămâne neschimbat: mereu numai zăpadă și pădure. Ziua e mică: soarele merge devreme să se culce. Este abia trei și întunericul coboară încet, încet, în jurul nostru. Sania mea e trasă acum de un ren-femelă; ea este mult mai mică decât renul mascul care ne-a purtat toată dimineața, dar este tot atât de repede și puternică. Aleargă continuu cu botul deschis; găfăie neîntrerupt; dă impresia că în clipa următoare va cădea sfârșită de oboseală.

Aerul devine mai plăcut. Ultimele raze ale soarelui se ascund sub un văl de nouri. Incepe să ningă încet. Atmosferă de basm. O legendă de noapte de iarnă.

La ora 6 intrăm în curtea gospodăriei unui lapon. Casă scundă de lemn; odăi mici, dar foarte calde; mulți copii cu obraji rotunzi și osoși. Lumină electrică și telefon de perete! Laponul este omul cel mai bogat al regiunii; are o cireadă de reni de mai bine de 1200 animale, care reprezintă o avere frumoasă. Un ren valorează aproximativ 250 franci francezi.

Cu totul altfel îmi imaginam viața laponilor. În fantezia mea îi plasam în colibe mici, sărăcăcioase; îi vedeam înghețând și murind de foame în iadul lor nordic și-i compătimeam în sărăcia lor. Și acum sunt

ac și văd adevărul. Laponii sunt oameni a căror avere este mult mai mare decât nevoile lor. Stăpânul casei iese din micuța bucătărie, ea mă salută. Poartă o mantie lungă de hermină; ca regina la noil încearcă să mă convingă să petrec noaptea la ei și abia dimineața să plec mai departe. Până la Sodankyle ar mai fi încă 4 ore bune și mi-au pregătit un pat foarte bun. Mă gândesc o clipă, prefer însă să plec mai departe. Seara e plăcută, nu prea rece și supă caldă, ce ni s'a servit, m'a încălzit bine. E mai bine să plec astăzi încă la Sodankyle.

Animalul din fața saniei se schimbă din nou. În întuneric, drumul e plictisitor. Din când în când ațipesc câte puțin, dar sguduiturile puternice ale saniei mă deșteaptă mereu. Câteva minute înainte de ora 10, ne oprim în fața hanului din Sodankyle.

Înăuntru, în sala de mâncare, toate mesele sunt ocupate. Este aci o mare societate de suedezi. Vin dela o vânătoare de urși și s'au împotmolit ieri, cu automobilele lor. Zăpada și șoseaua înghețată nu-i lasă să plece mai departe. Într-o dispoziție perfectă sărbătoresc cei doi urși pe cari i-au împușcat. În fața căminului se află două trofee: două piei uriașe de urși!

Sunt invitat la masă și vecinul meu îmi povestește vânătoarea. Au fost până la malul fluviului Kemijervi, aproape de granița nordică a Rusiei. Țara se numește Carelia de nord; aci se întind pădurile cele mai bogate în urși. Deși animalele sunt foarte numeroase vânătoarea nu este ușoară. Până să găsească urmele urșilor indigenii trebuie să dibue multe săptămâni. Vânătorii sunt înștiințați după ce s'au găsit urmele. Mai trec încă 6-7 zile, pe care vânătorul trebuie să le petreacă la pândă, până când înfățișat ursul își face apariția. Și abia atunci se poate întâmpla ușor ca mâna înghețată a vânătorului să împuște alături. „Totuși i-am prins pe ăștia doi!” spune mândru tânărul suedez și-și sărbătorește succesul cu un pahar mare de vutcă.

Atât de interesant este tot ce aflu aci din viața nordică încât uit cu totul oboselile zilei și călătoria de 14 ore în „sicriu”. La o masă șade un om bătrân, simplu; un pescar din Petsamo, depe coasta Oceanului înghețat. Ținta călătoriei sale este Uleborg, acolo este căsătorită fiica lui. El îmi povestește viața pescarilor nordici.

„La noi există un fel special de pescuit — spune el — necunoscut decât pe coastele finlandeze ale mării și în Oceanul înghețat finlandez. Noi îl numim „pescuit de colibă”. Când marea este complet înghețată, clădim mici colibe de lemn pe sâni și plecăm, cu caii, departe

Iarna. O călătorie prin Laponia.

pe marea înghețată. Da, de multe ori la depărtări de 80-100 kilometri de mall! Și locuim acolo 2-3 luni. În fiecare săptămână vin două-trei sănii mari din satul nostru și ne aduc alimente și hrană pentru cai. Lucrul pe care-l facem afară, pe suprafața nesfârșită și solidă a gheții este foarte greu. Găurim gheața și plasa este întinsă sub gheață. Prada nu este niciodată prea mare, dar și iarna trebuie să lucrăm și să trăim!

„Și nu este periculoasă această muncă? Gheața nu se rupe niciodată?” întreb eu pe bătrân. „Trebuie totdeauna să ne așteptăm la accidente. Anul trecut am trăit zile îngrozitoare. Era primăvară, în primele zile ale lunii Aprilie. Atunci este primejdia cea mai mare, căci gheața începe să se topească. Zilele erau încă destul de reci și nu ne așteptam la nimic rău. Deodată, la prânz, imediat după ora 12, toată suprafața gheții a crăpat, producând un sgomot infernal. Un grup dintre oamenii noștri, cari se aflau cam la vreo 40 kilometri depărtare de mal, în colibe lor, n'au mai putut să-și facă drum de întors. Gheața crăpată s'a spart, după amiază, foarte repede, în bucăți mai mici, iar acestea curgeau rapid, înspre direcția nord-vest, cu viteza vântului de 12 metri pe secundă. Până seara la 8, n'am primit niciun semnal de ajutor dela pescari, colibe au fost depărtate de diversele blocuri de gheață, dar nu exista încă niciun pericol de moarte. Pe la miezul nopții, gheața continua să se sfărâme și bucățile să curgă duse de vântul care se întetise. Blocurile de gheață se ciocneau din când în când, sfărâmând colibe. La ora 5 dimineața, trebuia începută salvarea, în condițiile cele mai grele. Cum bărcile cu motor nu puteau înainta din pricina gheții curgătoare, pescarii erau nevoiți să sară de pe un bloc de gheață pe altul, căutând să ajungă bărcile. Blocurile

de gheață se spărseseră în bucăți de câte 2-3 metri. Cai, sănii și alte ustensile ale pescarilor se pierdură. Cu greu putură oamenii să-și salveze propria lor viață!” Bătrânul putea povesti mai departe, dar se făcuse prea târziu. Trebuia să mă culc. Măine trebuie să parcurg iar 100 kilometri!

*

Este a treia zi a călătoriei mele cu sania. Sâmbătă seara, ora 8. Mă aflu în fața ușii hotelului Hansa din Rovaniemi.

„Din păcate, totul e ocupat!” — se scuză hotelierul. Și același regret la al doilea hotel. Altele nu mai sunt. Ce e de făcut? „Când e târgul anual nu puteți găsi nicio cameră liberă la Rovaniemi” — Informația mi-a fost dată în limba franceză. Mă întorc. Un bărbat înalt stă în fața mea, învelit în blănuri groase. „Foarte plăcut, vorbiți franțuzește. Pot să vă cer un sfat: unde pot să rămân aici peste noapte?”

După amiază, când se închide târgul, afacerile încheiate sunt discutate în curțile hotelurilor.

„Rovaniemi”, unul dintre cele mai nordice orașe ale lumii, este capitala Laponiei. Aci se ține, în fiecare an, în luna Februarie, un mare târg, la care iau parte laponi din toate părțile țării.

Un articol foarte important la Rovaniemi sunt sky-urile! Laponul le măsoară cu ochiul critic al cunoscătorului.

Omul în blană este foarte prietenos.

„Da, cum aci nu se găsesc decât două hoteluri, și la târgul anual ia parte întreaga Laponie și sute de negustori de blănuri din Helsingfors, se instalează totdeauna trenuri pentru dormit, în gară”.

„Trenuri pentru dormit? Ce sunt alea?”

„La noi în Finlanda, este ceva foarte obicinuit. Totdeauna, când se organizează ceva deosebit și în oraș nu sunt hoteluri suficiente, se pregătesc în gări, trenuri cu vagoane pentru dormit. Acolo se poate dormi, ca într'un hotel”.

Am mulțumit pentru informație și am fugit la gară. Aci se mai găseau locuri libere. Patul este cam îngust și tare, dar sunt foarte obosit și adorm curând. Duminică dimineața la ora 8, sunt pe drum spre bălciu. Pe străzile localității, liniștite altădată, este acum o circulație de oraș mare. Sanie lângă sanie, oameni lângă oameni! O împeștire minunată! Păcat că aparatul meu fotografic nu este în stare să redea și culorile. Târgul de aci nici nu seamănă cu bălciurile sau târgurile de pe la noi. Asta este mai mult o sărbătoare pentru întregul popor! Numai vreo 200 de pași și mă aflu în mijlocul bălciului. În dreapta și stânga, pretutindeni se înșiră în rânduri lungi micile colibe de lemn ale negustorilor.

Cismele grele fac să scârție zăpada tare înghețată; renii găfăie în fața săniilor; clopoțeli aiailor își deapănă muzica fină. Ca beți, copiii laponilor se sbenguie în mulțimea de oameni.

Mă apropiu de mărfuri. Ce fel de lucruri sunt astea pe care le expun? Imi trebuiesc trei minute până să ghicesc; sunt ghetete și căciuli, toate din blană de ren, împodobite cu piele pestriță. Foarte frumoase. Și ce effine! O pereche de ghetete 40 de mărci finlandeze — asta înseamnă — 14.40 franci francezi! Cu asta voi compensa toate obligațiile mele față de prietenii din patrie!

Într'o stradă alăturată și-au deschis cartierul general blănarii. Aci stau împrăstiate tot felul de piei și blănuri. Vulpi minunate; poți cumpăra o bucată cu 50 franci. Pentru 20 franci capeți hermine foarte frumoase. Ici o piele mare de urs, asta este însă mai scumpă — laponul care a doborât ursul, cere 500 de franci pe piele!

Mă aflu în fața unei placarde mari. „PORONLIHAA OSTETAN TAVATLIKKA” scrie pe ea. Ce să însemne asta oare?

„Învățați finlandeza, da?” — întreabă cineva lângă mine. — Este iar omul înalt de aseară. Ne salutăm prietenos. E gata să-mi dea toate informațiile. „Aci se cumpără carne de ren! scrie pe placard”.

Tipurile din fotografia noastră mai aparțin triburilor de nomazi. Ei vagabondează dela un loc la altul și locuiesc în corturi. Nivelul lor cultural este mult mai scăzut decât al fraților lor cari locuiesc în sate sau orașele.

„Carne de ren? Ce se face cu ea?” întreb eu neștiutor.
„Asta este cea mai fină delicată, care există! — îmi răspunde el sgomotos — n'ai gustat-o niciodată?”
Și m'a și prins de braț, trăgându-mă cu pași mari dealungul străzii. La colț este un restaurant. Proaspătul meu prieten nu admite niciun fel de opoziție; trebuie să mă așez și să iau cu el un aperitiv.

Un aperitiv în Finlanda este egal cu un banchet de nuntă la noi. În mijlocul sufrageriei se află o masă mare, acoperită cu o față de masă albă, cu o sută de castroane. În fiecare castrol este altceva: supă, cartofi, ouă fierte, unt, brânză, șuncă, somon, cozonac și multe altele. Într'un colț al mesei stau înșirate carafele cu lapte, ceai, cafea și bere! Aci nu ești servit de chelner. Fiecare își ia farfuria în mână și se așează la masa mare. Aci îți poți lua ce vrei și cât vrei.

Cele mai gustoase sunt micile chiftele negre de carne de ren. Prânzul e minunat. Numai păcat c'am băut din berea caldă. Din cauza asta, plăcerea mea pentru bucătăria laponă a cam scăzut. „Kalia” se numește aci; se prepară în fiecare bucătărie și are un gust îngrozitor.

Încălzit și cu foamea astâmpărată rătăcesc prin târg. Fiecare colț oferă impresii noi, interesante. Ajung într-o stradă, unde stau înșirate mii de sky-uri, un articol foarte important pentru regiunile nordice. Laponul măsoară cu ochi de critic perechea pe care vrea s'o cumpere. La stânga se ridică gramezi de cocoși sălbateci. Știu că la noi, orice vânzător își face un vis din împușcarea unui cocoș sălbatic. Aci abia dacă vrea cineva să-i cumpere. Mult prea multă marfă în târg.

Ritmul cel mai viu este într-o curte, în care se vând piei de ren. Neîntrerupt se opresc în fața curții sănii supraîncărcate cu piei și carne de ren. Cu figurile înroșite de ger, laponii coboară din sănii. Ei vin din toate regiunile țării; dela Petsamo și depe malul lacului Enari; din pădurile estice ale Careliei și dela apus, dela granița suedeză.

Carnea este depozitată în magazine mari. Nu există nicio teamă că se va strica. Termometrul arată neconținut 35 grade. Nu mai este nevoie de răcitoare. La apusul soarelui, târgul începe să se golească. În ziua următoare, forfoteala continuă. Trei zile durează târgul la cercul polar!

Seara, toate hotelurile și cărciumile sunt pline. Afacerile încheiate trebuiesc sărbătorite. Laponii beau cu plăcere și mult. Alcoolul devine pentru ei, curând, o slăbiciune. Există o lege care interzice cărciumarilor să servească laponilor altă băutură decât bere. Vin și rachiu n'au voie să capete.

Mulți se duc la circ. Și asta se găsește aici. Saltimbancii vin din Estonia. Știu că pot conta aci pe afaceri. Odată pe an pleacă laponul din casa sa monotonă, din coliba îndepărtată din satul său; această zi este totdeauna o zi însemnată în viața lui. Atunci trebuiesc gustate bucuriile „orașului”!

O noapte rece, întunecată se lasă peste lumea Nordului. Stau la fereastră și privesc afară, în întuneric. Vântul suflă și flueră încet prin deschizături. Liniștea pădurilor pătrunde în noapte până'n străzile micului oraș. Privirea mea cată în depărtare; înapoi până la Petsamo, în lumea albă a Oceanului Înghețat... Cât de diferită este această lume de a noastră. Și cât de deosebită viața! Un orizont destul de întins și trebuinți foarte limitate. Depărtări nemăsurate și ținte apropiate. Mult lucru și visuri puține. Multă odihnă și puține bucurii...

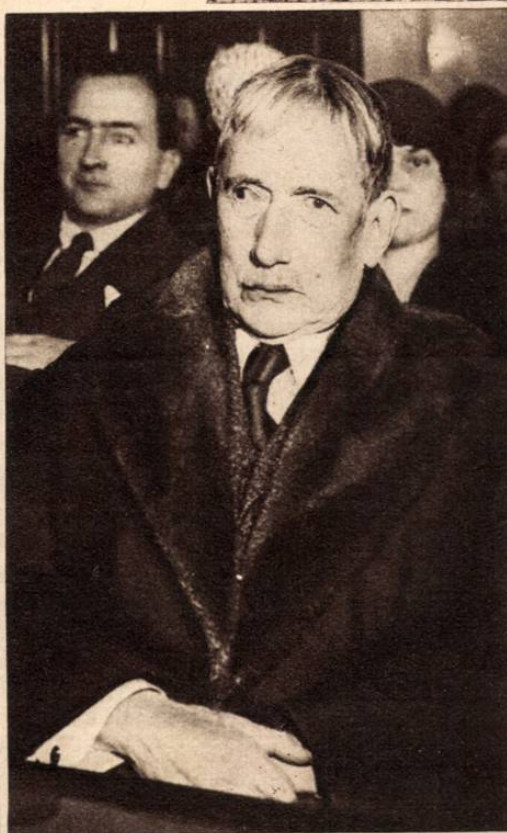
Dar totuși o lume minunată, superbă, eroică!

ALMASI

TOATĂ AMERICA DISCUTĂ:
NEVASTĂ LA 9 ANII

Subiectul de mare senzație în Statele Unite îl constituie căsătoria — cu consimțământul părinților — a unei fetițe de nouă ani cu un băiat în vârstă de 22 ani. Bărbatul a oferit soției sale ca dar de nuntă o păpușă. Fotografia noastră o înfățișează pe mireasa în vârstă de 9 ani Mrs. Winstead Jones.

A MURIT CEL MAI BĂTRÂN OM DE STAT AL AMERICII.

La New-York, a încetat din viață în vârstă de 92 ani Mr. Elihu Root cel mai bătrân om de stat din America. Mr. Root a activat timp de 50 de ani în politică.

SKI ÎN NORDUL JAPONIEI.

În nordul Japoniei se practică cu asiduitate sky-ul, în vreme ce la Sud înfloresc arborii fructiferi. Fotografia noastră înfățișează două skiere din Nordul Japoniei.

O PERICULOASĂ MODĂ LA STRAND

La Miami s'a lansat o nouă modă de costume de baie. După cum se vede „costumele” sunt din ce în ce mai sumare.

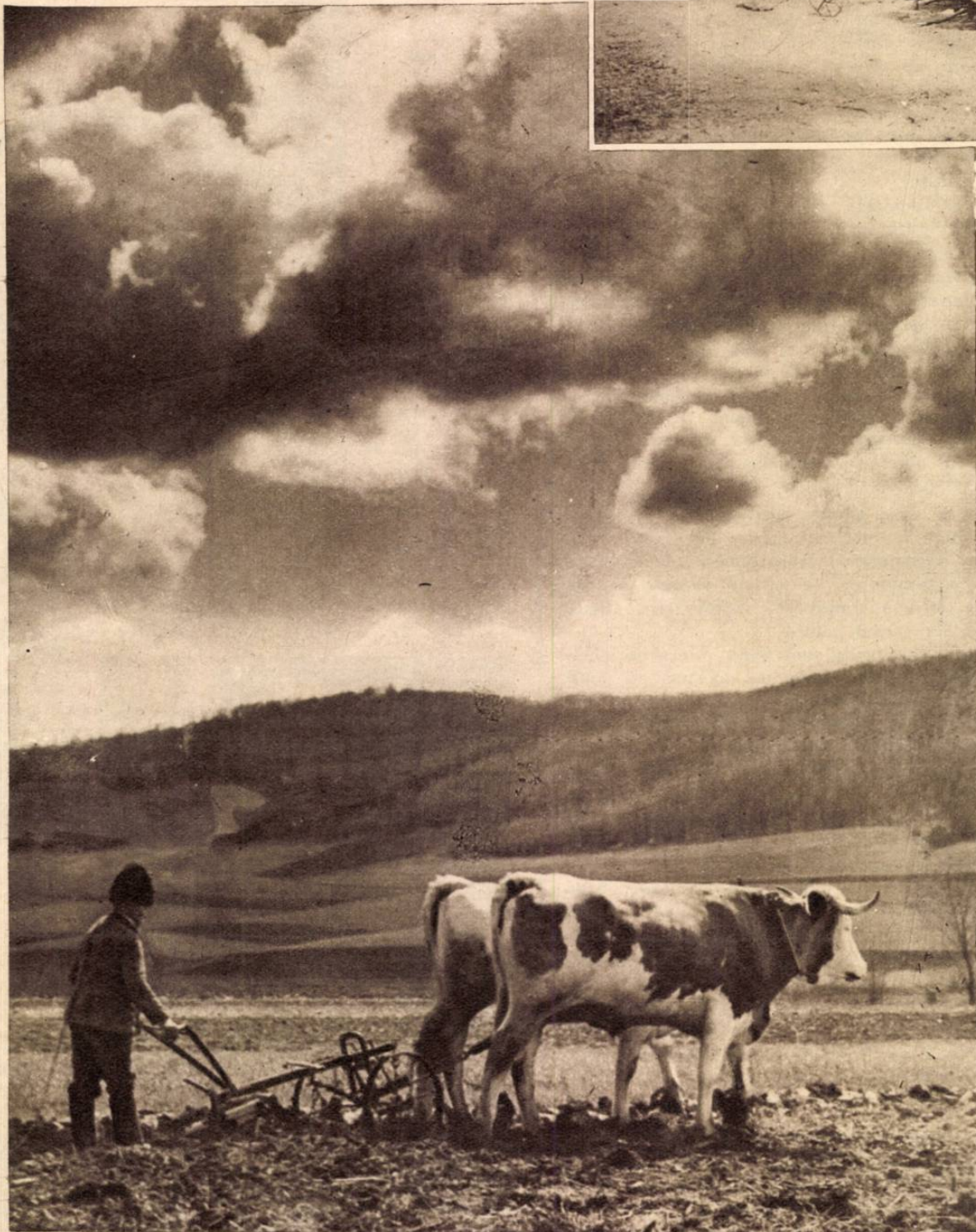
Pământul

Gospodăria lui Moș Vasile Puia — Forfo-teala satului în zori. — Cărciuma lui domnu' Spirache. — Noaptea omorului.

SAT din miazănoaptea Dobrogi.
Se sting cele de pe urmă cline
din munții Măcinului, acolo — în-
spre apus. În răsărit, Dunărea șerpuește
spre Tulcea, înainte de-a se prefira în
labirintul deltei. Dar până la Dunăre e
cale de douăzeci de kilometri, aproape...
pământul se așterne negru și gras, din-
colo de ultimele gospodării, în pătura
întinsă a câmpului sau în unduirile dea-
lurilor. Oricât îngăduie privirea, țarinile
își zugrăvesc peticele în tonuri felurite
de culoare, de parcă pe spinările dea-
lurilor ar fi așternute plocate și covoare
înflorate, de sărbătoarea Firii.
Potriveala culorilor se schimbă după timp.
Verdele se preface în tot felul. Galbe-
nul gliei din față e al rapiței, presărată
îci-colo, cu sorcove sângerii de maci.
Clima dealului de lut galben e împovă-
rată de oastea butucilor de viță, prinși
de sulitele haragilor. Galbenul lutului,
aurul soarelui și roua zorilor s'ar strânge
în chilimbarul poamei dobrogene, dulce
și înlăcrimată.
Ori unde colindă ochiul luminat de ză-
rile deschise, întâlnește priveliștea calmă,
senină și măreață, a pământului dătător
de rod. Sus, în înalturi, sticla străvezie
a cerurilor, de unde pogoară ploile și
lumina. Lângă tine, călătorule visător,
care odihnești în iarbă, stebile de ne-
muritoare, de levănțică, de cicoare și

...Dincolo de deal soarele trebuie c'a
răsărit. Cerul e ușor împurpurat...

...Boii se opintesc amarnic. Sevastin,
și mână cu vorbe blăjine.

...Cele mai multe case
sunt învelite cu stuf, tă-
iat din balta de-aproape...

maci... În frunzulițele
firave, în firul tulpiniței;
în frăgezimea florilor —
s'au adunat: lutul, ceru-
rile, mierea soarelui,
picurii ploilor, într'o
minune nouă, dumneze-
iască...

*
Șoseaua albă, pietruită
cu calcar, vine dinspre
Măcin, șerpuiind printre
pantele dealurilor. În
pragul satului, se bucură
de freamătul salcâmlor
statorniciți de-alungu-i,
ca pentru a-i ura bun
sosir. Dela **Văcăreni**
începe, panglica dru-
mului a urcat două dea-
luri înalte. După ce va
străbate satul, va porni
înspre **Isaccea**, **Sari-
ca**, **Niculitel**... Dar
iață-ne, în **Luncavița**!
Puține acoperișuri de
figlă. Cele mai multe
case sunt învăluite cu
stuf, tăiat din balta de
aproape. Pereții sunt
durați din cărămizi gro-
solane, de lut galben
amestecat cu paie (chir-
pici). Gospodinele ma-
harnice i-au lipit cu
grije, au dat cu var și
brâie de culori, de ți-e
mai mare dragul.

Gardurile sunt de pia-
tră sau împletite din
nuele de cătină și sal-
cie, ori chiar din stuf.
Curțile-s largi și înve-
cinate cu livezi de pomi
roditori. Biserica albă
și arătoasă își înalță

cele trei turle dincolo de pânza verde a copacilor:
e chiar în stânga șoselei. În dreapta e scrânciobul și
locul deschis, pentru horă. Cumpene de fântâni ame-
nință înalturile. Apoi, șoseaua se avântă în vale, trece
podul peste brațul de apă rătăcit înapoi din revăr-
sarea fluviului, dealungește un deal cu vii și șireagul
de sălcii, spre sătucul Rachelu.

*
În ulița întortochiată și rătăcită spre miazăzi, aflu
gospodăria lui Moș Vasile Puia, pe care nu l-am mai
văzut de-un car de ani. În ograda lungă, de unde am
pornit în copilărie, în căruță, spre vie, așezarea case-
lor nu s'a schimbat. Pe dreapta, casa bătrânilor. În
stânga, aceea a fetelor iar în fund, cu poartă spre
șosea, căsuța nouă a băiatului mai mare, Sevastin.
Mai la adăpostul gardului, e bordeiul săpat în pământ
și acoperit cu stuf, unde fetele mănuesc războiul și
furca...

Vremea în e început de primăvară. L-am aflat pe toți,
aproape, acas'... Moș Vasile e tot așa de rumen la
față și cu ochii înlăcrimați de bunătațe. E scund și
bine făcut. Mă întâmpină cu bucurie. Chipul ușor
alungit, împăinjenit de viduri, tălmăcește bucuria reve-

derii în îmbujorare obrajilor și 'n înrouarea privirilor.

Căciula rotunjită, dată puțin pe ceafă, îl face pictural, în îngemănarea negrului cu arămiul feței...

Întreaga lui înfățișare se împlinește cu hainele de aba și cămașa de pânză. Nu s'a putut deprinde cu ghetete Moș-Vasile. Tot opinci poartă.

Lelea Maria, nevasta lui, uscată și bolnăvicioasă, cu glasul răgușit, mă 'ndeamnă să șed și-mi întinde un scăueș pe trei picioare. Aduși de eveniment, sosesc Sevastin și nevasta lui, apoi Despina și Cristina, cele două fete.

— Ce vești, Moș Vasile? Bune toate?

— Cum vrea Cel de Sus! Iarna a fost grea. Noroc, că zăpada a căzut din belșug...

— Muncile, când le porniți?...

— Apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, mâine ieșim cu plugul. Nu mai putem întârzia! Pe fereastră, zăresc în șopronul cu ușile date de perete, plugurile de fier. Unul din ele e nou, nouț.

— Acu' l-ați cumpărat?

— Da. L-a adus Sevastin, dela Isaccea. Trebuie să ne grăbim. Mai avem și via de săpat...

— Toate la vremea lor, Moș Vasile!

— Pământul e acum dornic de sămânță. Acesta e rostul lui. Așteaptă plugurile ca să-i primenească adâncurile!

Ne-am îndreptat spre șopron. Sevastin cuprinde vârtos coarnele unuia dintre pluguri.

— Eu ar cu el! — rostește și-mi suride. Moș Vasile îmi arată plugul său: e cel mai vechi. Fierul lucios e parcă poleit cu lumină...

— Dar celălalt?

— Acela e pentru Costică! Vine mâine. L-au învoit dela regiment.

— E ostaș?

— Da. La artilerie, că-i voinic.

— Bine că nu l-au dat pe corăbii! — se bucură Lelea Maria. Că făcea trei ani, săracul!

— Sau la aeroplanelor! adaogă Sevastin.

Poposim lângă o căsuță ca pentru copii. Cunoscut rostul acestei așezări, cât un stat de om, din lut și nule. E hambarul.

— Aici e sămânța!?

— Îți mai amintești, neicușorule! — se minunează Moș Vasile și deschide o ușiță. În compartimente despărțite de pereți subțiri, ca'ntr'un stuf, se ridică movilele de grâne, treerate în vară.

— Ce-ai de gând să semeni anul acesta, Moș Vasile?

— Pui de toate! Și orz și ovăz. Nici secara n'o las de-o parte, sigur!

— Dar rapiță?

— Se poate? Porumb punem pe ogorul lui Sevastin. Mâna uscată a lui Moș Vasile a adunat în palma deschisă un pumn de sămânță aurie. În clipa aceasta, împrejurarea capătă un tâlc adânc.

Lângă mine nu mai e Moș Vasile. Puia și copiii lui, ci plugarul, semănătorul, omul care va asvârli pământului aburind de sevă, firul rodului scump.

E omul pământului...

Cu icoana aceasta în ochi, pornim înspre bordei, sub adăpostirea căruia, în iarnă, Cristina și Despina au înflorit, cu răbdare și pricepere, un covor tare frumos. În zori, când viorul dimineții prinde a se topi în lumina zilei, satul forfotește, ca de război. Sgomote de fierărie sperie păsările primăverii. Pe fereastră, zăresc carele cu unelte, cu butoiul și bota de apă târind plugurile prinse de oiște, în pasul larg și liniștit al boilor.

Știu unde își pornește hotarul țarina lui Moș Vasile. Mai târziu, pe bicicletă, ajung convoiul de lucrători. În cap, Moș Vasile și Despina. Pe de lături, Sevastin.

— Iată-mă-s! V'am ajuns!

— Tare ești năzdrăvan, mătațuță! — se minunează Moș Vasile.

Înspre valea cea largă ce se cheamă Milana, acolo e ogorul pe care Moș Va-

sile l-a păstrat pentru el. Nu e prea mult. Țarina se 'nvecinează cu livada de pruni și cu via — și acelea ale lui. Drumul coboară, despărțindu-se de șosea în stânga. În vară, pârta e o tăietură printre bozii și scafeți. Poposim. Sevastin desjugă boii. Carul rămâne singur pe-un dâmb, strâmb, parcă să se răstoarne Moș Vasile ia aminte la înjugarea boilor la plug. Se apropie clipa când fierul luciu va creșta pământul! E o înfrigurare în gesturile și privirile tuturor. Despina și-a gătit săculețul cu grăunțe.

Dincolo de deal, soarele trebuie c'a răsărit. Cerul e într'aurit și ușor împurpurat. În cele din urmă, boii îndemnați de Sevastin se mișcă rar, în pas liniștit. Moș Vasile s'a prins de coarnele plugului. Coboară fierul de oțel și acesta mușcă lacom din lutul mustind de sevă.

Boii se opintesc amarnic. Sevastin îi mână, cu vorbe blajine. În urmă, Moș Vasile încrâncenat, pare că e mai înalt, crescut, așa cum calcă apăsător.

Mai târziu, trece Sevastin la coarne și Moș Vasile ia biciul și trece în frunte, hăulind ca un flăcău. Brazdele țâșnesc ca niște valuri negre, una după alta, pe tăișul de oțel.

De pe clina dealului dinspre răsărit, s'aud glasuri chihotind. Un țăran, vecin, a pornit și el brazdă nouă, în țarina povârniță.

E voinic și urcă în pas hotărât, apăsând în coarnele plugului, cu nădejde.

În clipa când ființa lui și restul grupului se profilează pe cer, pe coama dealului, soarele își arată tipsia de foc. Avântarea plugarului de pe deal, e ca o înălțare înspre porțile răsăritului, spre soare...

— Haide, Despino, la drum!

Mâna fetei presoară firele semințelor, cu gestul urătorilor de Anul Nou.

Cei câțiva nurași albi din zarea dimpotrivă, se topec de parcă ar fi de nea. Soarele a potopit întreaga fire adăpostită de clopotul cerului. Chipurile plugarilor prinși de muncă, se luminează de poleirea vâlvătăii de aur, de pe cer.

Dinspre pădurea din apropiere, se simte o adiere răcoroasă.

Brazde noi, Brazde de pământ negru...

Ninsoare de semințe peste bolovanii de lut greu, de-abia fărâmiți de boroană...

Ninsoare de lumină...

În inserare, ogorul are altă față. Pare un covor de întuneric. O părtie de cer în noapte...

Carul înaintează, încet; în scârțâitul roatelor, fierăria plugului amestecă zângănit. Satul se apropie pe 'ncetul, ieșind din ce în ce mai deslușit, din păcla verii. S'aud sgomote, lătrat de câini, motorul dela moară.

La Izvoare, unde străjuesc vreo șapte fântâni, popas. Sevastin adapă boii, în găleata de lemn.

La urmă, cer și eu să beau. Imi scoate din adânc, o găleată plină. Sorb cu nesaț, însetat, apa răcoroasă, cu buzele pâlnie. În oglinda jucăușă a apei, sclipește, o vreme, o stea. Ridic privirea. Luceafărul e pe cer...

La cârciumă, la domnu Spirache, aflăm împrejurarea îngrozitoare de peste zi. Badea Ilie Armașu a arat trei brazde pe ogorul vecinului și-a schimbat cu un pas, piatra de hotar.

Acesta când a venit și a văzut fapta, a și pornit cearta, căci de felul lui era morocănos badea Ioniță Olaru. Din ceartă, au ajuns la bătae cruntă, Nea Ilie Armașu e mai voinic, bată-l vina! L-a pus piedică vecinului și l-a doborât la pământ. A înhățat iute sapa și cât ai clipi, i-a și crăpat capu lui Ioniță Olaru. A rămas, sărmanul, mort pe loc, într'o băltoacă de sânge.

— Pentru trei brazde de pământ!

— Mâine, vine procurorul!

După iarna aspră, nu se slobozise încă deasupra lumii, întâia furtună — de primăvară... În noaptea omorului, a căzut ploaie și a tunat, de parcă avea să se sfârșească pământul...

A și trăznit, în grădina unui om!... Amarnică urgie! Să fie semn din cer?

N. PAPATANASIU

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Un remediu universal contra durerilor! Vă pot înștiința, că cu Togal am avut rezultate foarte bune. Am întrebuințat Togal-ul la dureri reumatice, ce mă chinuiau și trebuie să recunosc, că aceste dureri mi-au trecut cu totul. Am încercat apoi Togal-ul și la migrenă, obținând și aici cele mai bune succese, așa că de atunci Togal-ul se găsește în casa mea ca un mijloc universal contra durerilor de tot felul și-i dau preferință pentru că niciodată n'am observat, spre deosebire de alte mijloace, acțiuni secundare neplăcute.

Else Duscheneck, Timișoara

Cosmetica Medicală

Telefon 3.28.35

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței (coșuri, riduri etc). Tratament de slăbire. Ingrijirea frumuseții și a trupului. Măști individuale. Informațiuni gratuite, B-dul Elisabeta 3 A (vis-a-vis de Trianon).

Consult. 10-12; 4-6 și ore reținute.

Grape-fruit-ul

e mai apetisant când îl tăiați în două, îi desprindeți miezul cu vârful cuțitului lăsându-l în coajă, îl înțepați, îl presărați cu zahăr praf, îl stropiți cu puțin rom și îl serviți după o oră într-o cupă, câte 1/2 fruct de persoană, ca desert.

FRUCTUL CEL MAI ZEMOS

O cutie de „ANTIDOLOR Prof. LUPU” este ajutorul rapid și eficient în cazuri de gripă, răceli și orice dureri nevralgice.

„Antidolor Prof. Lupu” este un produs experimentat clinic.

ANTIDOLOR PROF. LUPU

Primul mărtisor

ANCHETA REVISTEI „REALITATEA ILUSTRATĂ” IN LUMEA TEATRULUI

MĂRȚISORUL!

Simbol minunat al tinereții, care apare odată cu ghiociei, odată cu primele raze calde de soare, odată cu evadarea din atmosfera sgribulită a iernii spre parfumul optimist și minunat al primăverii...

Legătură tainică și sfântă a milioane de idile, dar al tinereții și al bucuriei, talisman aducător de noroc, mărtisorul înfățișează una dintre cele mai frumoase datini ale omenirii.

În sufletul d-tale iubită cititoare și iubit cititor, nu se poate ca mărtisorul să nu fi încrustat cel puțin o amintire frumoasă. Vreo idilă începută în ziua de 1 Martie, cimentată prin darul acesta atât de simplu și atât de sfânt.

Pentru voi, cititori și cititoare, am colindat câteva zile teatrele noastre și am întrebat la întâmplare, artiștii pe care i-am întâlnit — fie că erau de dramă, de comedie sau de revistă — ce amintiri le-a întipărit în suflet mărtisorul.

Sunt câteva răspunsuri amuzante, altele evocatoare de romantice amintiri și toate deosebit de interesante.

Voi încerca să reproduc mai jos, cât mai exact, convorbirile pe care le-am avut.

I. G.

D. G. TĂNASE A PRIMIT ÎN DAR UN MĂRȚISOR PE CARE L-A PLĂTIT APOI CU... 25.000 LEI

Pe d. Tănase, neobositul director, animator și interpret fruntaș al Cărbușului, l-am prins la teatru în cabină între două schimbări.

— Care a fost primul d-tale mărtisor?

Marele comic stă puțin pe gânduri pentru a-și aminti... deși tânăr și svelt pe scenă, d. Tănase nu mai este la prima tinerețe, astfel încât îi trebuie câteva clipe pentru a răscoli în sacul aducerilor aminte.

— Povestea mărtisorului se împarte după mine în două epoci: prima epocă este mărtisorul copilăriei. Eram la Vaslui și mărtisorul însemna pentru mine vestirea primăverii. Mama îmi făcea o brățară din salcie pe care mi-o lega de mână și mă obliga s-o port toată ziua până pe 'nserate. Asta pentru ca anul care începe odată cu primăvara să fie cu noroc și spor.

A doua epocă a mărtisorului este pentru mine aceea din orașul mare, unde oamenii își dăruiesc anumite obiecte, care prin formă, felul și valoarea lor prevestesc binele și norocul. Primul mărtisor pe care l-am primit în această categorie a fost dela un giuvaer-giu de pe strada Carol care avea printre bijuteriile lui un cărbuș de briliante adus de la Paris. Acest dar a constituit pentru mine o mare surpriză și m'a bucurat enorm. M'a surprins însă în același timp căci nu-mi închipuiam cum cineva poate să-mi facă un dar atât de prețios, oricât de simpatic i-aș fi fost. Care nu mi-a fost însă mirarea când după 10—12 zile m'am pomenit acasă cu o factură de 25.000 lei. Ca să-l învăț minte, i-am comunicat că am dat și eu mai departe în dar cărbușul. L-am ținut vreo 4—5 zile în nervi și apoi i-am achitat banii căci interesându-mă, m'am convins că piesa valora într'adevăr atât. De-a-tunci, de câte ori primesc ceva de mărtisor mă întrezesc să văd dacă e plătit sau nu.

D-RA ELVIRA GODEANU ESTE ROMANTICĂ

Pe d-ra Elvira Godeanu am găsit-o în foyerul de repetiții al Teatrului Național. Mi-a mărturisit că se simte foarte obosită, că a fost destul de serios bolnavă în ultima vreme și că se pregătește de plecare în turneu.

— Primul mărtisor? Mărturisesc că am primit atât de multe în viața mea, încât nu-mi pot aminti care a fost primul... Cel mai frumos este însă acela pe care l-am câpătat la un început de primăvară, acum trei ani, dela un camarad de teatru, mărtisor care vestea o idilă minunată... Idila s'a sfârșit acum, dar mi-a lăsat întipărită în suflet o amintire, pe care nu o voi uita nici-odată...

D. G. CALBOREANU SE CONSIDERĂ PEA BĂTRÂN PENTRU A MAI VORBI DE MĂRȚISOR

Întâlnim un om în plină tinerețe, care se laudă cu bătrânețea: d. G. Calboreanu.

— Vă mulțumesc pentru delicata d-voastră atențiune de a mă „ancheta” și pe mine. Mă simt însă foarte stânjenit. Nu știu ce să răspund. Nici n'am primit, nici n'am dat mărtisoare. Când eram tânăr aveam alte preocupări, iar azi... sunt prea bătrân ca să mă mai ocup de așa ceva. Comic, nu?

D-RA MYA APOSTOL-LESCU FĂCEA NECAZ COPIILOR CU MĂRȚISOARELE PE CARE LE PRIMEA

„Marea Ducesă de Alhambra”, care-și plimbă acum strălucirea în provincie, ne-a dat un răspuns lapidar prin telefon:

— Îmi amintesc de mărtisoarele pe care le primeam în copilărie. Coccoși, găini, purceluși, coșari și altele. Mi le agățam pe toate la gât și făceam necaz copiilor cu ele...

— Și acum?

— Acum primesc mărtisoare briliante și fac necaz „camaradelor” din teatru. Evoluție...

D. A. POP MĂRȚIAN ÎȘI MĂRTURISEȘTE TIMIDITATEA DIN TINEREȚE

— Primul mărtisor... n'am avut curajul să-l dăruiesc, — ne spune d. Pop Marțian. Eram liceean. Visător și melancolic, ca cei mai mulți din generația mea dinainte de război, citeam sub pupitru „Suferințele tânărului Werther” și schimbam priviri timide cu o școlăriță de pe strada mea. La 1 Martie am cumpărat un mărtisor, hotărât să-i vorbesc în sfârșit. Dar n'am îndrăznit... și întâiul mărtisor a rămas nedăruit. Desigur că școlarii din generația aceasta a boxului și a fotbalului mă vor înțelege cu greu.

— Care este cea mai frumoasă amintire pe care ți-a întipărit-o în suflet mărtisorul?

— Toate mărtisoarele pe care le dăruiesc de ani de zile, sunt legate de amintiri frumoase, fiindcă sunt daruri inutile, care merg la 2 Martie să mărească grămada de cruciulițe, cărăbuși, medaliaone purtate câte o zi, două și aruncate apoi, deoarece gesturile cele mai frumoase sunt cele inutile.

CEL MAI FRUMOS MĂRȚISOR, MĂRȚISORUL LUI NICUȘOR, — NE SPUNE D-NA SILLY VASILIU

Pe d-na Silly Vasiliu, admirabila vedetă a Alhambrei, am interpellat-o în eleganta cabină pe care o ocupă la Excelsior.

— Primul mărtisor? L-am primit dela Nicușor (D. Nicușor Constantinescu N. R.) Este o icoană pe care o port mereu. Întâlnesc și acum o am cu mine. A fost primul mărtisor și în același timp cel mai frumos al vieții mele. Mi-a fost oferit din suflet, cu sinceritate, de un om care mă iubea și pe care-l iubeam...

Am mai primit multe mărtisoare. Nu le-am purtat însă decât pe acelea pe care mi le-a dăruit Nicușor — pe vremea aceea băiat sărac, la care fiecare leu avea o însemnătate.

N'are decât să se umfle în pene Nicușor, când va citi aceste rânduri, dar n'am ce-i face. Toată lumea știe că ne-am iubit...

**D. GEORGE VRACA
IȘI AMINTEȘTE DE
O IDILĂ CU O CAMA-
RADĂ DIN TEATRU.**

Bizară coincidență. Răspunsul d-lui George Vraca seamănă leit cu acel al domnișoarei Elvira Godăanu, partenera d-sale în ultimele succese ale Naționalului. Iată ce ne-a spus d. Vraca:

— Mărțișorul este pentru mine simbolul primăverii. Și cea mai frumoasă primăvară a vieții mele am petrecut-o acum trei ani, în tovărășia unei camarade din teatru. Ne plimbam dragostea pe aleele parfumate ale Cișmigiului și ne spuneam cuvinte de adolescenți. Acum totul s'a sfârșit... Totuși nu voi uita niciodată acele zile care mi-au oferit cel mai frumos mărțișor...

**MĂRȚIȘORUL MĂMI-
CHII ȘI PONEY-I
DELA ALHAMBRA, NE
SPUNE D-RA MAR-
GARETA MARIAN**

Pe d-ra Margareta Marian, îndrăcita dansatoare a companiei de reviste din dosul Poștei, am găsit-o la repetiție, pregătindu-se cu asiduitate pentru premiera care va avea loc peste câteva zile.

— Primul mărțișor? Stai puțin să mă gândesc... Da! A fost o cruciuliță de aur pe care mi-a cumpărat-o mămica. Mi-a fost dăruită această cruciuliță cu atâta dragoste, încât ea a fost pentru mine o adevărată mascotă. Am o încredere oarbă în norocul ce mi-l poartă această cruciuliță, încât aș fi cea mai nenorocită femeie dacăși pierde-o.

— Dar acum în timpul din urmă?

— Am primit chiar azi, un dar de mărțișor care mi-a procurat o bucurie nespusă. Sunt patru poney drăgălași, cu care voi apare pe scenă în noua noastră revistă. Vrei să-i vezi?

Și d-ra Margareta Marian mă conduse să-mi arate poney-i într'adevăr delicioși. Incepu să-i mângâie, să-i alinte și-mi spuse:

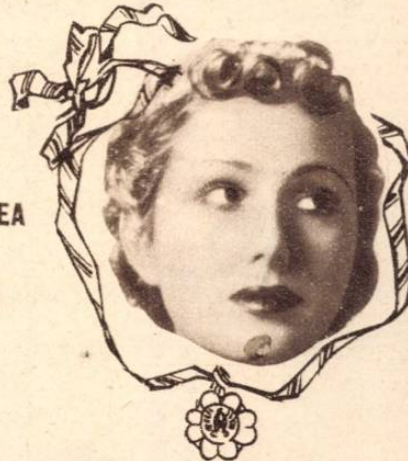
— Li iubesc atât de mult...

**D. IONEL ȚĂRANU
A CĂPĂTAT — N'A
DĂRUIT PRIMUL
MĂRȚIȘOR**

— Primul meu mărțișor? Nu l-am dat; l-am căpătat! — ne spune directorul Teatrului Modern. Eram elev la liceul Lazăr, prin clasa II-a sau a III-a. Cum era obiceiul, pe vremea aceea, în fiecare primăvară se juca câte o piesă la Teatrul Național, interpretată chiar de elevii liceului. În anul acela se montase Cetatea Neamțului. Eu jucam în travesti o fetiță cu cozile pe spate; câteva replici numai. După spectacol cineva din public vine pe scenă și oferă băeților câte o carte. Eu nu mă desbrăcasem încă; eram tot... fată!

— Și pentru fetița asta drăguță un mărțișor... Și mi-l pune de gât. Dar, vai! Când să se depărteze, cozile perucii se prinseră în nasturii mânecii și donatorul se pomeni cu capul meu, tuns chilug. De-atunci n'am mai jucat în travesti. Dar nici mărțișoare n'am mai primit!

**D-RA TANTZI COCEA
ESTE
CREDINCIOASĂ**

— Am o adevărată pietate pentru darurile pe cari le primesc, — ne spune frumoasa vedetă a

Teatrului Regina Maria. Păstrez și acum mărțișoare ce mi s'au dăruit cu ani în urmă. Fără îndoială amintirile cele mai vechi sunt și cele mai puternice și aș putea retrăi povestea fiecărui obiect în parte. Cred însă că cel mai puternic m'a impresionat prima cruciuliță pe care am primit-o drept mărțișor. Am mai primit și altele dar trebuie s'o mărturisesc că obiectul acesta de cult m'a turburat întotdeauna. Fiindcă sunt credincioasă... Sau din superstiție poate.

**D-RA FLORICA DE-
MION ESTE INDRĂ-
GOSTITĂ DE MĂR-
ȚIȘORUL CUPIDON**

— Cel mai mult iubesc un mărțișor cupidon de aur, care ține în mână un buchet de violete. L-am primit dela logodnicul meu și-l păstrez ca pe un lucru sfânt, aducător de noroc.

**INIMIOARA DE AUR
A D-ȘOAREI LIANA
MIHĂILESCU**

— Nu-mi amintesc precis care a fost primul meu mărțișor. Acela însă care m'a impresionat mai mult l-am primit la 1 Martie 1933 dela logodnicul meu. Era o inimioară de aur. Când am desfăcut-o, am citit înăuntrul ei, gravat numele meu și al lui: „Liana și Mikey“. Acest sol al primăverii și al dragostei m'a impresionat cel mai mult.

Un nou mare film rusesc: Cei șapte eroi

Cinematograful „Vox” redeschide stagiunea cinematografică, Miercuri 3 Martie, cu marele film rusesc „Cei șapte eroi”. Este o realizare impresionantă, care aduce pe ecran eroismul unor exploratori în regiunea arctică. Dealungul acțiunii se

desfășoară și o emoționantă poveste de dragoste. Filmul este interpretat de cele mai bune elemente ale studiourilor din Moscova. Publicăm aci două scene sugestive din film.

CATARACTELE PRIMĂVERII

Acolo unde întoarcerea primăverii înseamnă dezastru.

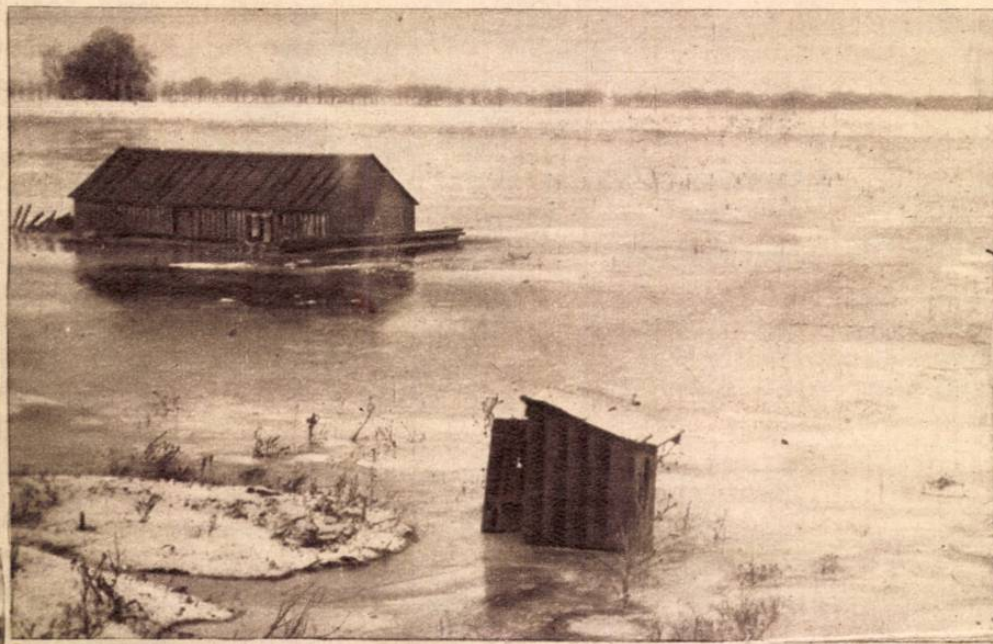
În munții prăpăstioși și pe apele umflate ale Dunării.

EXISTĂ și altfel de primăvară decât aceea pe care o simbolizează buchetul de ghiociei. În anumite zone ale pământului, primăvara nu se mulțumește să-și anunțe întoarcerea în mod amabil și revenirea ei se face în forme mai violente și de proporții care constituiesc, de fiecare dată, un dezastru. Ceea ce s'a întâmplat acum zece zile la Oltenița, iar cu puțin mai înainte în America, revărsări de ape, orașe inundate, gospodării distruse și mulți oameni înecați, face parte integrală, din felul de a se manifesta în forme violente, al primăverii.

Așa dar primăvara nu înseamnă în totdeauna câmpuri care încep să se înverzească și să se acopere de flori. Ea este de multe ori o forță uriașă, aducătoare de cataclisme. Din nenorocirile și întâmplările tragice ale unui an, multe se datorează primăverii și felului ei violent de a-și face apariția. În munți, reîntoarcerea primăverii este în totdeauna un lucru cumplit. Cei cari au avut prilejul să trăiască un astfel de eveniment, îl vor ține minte probabil multă vreme. Într-o seară văile încep să hăuie, de parcă o sută de mori s'ar fi pornit să macine cu înverșunare. Nu e decât primăvara, care se întoarce. Și dacă se întoarce, dintr'odată, fără șovăeli, în seara următoare morile abia se mai aud; în schimb o sută de trenuri accelerate deraiază în fiecare clipă, se ciocnesc unul cu altul și se rostogolesc în prăpăstii într'un vacarm îngrozitor. E tot primăvara.

Pe creste, straturile groase de zăpadă, căzute peste iarnă, au început să se topească. Șuvoaie de apă pornesc la vale, din ce în ce mai repede, până ce par deodată turbate. Se poate să fi adăpostit muntele, chiar în sânul lui, acești șerpi uriași și nebuni, cari acum se sbat din stâncă 'n stâncă, încercând să-l fărâme și să-l ducă la vale? Desigur că în fiecare pri-

Primăvara nu înseamnă totdeauna câmpuri cari încep să înverzească și să se acopere cu flori. Ea este de multe ori o forță uriașă, aducătoare de cataclisme. Fotografiiile noastre înfățișează câteva aspecte ale nenorocirilor pe care le poate aduce primăvara.

măvară munții asistă consternați la aceste atacuri furioase, din partea unor copii, cu a căror mamă se înțelege perfect o iarnă întreagă. Zăpada succumbă însă și apele ieșite din descompunerea ei nu cunosc niciun fel de lege, sau de recunoștință.

Pentru aceasta este destul să le vezi cum vin la vale. Sunt puse să distrugă și să nimicească orice le-ar ieși în drum. Torente se prăbușesc de pe o stâncă pe alta, pornesc năvalnic pe o vale îngustă, se reped cu furie într'un colț al muntelui, pe care reușesc să-l disloce și iar cad din prăpastie în prăpastie, făcând un sgomol îngrozitor, de parcă tot muntele ar fi aruncat în aer cu dinamită.

Ce altă imagine mai poate inspira atâta teamă, atâta teroare chiar, decât apele acestea când ajung jos, într-o vale mai largă și omul poate să le privească de aproape?

PE APELE UMFLATE ALE DUNĂREI

O turmă de o mie de tauri turbați, porniți să distrugă totul, n'ar avea atâta forță și atâta nebunie cât au apele acestea când au coborât la piciorul muntelui. Negre, umflate, fierbând de furie, ele se rostogolesc năpraznic, cumplite și neiertătoare. Câte un trunchi uriaș de copac este purtat de șuvoiul lor cu violență, isbit din mal în mal, răscutit în loc, proptit într-o stâncă, ridicat în picioare, dat peste cap și dus iar mai departe, în joaca nebună și oarbă a apelor.

Câte un pod pe care oamenii îl duraseră cu multă trudă și zeci de vagoane de material a fost sfărâmat ca o cutie de chibrituri, peste care calci din nebăgare de seamă cu piciorul. Deasupra șoselelor pe care până cu două zile în urmă puteau trece că-

rufe, şuvoaiele de apă curg neîncetat, rupându-le măcinându-le, încât nimic nu se va mai cunoaște atunci când se vor retrage. Dar când ele încep să se împuțineze aici, în câmpie abia le-a sosit rândul să se umfle. Și în cele din urmă e Dunărea, în care se vor revărsa cu toate, negre, tulburi, purtând spre mare, ceea ce au reușit să rupă și să ia cu ele, din miezul țării. Sunt două luni pe an, în fiecare primăvară, când marinarii de pe vapoarele dela Galați văd cum sosesc, din susul Dunării, plutind pe ape, victimele primăverii. În fiecare zi un cadavru de om sau de femeie. Asta nu se întâmplă nici vara, nici toamna. Numai primăvara apele Dunării poartă, la vale, în fiecare zi, cadavre. Sunt cei cari au murit pe Siret sau pe Ialomița sau pe alte ape mai îndepărtate. Dunărea îi primește pe toți și îi poartă între maluri, pe apele ei umflate. Acolo, acesta e semnul care arată că primăvara s'a întors. Oameni înecați încep să plutească pe ape. Nu peste tot pământul primăvara se întoarce sub forma buchetului de ghiocei.

GEO BOGZA

SUCCESUL UNOR ROMANI IN JUGOSLAVIA.

Trio-ul vocal, alcătuit din Willy Petrescu, Maria Simicăreanu și Dorel Theodorescu, acompaniați de orchestra Oancea, a obținut mare succes la Radio-Belgrad și la marele restaurant „Nov” din Belgrad.

OPERA ROMÂNĂ

VOEVODUL ȚIGANILOR

50 de ani dela prima reprezentație în țară

Luni 1 Martie, va avea loc pe scena Operei Române, o reprezentație de gală, cu ocazia împlinirii a 50 de ani dela prima reprezentație a nemuritoarei opere comice de Johann Strauss „Voevodul Țiganilor”.

„Voevodul Țiganilor” s'a reprezentat pentru prima oară, pe scena teatrului Național din Craiova, iar la București a fost montată, pentru prima oară în anul 1890, de asemenea pe scena teatrului Național, în traducerea și direcția de scenă a maestrului Paul Gusty. cu tenorul Ion Băjenaru, în rolul titular, obținând un succes considerabil, reprezentându-se de 40 de ori în acea stațiune. În 1904, la 10 August, compania lirică Grigoriu o reprezintă tot cu Băjenaru, obținând un adevărat triumf. Reluată cu marele Leonard, „Voevodul Țiganilor” obține un mare succes, jucându-se cu intermitențe, în fiecare stațiune, până în anul 1924.

Direcțiunea Operei Române hotărăște s'o înscrie în repertoriul ei permanent și, în anul 1931, se dă prima reprezentație, tot sub direcția de scenă, a maestrului Paul Gusty, rolul titular incredințându-se tenorului Emil Marinescu, care obține o nouă biruință teatrală, jucându-se de atunci în fiecare stațiune.

Cu prilejul reprezentației de Luni 1 Martie, vor apare alături de tenorul Emil Marinescu, toți interpreții care au contribuit la noul și trainicul succes al acestei clasice opere, sub bagheta maestrului Alfred Alessandrescu.

DOCTORUL MIHAIL AXENTE,

medicul circumscripției Siliștea, a debutat Duminică 28 Februarie 1937, pe scena Operei Române în rolul lui Turiddu din „Cavaleria Rusticană” și a obținut un mare succes. —>

Studio Fotografic.

Fachirul A. Abdullah din Bagdad, chiromant arab, prezice viitorul și stăpânește puteri supranaturale, prin ajutorul cărora determină izbânda în viață.

Pentru scurt timp în București, locuiește în str. Regală no. 9, et. IV și dă consultații în toate zilele (și Duminică) între orele 10-13 și 15-19.

Întrebuințați intoldeauna această pudră!

Ea vă va da cu siguranță deplină satisfacție, fiindcă este atât de bine și îngrijit preparată, încât nu veți fi nevoită să reveniți mereu cu puful pe fața D-v sensibila.

Pudra „EN VOGUE” aderă perfect, formează o nuanță uniformă, este foarte durabilă și are un parfum discret.

Poudre En Vogue

PARFUMERIE VENDÔME

Aveam tot-afară DE DRAGOSTE!

Povestea tragică a unei femei insetate de dragoste

„Aveam tot ce o femeie putea dori — bani, bijuterii, rochii scumpe — tot, afară de dragoste. Mă simteam cât se poate de nefericită și plictisită de viața în hoteluri de lux — singură de tot. Nici un bărbat nu m'a cerut în căsătorie — și știam cauza. Aveam un ten grozav de urât. Pielea mea era acoperită cu coșuri și pori dilatați. Am încercat fel de fel de remedii, dar fără folos. Atunci, după sfatul droghistului meu, am încercat Crema Tokalon, culoarea albă, celebra Cremă de Paris. După puține zile pielea mea era mai fragedă și mai limpede. După o săptămână toți porii dilatați și coșurile dispăruseră — pielea mea era netedă, catifelată și albă. Și după puțin timp m'am măritat cu bărbatul, pe care inima mea îl dorea.”

Crema Tokalon, culoarea albă (neun-

suroasă), conține smântână proaspătă și untdelemn rectificat care pătrund în pori și aduc la suprafață necurățiile ascunde în adâncime, pe care apa și săpunul nu le pot atinge niciodată. Alte ingrediente conținute în Crema Tokalon, culoarea albă, hrănesc și întineresc pielea, strâng porii dilatați și fac în trei zile moale, albă și netedă pielea cea mai întunecată și aspră. Chiar femeile de o vârstă avansată pot căpăta un ten fraged și dragălas, de care ar fi mândră o fată tânără. Se garantează excelente rezultate, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile drogheriele și parfumeriile din țară.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței. Tratatamentul ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Consult. 10-12 și 3-7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

Sosește Dr. DAST

GRIPA

o puteți preveni luând zilnic până la 3 tablete de Togonal

ODATA

GRIPAT

vă veți vindeca repede și sigur întrebându-vă

Togonal

medicamentul cu acțiune anti nevralgică și

BACTERICIDA RECUNOSCUTĂ

Togonal-ul distruge și totodată elimină otrăvurile gripei (răcelii), grație compoziției sale specifice. Tratatamentul cu Togonal urmat în mod regulat vă fereste de

recidivele boalei!

Întrebați și pe medicul Dv. La Farmacii și Drogerii.

Produs elvețian

Lei 12. — Lei 52. — Lei 130.

Reumatismul i-a cuprins toate încheieturile

După câteva luni de suferință, doctorul i-a ordonat să stea în pat

Suferințele pe care le-a îndurat această doamnă nu pot fi descrise. Din fericire ele s'au terminat cu bine. O criză violentă de reumatism, care i-a cuprins toate încheieturile, au transformat-o într-o ființă neputincioasă și desnădăjduită. Atât de mare i-a fost bucuria când s'a vindecat încât ea ne trimise această scrisoare entuziasată:

„Socot de a mea datorie să vă exprim pe această cale adâncă recunoștință pentru Sels Kruschen. Aș vrea să aflu întreaga menire de existența acestui remediu minunat care m'a scăpat de dureri îngrozitoare. Am avut o criză violentă de reumatism la picioare și genunchi, care mi-a cuprins apoi toate încheieturile. Aceasta a ținut vreo 13 săptămâni, după care doctorul mi-a ordonat să stau în pat. Am fost sfătuită să încerc Kruschen și înainte de a termina al doilea flacon, am fost în stare să mă ocup iar de treburile casei, cași înainte.” — (D-na) I. D.

Durerile reumatice sunt cauzate de acumularea acidului uric în corp. Două din ingredientele care compun Sels Kruschen au proprietatea de a dizolva cristalele de acid uric. Alte ingrediente ale acestor săruri ajută organismul să elimine cristalele dizolvate prin căile naturale.

De vânzare la drogherii și farmacii.

Acest soare strălucește întotdeauna!
 Intotdeauna se adevărește aceasta: încă de la primele sedințe, cu soarele artificial, prin aparatul Original Hanau, dispar atât cele mari cât și cele mici indispozițiuni a cărei origine sunt slăbirea forțelor nervilor. Omul se simte iarăși liber și nu încătușat reia lucrul cu plăcere, poate dormi bine și recapătă iarăși forța intelectuală și fizică. De aceea soarele artificial a devenit indispensabil pentru toți, cari nu vor să rămână sclavi ai nervilor săi.

Prospect se trimite prin reprezentanța Generală „Industria Medico-Tehnica” S. A. Siemens, Reising & Werke, București, str. C. A. Rosetti, 21. Demonstrațiuni la toate magazinele de specialitate.

EXISTA NUMAI UN SOARE ARTIFICIAL ORIGINAL HANAU

Descoperiri surprinzătoare o anchetă asupra PUDRELOR DE OBRAZ

*făcută în toată țara de către o
comisiune de Medici Celebri*

Patru medici renumiți au terminat chiar acum o anchetă științifică despre acțiunea pudrelor asupra pielii. S'au făcut încercări cu 476 femei de diferite vârste. S'a găsit că unele pudre conțin particule grunjoase care irită și dilată porii pielii și produc pete și coșuri. În schimb s'a constatat că Pudra Tokalon nu conține particule grunjoase. E atât de fină și ușoară fiind „aerizată”, se întinde atât de neted asupra pielii formând o peliculă subțire de frumusețe aproape invizibilă. Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, e combinată după un procedeu brevetat cu Spumă de Cremă, care face ca pudra să mențină timp de opt ceasuri. Nici vântul, nici ploaia, nici transpirația nu pot strica dragălașul „ten mat” pe care vi-l dă. Adop-

tați încă ce astăzi Pudra Tokalon, pudra de obraz, care după încercările științifice este absolut nevătămătoare.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. —

Ați putea digera ușor această masă?

In acest caz
Magnesia Bisurata
vă va ajuta.

Un stomac normal ar trebui să digere fără nici un inconvenient mâncărurile cele mai grele care intră în meniu. Totuși, cu vârsta digestia devine o funcție din ce în ce mai delicată și unele precauțiuni speciale sunt necesare pentru a evita consecințele, căci și masa cea mai simplă poate să nu fie prielnică stomacului. Chiar mâncând cumpătat, puteți suferi de dureri de stomac; acestea însă pot fi evitate cu ușurință, dacă luați o mică doză de Magnesia Bisurata după fiecare masă. Cauza durerilor Dv. este de

obicei o aciditate excesivă; însă Magnesia Bisurata va neutraliza în câteva minute orice exces de aciditate, va opri fermentațiunile, va calma mucoasele iritate și va face digestia sănătoasă și normală. Arsurile plenitudinea vărsăturile, acreala sunt indiciile unei digestii defectoase, pe care nu trebuie să o neglijați, deoarece funcționarea anormală a stomacului poate să aibă repercursiuni asupra ficatului, rinichilor și intestinelor. Fiți prevăzători și la cea mai mică jenă digestivă luați Magnesia Bisurata.

MAGNESIA BISURATA este de vânzare în toate farmaciile și drogheriile cu Lei 75: Formatul mare mai economic Lei 110.

MAGNESIA

BISURATA

Revoluția stârnită de instalarea primei băi publice la București

Băile turcești — Hrisovul lui Grigore Ghica Vodă — Jalba în proțap a lui Kir Stanciu. — Victorie pe toată linia.

INDEOBSŢE se spune că civilizația unei țări s'ar cunoaște după numărul băilor — că adică această civilizație nu ar fi decât o chestiune de... săpun. Mult adevăr în această afirmație — numai în aparență paradoxală. Sub acest raport, în ceea ce privește România, am avut deunăzi o prea plăcută surpriză. Dintr-o statistică oficială, cu caracter internațional, am luat cunoștință că țara noastră are o baie la 2000 de locuitori. Toată lumea era incredințată că stăm mult mai rău. Ba surpriza a fost cu atât mai plăcută, cu cât s'a aflat că alte țări pe care le socoteam mult mai înaintate stau mult mai rău decât noi. Știți, consolare bizară că nu arde numai casa ta ci și a vecinului... Revenind la chestiunea băilor, trebuie să știți că până la 1825, deci până la sfârșitul secolului trecut, nu exista în Capitala noastră o baie, în înțelesul care se dă astăzi unei asemenea... întreprinderi. Nu exista decât o singură **baie turcească**, adică prin aer cald (D'aci expresia „cald ca la baia turcească”). Lucrul are însemnătatea lui, dacă ne gândim că-l consemnează un istoric, — V. A. Urechia.

RĂSMERIȚA!

Partea comică a chestiunii, însă, o constituie faptul că instalarea primei băi la București, a stârnit o adevărată revoluție — o „răsmeriță”, cum se spunea pe vremea aceea. Așa s'a întâmplat întotdeauna cu marile... reforme. La început ele au întâmpinat rezistență, pentru ca, în urmă să se impună. Și nici nu s'ar fi putut ca obiceiul, atât de salutar, al curățirii bucureștenilor de „murdalică” să nu întâmpine rezistența... interesaiilor. Dar, după cum veți vedea, totul nu a fost decât o chestiune de tarabă.

FRANȚUZUL LAGARDE

Să vedem ce spune istoria. Ne referim la V. A. Urechia. (Cine-i mai citește astăzi atât de pitoreștile „aduceri aminte” scrise uneori, pe bază de documente?)

Așadar, în Capitală nu exista acum 112 ani nici o baie mai ca lumea. Un franțuz întreprinzător, cu numele de Lagarde, s'a gândit că ar fi o afacere deschiderea unei băi la București. Și s'a înfățișat Divanului cu o petiție prin care cerea voie să deschidă un stabiliment de băi, cu un „privilegiu de 20 de ani”

Petiția purta data Martie 1825. Domnitorul Grigore Ghica, probabil surprins și el de această neobișnuită cerere, a însărcinat o comisiune de doctori să... refere „de sunt asemenea băi folositoare la sănătatea omenirii”

La 2 Aprilie 1825, doi doctori au luat „pluriforie” (informație) că băile sunt necesare. Și astfel Lagarde a primit autorizația cu următoarele condiții:

1) Stabilimentul va poseda 10 camere de băi în bună stare „cu uși și ferestre bune, cu pălima-

rul lor și cu câte un pat de scânduri pentru odihnă, cu o mescioară și cu o oglindă cu cele trebuincioase pentru gătire și cu două igheaburi, care igheaburi au să se păstreze curate și adesea se vor schimba”

2) Doritorii de baie să afle „după gust, apă caldă sau rece, prin șuruburi”.

Însfârșit, „anaforaua” mai prevedea și monopolul: „să nu mai fie volnici alții a mai deschide aci acest fel de băi”.

Hrisovul acesta, care constituie lucru de seamă pentru istoria civilizației române, este subscris de către Postelnicul Mihalache Ghica, Iordache. Golescu, Scarlat Grădișteanu, D. Bibescu, legistul Nestor, marele logofăt Ion Fălcoianu și St. Bălăceanu.

INTERVINE KIR STANCIU

Dar să nu credeți că hrisovul acesta a fost primit așa, ca oricare altul, căci — cum spune istoricul — „o mare agitațiune s'a stârnit”.

„Cu mare jalbă în proțap, pleacă Kir Stanciu, arendașul băii de lângă casa Beilicului, adevăta casa unde se găzduiau musafirii turci, din strada actuală Șerban Vodă, însoțit de toți frecătorii băieși și de două babe cari făceau aceeași meserie pentru cocoane”.

Bucureștenii, văzând atâta lume adunată, nu știau ce să creadă.

„Răsmeriță! — spuneau unii negustori și dedeau fuga să închidă tarabele.

Atras de sgomotul mulțimii — ca întotdeauna grupului de inițiativă s'ar fi adăugat și haimanalele de pe uliță, — Ghica Vodă s'a uitat în stradă, dar fără să priceapă mare lucru.

Intrând în palat, invitat de Vodă, Kir Stanciu, patronul băii turcești, se aruncă la picioarele Măriei Sale, sărutându-i, după obiceiul timpului, poalele anterului.

Petiția lui Stanciu spunea că „el și băiașii săi, cari au avut cinstea să îmbăieze pe toate pașalele turcești până și pe M. S. Vodă, când era numai boer, acum au să ajungă să cerșească pâinea de toate zilele, pentru că un păgân de franțuz a căpătat voie să facă baie ca la Viena”

Bineînțeles că Stanciu nu uită să pomenească și pe cele zece băiașe tinere: „adică ce? Unguroaicele cele tinere ale lui musiu Lagarde vor fi mai pricepute decât băiașele mele, ori săpunul meu cu miros de odogaci și de trandafir, spală mai puțin bine decât al franțuzesc, făcut din seu de căne?”

Vodă scrise cu mâna lui pe jalba lui Kir Stanciu: „să nu se pricinuiască nicio zăticnire la celelalte băi din București, unde merg oamenii de se spală de **murdalică**, baia lui musiu Lagarde să fie numai pentru bolnavi”.

IN ZADAR...

Dar, totul a fost de prisos: lumea bună s'a dus toată la „musiu Lagarde”, Kir Stanciu rămânând cu mitocanii, cari se spălau din an în Paști.

De atunci au trecut 112 ani. Băile s'au înmulțit la București. Bucureștenii au unde să-și lase „murdalicul” — vorba lui Vodă Ghica.

Totuși, până mai acum 15 ani, rare erau casele în București care să fi avut instalație de baie. Iată meritul așa ziselor „case bloc”: fiecare apartament, cât de mic, are astăzi baie în care — cum spunea hrisovul dela 1825, — doritorii să „afle după gust, apă caldă sau rece, prin șurupuri”.

Toate lucrurile de seamă s'au câștigat prin luptă: până și dreptul de a te spăla...

IOAN MASSOFF

Trei dintre cele mai vechi băi populare din Capitală: Băile Marengo, Mitrasczewski și Baile Comunale Biscu-Voda.

„REALITATEA ILUSTRATĂ“ ALEGE O DOAMNĂ SAU DOMNIȘOARĂ CARE SĂ FACĂ CINEMA

PREMIATA VA PRIMI 3.000 FRANCI FRANCEZI GAJ ȘI 1.000 FRANCI PENTRU CALĂTORIE.

IN dorința de a stabili o legătură româno-franceză, pe tărâm cinematografic, casa de producție Henry Doru din Paris, a făcut un aranjament cu revista noastră ca una din interpretele viitorului film, pe care această casă îl va turna sub regia lui Abel Gance, să fie româncă. În consecință, „Realitatea Ilustrată”, organizează un concurs spre a alege pe cea mai frumoasă, pe cea mai fotogenică, pe cea mai talentată doamnă sau domnișoară, din România, care în primăvara anului acesta să plece la Paris și să turneze în film.

Filmul pe care casa Doru intenționează să-l producă, va fi tot o comedie modernă, al cărui titlu se va fixa în curând. Interpretă aleasă de noi va primi, pentru timpul cât va juca în acest film, suma de 3.000 franci francezi, și în afară de aceasta — dacă va corespunde așteptărilor — i se oferă perspective strălucite pentru viitor.

De asemenea ea primește 1.000 franci francezi pentru călătoria până la Paris.

Am primit numeroase înscrieri la concursul nostru. Conform condițiilor arătate, dela întâi Martie nu mai primim înscrieri. Doamnele și domnișoarele înscrise se vor prezenta la începutul lunii Martie, la o dată pe care o vom anunța prin revistă, în fața unui juriu care e pe cale de a se alcătui. Noi vom comunica și în scris, fiecărei concurente în parte, rezultatul alegerii, pe baza fotografiilor. Prezentarea în fața juriului nu va fi publică.

Dintre concurente, juriul va alege pe acelea care să facă proba de film. Această ultimă probă va hotărî definitiv pe aceea care urmează să fie trimisă la Paris.

Fotografiile primite le vom restitui, după concurs. Ele se vor publica în revistă, numai cu aprobarea candidadelor.

În numărul viitor vom publica noi amănunte asupra concursului.

FERNAND GRAVEY NE VORBEȘTE DESPRE EL ȘI DESPRE CONCURSUL NOSTRU

De la corespondentul nostru special din Paris

Un autograf acordat „Realității Ilustrate” de popularul artist francez Fernand Gravey.

Fernand Gravey s'a reîntors din Hollywood, unde a turnat un film pentru Warner Bros.

Gravey poate fi numărat printre cei mai simpatici artiști. Este un „băiat bun”, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Cu ocazia reîntoarcerii sale, am fost invitați mai mulți ziariști și producători de filme, să luăm masa împreună. Surzător și calm, Fernand Gravey ne-a primit cu o amabilitate și cu o simplitate rară. Toată lumea îi puneă întrebări. Pe cât îi era posibil, răspundea, căutând să mulțumească pe fiecare.

— America?... O țară minunată... Dacă mă reîntorc?... Sigur, însă nu înainte de Septembrie viitor...

New-York?... N'am prea avut timp să-l văd... cinci zile la dus și cinci la întoarcere...

Studiourile sunt minunate. Am lucrat acolo cu un regisor tânăr, dar foarte capabil, Marvyn Le Roy. Este cel mai tânăr regisor din Hollywood, deci cu mentalitate și simț vibrând de prospețime. Un camarad perfect în

afara studio-ului și stăpân autoritar în timpul lucrului. Înainte de a începe lucrul, tot este prevăzut și pus la punct. Nu se pierde nici timp, nici bani. „The King and the chorus girl” este titlul filmului pe care l-am turnat în America. Un film plin de vioiciune. Parteneră mi-a fost Joan Blondell, care și-a interpretat rolul cu atât mai simțit, cu cât ea însăși a fost figurantă înainte de a ajunge vedetă.

— Pentru că veni vorba de o figurantă care s'a ridicat la rangul de vedetă. Ce credeți de un concurs de fotogenie ce-l fac în România? — îl întrebai eu,

— Cred că numai acesta este adevărata cale de a deveni artistă de cinema. Concursurile aceste sunt foarte frecvente în America. Cea mai mare parte din vedetele de azi sunt alese ale concursurilor de fotogenie. De exemplu Lily Damita. Ea a fost descoperită printr-o asemenea competiție, căci înainte a lucrat într'un atelier de mode. În America este o adevărată epidemie cu aceste concursuri, care sunt încurajate de municipiile orașelor respective. Când vedeta face vreodată o vizită orașului în care a fost aleasă, este primită aproape cu fastul cu care este întâmpinat președintele republicii.

Admir eforturile României de a face propagandă filmului francez și urez fericitei alese mult succes și... să-mi fie parteneră... Voi fi mândru... Și acum, nu vă supărați, aș vrea să mă odihnesc... Sărmanul! Nu știu ce-l așteaptă! Două sute de fete tinere se înghesuiau în hallul hotelului George V, să-i ceară câte un autograf!

Henry Doru.

Fernand Gravey împreună cu d. Henry Doru și un grup de ziariști francezi.

ILUMINAȚI ZÂMBETUL DVS. CU KOLYNOS

VEȚI descoperi o bucurie care n'ați cunoscut-o, este aceea de a avea o dantură albă și proaspătă, gingii rose, ferme și sănătoase. Întrebuințați Kolynos crema de dinți anti-septică a cărei acțiune e bazată pe o teorie științifică complet nouă. Kolynos conține ingrediente cari nu se află în pastele ordinare. Kolynos „e eu totul altceva”. În fiecare cavitățe.

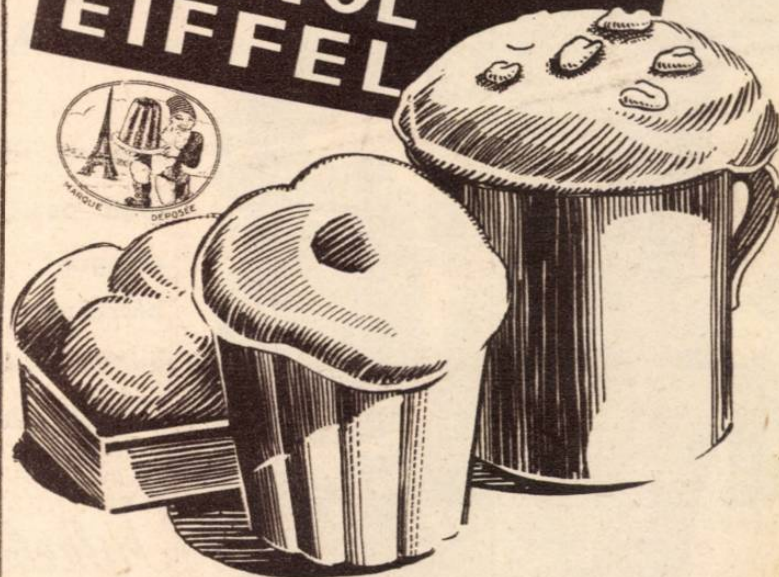
în fiecare interstiție dentară, el spumegă și clocotește, distrugând milioane de germeni cari cauzează decolorarea și caria.

Mai mult încă: Kolynos este economic. Dv. nu puneți decât jumătate din cantitatea dentifrice-ului ordinar. Kolynos este așa de concentrat încât un centimetru pe o perie uscată, e suficient.

Și Dv. puteți avea zâmbetul atrăgător pe care-l dă Kolynos.

PUDRA DE COPT FRANCEZĂ TURNUL EIFFEL

înlocuește drojdia, asigură reușita
**PĂJITURILOR
COZONACILOR
DESERTURILOR**

Cereți la Farmacii, Drogherii și Magazinele de Coloniale

PUDRA DE COPT FRANCEZĂ TURNUL EIFFEL

FEMIEEA

admirată...

Costum de stradă din lenaj
negru cu garnitură de galon
roșu. Modelul este al casei
Henry Creed & Co., Paris.
Foto: Studio J. C. MONNERET,
Paris

MYRNALOV
Metro
Goldwyn
Mayer

...nu este întotdeauna fru-
moasă, ea este însă întot-
deauna bine îmbrăcată și
MAI ALES ÎNGRIJITĂ

Deaceia, doamnelor, fiți atente la îngri-
jirea pe care o dați tenului Dv. Un ten
neîngrijit, are o aparență veștedă și îm-
bătrânește repede. Un mijloc ideal pentru
înfrumusețarea și întinerirea tenului Dv.
sunt ambele creme Pond's și Pudra Pond's.

Pardesiu de lână. Iesul
de mână, nuanțe marou
și cu cordon din piele
în ton. Modelul este al
casei Anny Blatt, Paris.
Foto: Studio Dorvyné-Paris.

Intrebuințați AMBELE creme

POND'S

CREMA „C” pentru demachiat și
aplicat în timpul nopții;

CREMA „V” în timpul zilei,
înainte de aplicați

PUDRA POND'S

PRODUCTS OF THE POND'S EXTRACT COMPANY—NEW-YORK—LONDON

REALITATEA

ILUSTRATA

ANUL XI No. 529

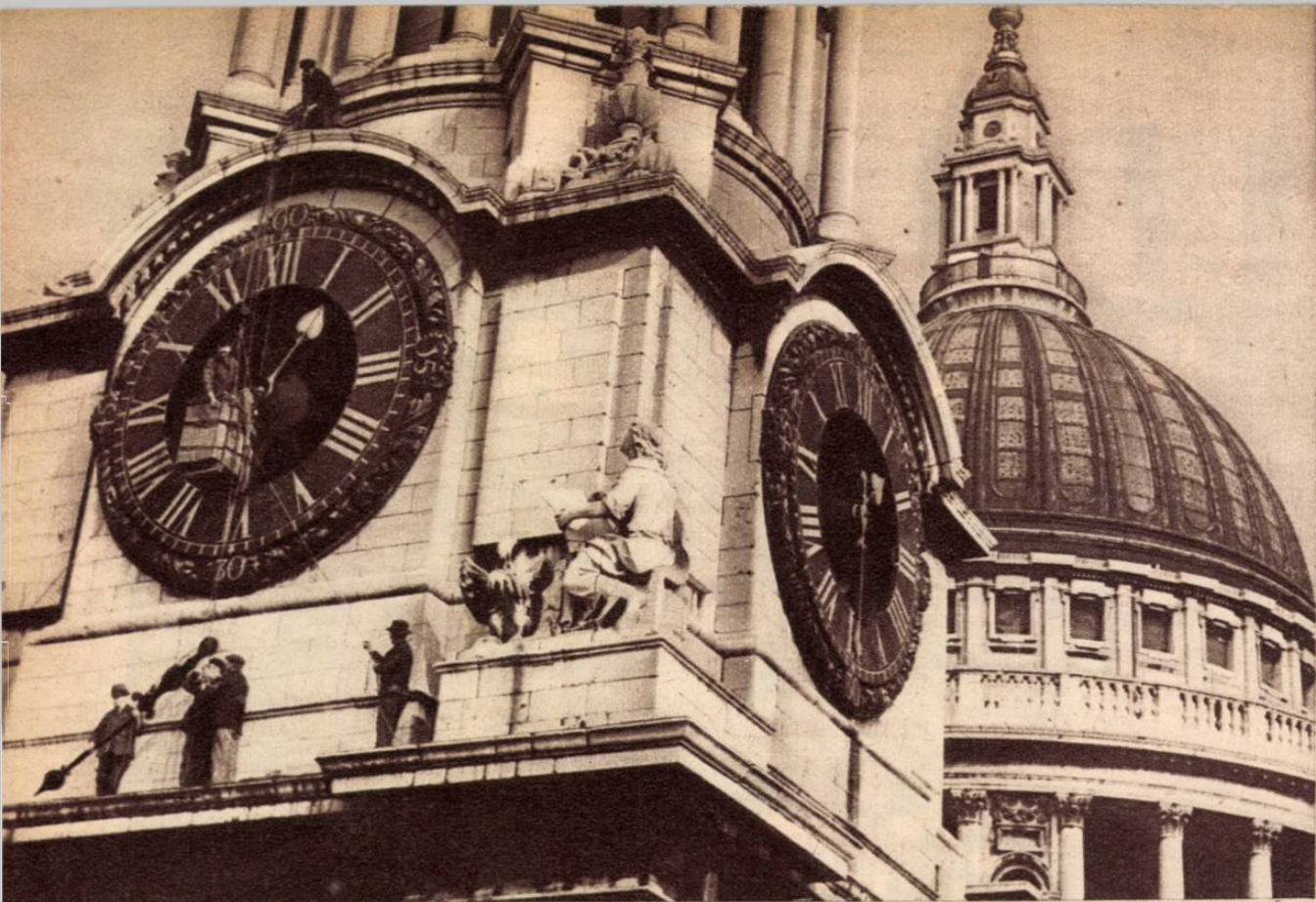
10 MARTIE 1937

10 LEI

Constantin Gerea și Smaranda Soare din Pătârlagele, s'au căsătorit
Duminică trecută, spre a legitima astfel cei 4 copii ai lor, născuți odată.
Citiți în revistă: „Quadrupletii din Pătârlagele au împlinit 6 săptămâni”.

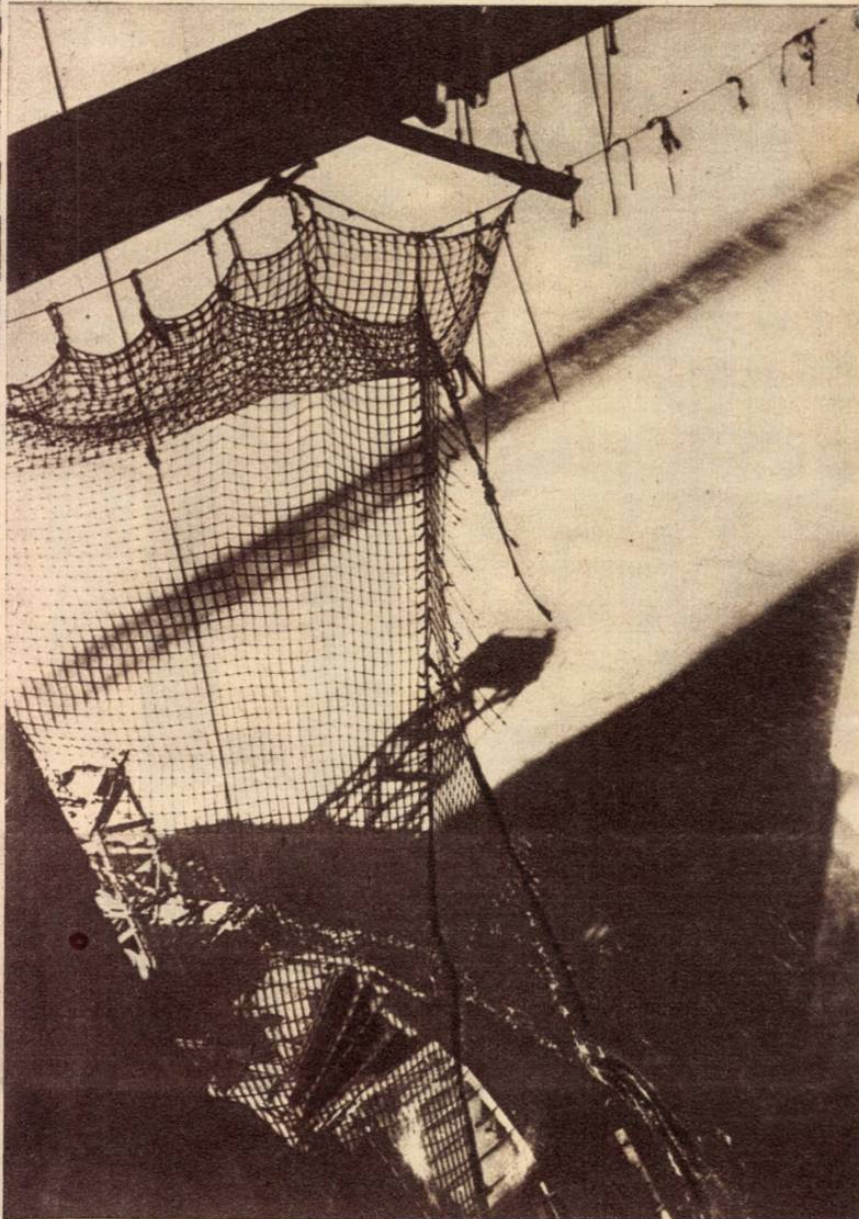
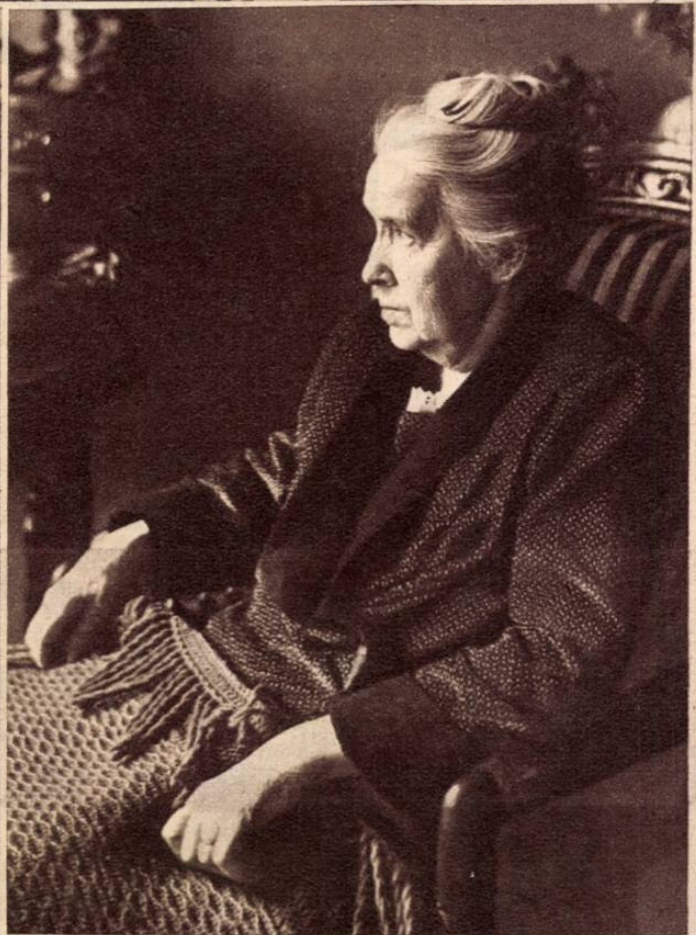
BIBLIO

TOTUL IN FOTOGRAFII

După vreme de 20 de ani, marele ornic al catedralei Sf. Paul din Londra a mers fără greș, s'a oprit de curând. Imediat s'a procedat la repararea sa.

La San Francisco s'a întâmplat, nu de mult, un groaznic accident. O platformă, pe care lucrau 12 lucrători, la noul pod Goldengate, s'a rupt deodată și oamenii au căzut în adânc. Plasa de sub pod s'a rupt sub greutatea platformei și din cei 12 lucrători, zece și-au găsit moartea în valuri. În fotografia noastră, plasa ruptă.

În lumea americană a făcut multă valvă cazul unei fete mărîtată la nouă ani. S'a cerut imperios votarea unei legi care să împiedice, în statul California și în alte câteva state, care permit aceasta, căsătoria de timpuriu a fetelor. În fotografia noastră, eroii unui nou scandal, în același fel: d-na Florence Hill Rudd, în vîrstă de 13 ani, din Vallejo (California) cu soțul său în vîrstă de 22 de ani.

Doamna Renata Tyrs, soția creatorului spiritual al socolilor, a murit în vîrstă de 83 de ani. Ea a fost o figură celebră în istoria poporului cehoslovac, alături de întemeietorii socolilor, Tyrs și Fügner.

Săptămîna trecută s'a abătut asupra Angliei o vijelie de zăpadă. Vîntul puternic a produs pagube mari. Trenuri întregi au fost acoperite de zăpadă. Fotografia noastră înfățișează una din cele mai populate străzi ale Londrei, în mod obicinuit, acum pustie.

Lemnele de foc sunt o marfă mult mai scumpă ca la noi, în Elveția. De aceea ele se păstrează cu grijă și sunt uscate în cuptoare speciale, după cum se vede în fotografia noastră.

CU APARATUL FOTOGRAFIC PESTE TOT

M. S. Regina Maria a vizitat expoziția profesorilor de desen.

La Academia agricolă a avut loc săptămâna trecută o expoziție de mere de iarnă. În fotografia noastră, unul din standuri.

UN BAL DULCE.

Cofetarii au avut, săptămâna trecută, balul lor anual, la Gib, în București. Cu același prilej s'a organizat o expoziție de construcții dulci, toate din zahăr și ciocolată. Cupa, oferită de societatea „Abundența”, pentru cea mai reușită operă, nădăjduim că n'a fost tot atât de efemeră.

Primăria de Galben și-a făcut un nou edificiu, pe locul unde se găsea odinioară Piața Amzei. Palatul este o clădire modernă, care cuprinde peste cincizeci de magazine cu alimente pentru aprovizionarea populației din cartier. La parter s'a construit o sală de teatru, modernă, cu 800 locuri. Aci se adăpostesc judecătorii ocolului III, toate birourile diferitelor servicii, despărțite între ele prin pereți de sticlă, așa încât șefii să poată vedea cum își îndeplinesc datoriile subalternii lor.

Noul palat este opera domnilor Nicu Georgescu, arhitect și V. M. Vasilescu, inginer. El a costat 35 de milioane. Meritul că în Capitala noastră s'a înălțat acest monument, revine, în primul rând, d-lui ing. I. Săbăreanu, primarul sectorului I galben.

O SĂNĂTATE PERFECTĂ NUMAI CU DINȚI SĂNĂTOȘI

IBBS

Săpunul de dinți Gibbs fiind pe bază de săpun, dizolvă toate materiile grase ce se depun pe suprafața dinților, păstrându-vă intactă sănătatea danturii.

Întrebuințați regulat, dimineața și seara săpunul de dinți „Gibbs”.

EMINAMENTE NGRICOLIA

ENGLEZII și-au putut îngădui cruzimea, în veacul în care au avut și ei revoltele țărănești, să pornească la vânătoare de țărani, alungându-i cu buldogii și împușcându-i cu predilecție, asemenea unor porci mistreți turbați. Anglia își crea atunci o viață industrială, în preajma orașelor, care trebuia să ajungă întâia în lume, o flotă și un imperiu colonial fără pereche în istorie.

Dar noi, Românii, aveam noi oare o viață industrială ceva mai ridicată decât exercitarea meseriilor de primă necesitate? Năzuiam noi la cucerirea unui imperiu colonial, unde să ne transplantăm populația în creștere? Pusesem oare de gând să creăm o flotă și să dominăm cel puțin Marea Neagră, cu înfloritele ei țărmuri?..

Cum de-am cutezat totuși până în 1907 să împilăm pe țaran până la pelagră și la revoltă? Cum de nu ne-am gândit că secam însăși izvoarele vieții românești?... Dar țăranul, mai cuminte decât orașenii, după ce ne-a dat mica pildă dela Turtucaia — când a dovedit că la momentul critic, la ananghie, cum spune, fără entuziasm nicio victorie nu se câștigă — ne-a dat și marile pilde dela Mărăști și Mărășești, după care a urmat istorica făgăduială a Regelui Ferdinand și însfârșit împlinirea acelei făgădueli, împrăștierea țăranilor, adică a neamului românesc.

În ce măsură și în ce fel s'a realizat împrăștierea e o problemă de sociologie românească pe care n'a cutezat încă s'o întreprindă niciun doctorand în sociologie. Dar rezultatele împrăștiării — după o experiență de 17 ani, adică a unei generații — le putem vedea fără ajutorul specialiștilor: Oricare călător prin satele noastre își dă seama, dintr'o aruncătură de ochi, de mizeria categorică în care trăiește cea mai mare parte a locuitorilor țării, trunchiul etnic al acestei țări. Lăsăm deoparte mizeria fiziologică, ignoranța igieniei elementare, moartea a milioane de copii, în primul an de naștere, în lipsa oricărui ajutor medical — să amintim numai — căci e de ajuns! — cicioaba de lut, asemenea vâgăunilor din epocile preistorice, drumurile desfundate, puțurile nesănătoase și uneltele rudimentare ale muncitorului rural, el care e înconjurat de un peisaj de paradis.

Ministerul Domeniilor ne-a făcut cel puțin acest mare serviciu: Ne-a condensat în cifre, ușor de memorat, situația materială, economică și socială a 80% din populația țării. La 19 milioane de locuitori avem abia trei milioane de locuințe, din care majoritatea de lemn și de pământ (ca'n Africa Centrală). Aproape jumătate din agricultori (46.6%) n'au nicio vită de muncă, s'au numai una, în loc să aibă câteva perechi, cum s'ar cuveni. Numai 41.1% din locuitori au câte o vacă de lapte — ceea ce explică mortalitatea înfricoșătoare a copiilor sugaci, hrăniți cu fuică sau cu mămăligă rece, dis-de-dimineață. Oaia, care-ar trebui să dea țăranului lapte, carne și lână de îmbrăcăminte, țoalele omului și ale casei, se găsește tot atât de rar: Aproape jumătate din totalul gospodăriilor (46.2%) nu posedă nicio oaie.

Înainte de împrăștiere și nu mult după revoltele țărănești din 1907, marele sociolog C. Dobrogeanu-Gherea făcuse dovada, în lucrarea-i lucidă „Neoioabăgia” — pe vremea aceea se putea încă vorbi, fără ipocrizie și fără teama de a fi acuzat

În aula Academiei Comerciale, M. S. Regele Carol II își pronunță discursul, în fața participanților la congresul agricol.

Dedesubt: Congresiștii.

de „comunism” — că țăranul român produce atât de puțin, încât arareori poate consuma puțină carne, odată pe lună. Statistica Ministerului de Domenii (citată de curând și în Parlament) ne arată că, 17 ani după împrăștiere, țăranului român nu-i revine mai mult de 22.2 kg. carne pe an, adică mai puțin de două kilograme de carne pe lună — deși țara noastră este una din marile exportatoare de vite și șunci. Cât pește și cât zahăr consumă țăranul — alimente fundamentale pentru sănătatea și puritatea rasei — nici nu încap în cifre întregi, atât sunt de puține.

* * *

Din cele de mai sus reiese o concluzie catastrofală — și o mare întrebare: Nu cumva exproprierea care a dus la distrugerea unui întreg sistem de producție a fost (cel puțin dintr'un anumit punct de vedere) zadarnică? Întrebarea poate fi discutată. Dar în afară de orice discuție e faptul evident că împrăștierea — care n'a putut ridica pe țăran din mizeria depe vremea iobăgiei — a dat faliment.

Confirmarea o avem — dacă mai era nevoie — în congresul inginerilor agricoli de zilele trecute, unde Regele nostru (ca'n atâtea alte împrejurări) a ținut o cuvântare revoluționară. Încă odată ne-a dovedit că zidurile concentrice ale demnitarilor, oricât de groase, nu isbutesc să-i zăbrenească realitatea, pe care o vede limpede, cu ochii lui mari, albaștri. Numai astfel se explică aceste cuvinte, care vor fi — nădăjduim — un semnal de trezire: „Îndrăznesc, în fața camarazilor agricultori, să spun că este o rușine a țării noastre faptul că la hectar noi suntem țara agricolă, care producem cel mai puțin și de cea mai slabă calitate. Aci, între noi, avem dreptul și datoria de a spune adevărul”. Și când adevărul e spus de Rege, el va însemna un munte înlăturat cu dinamită.

Nu trebuie să uităm — ca să înțelegem valoarea rușinii de mai sus — că avem pământ, cel mai bun pământ din Europa, nu întinderi nisipoase: Rușinea e a noastră, numai a noastră, nu a pământului — spre uimirea nemților cari cultivă în dune de nisip și a elvețienilor, care ară peatra munților. Există vreun mijloc de îndreptare?

Regele ne arată și aci drumul cel mai sigur — *unicul* drum care poate duce la țintă:

„Învățământul agricol, după mine, nu are scopul de a produce agronomi, ci de-a produce agricultori. Și este trist de a vedea că din numărul celor cari urmează cursurile școalelor medii și superioare de agricultură dela noi din țară, nu vor să iasă decât funcționari și că nu urmează aceste cursuri acei cari ar trebui să aibă mai mult la inimă — și am putea zice și la pungă — dezvoltarea agriculturii noastre”.

Nu sunt pline oare universitățile teoretice de fiii tuturor agricultorilor înstăriți?... Toți vor să devie secretari generali sau măcar șefi de cabinet, dacă nu de-a dreptul subsecretari de stat. Această mentalitate nu e numai o excrescență a moravurilor noastre politice, care-au viciat până și instinctul cel mai sănătos al vieții productive și libere, ci și a rutinei noastre administrative. Cunoaștem cazul unui tânăr agronom, care în adăstarea unei bucăți de pământ, s'a oferit să predea un curs elementar de agricultură, la o școală primară rurală. Sunt folosite desigur și alfabetul și tabla înmulțirii; cunoașterea continentelor, fluviilor și capitalelor sunt deasemenea interesante. Dar cum se crește bobul și fasolea, cum se curăță un pom în primăvară și cum trebuie arat bine și hrănit pământul sunt cunoștințe *absolut trebuincioase* fiului de sătean, chiar dacă până acum nu l-a învățat nimeni. Pentru tânărul agronom nu s'a găsit un loc multă vreme în bugetul de douăzecișipatru de miliarde, al acestei țări de plugari. Și a fost nevoie — după multe stăruințe — de transferarea unui *post vacant* de aiurea la școala primară a aceluia sat, ca tânărul agronom să-și poată îndeplini menirea (primind salariul redus al unui *locțiitor*, până va fi numit, dacă va fi numit).

Regele a arătat că schimbarea trebuie să înceapă *de-aci* — cu sau fără credit agricol. Trebuie găsit mijlocul ca *fiii de agricultori, cu pământ îndestulător, să devie agricultori de elită*, iar absolvenții școalelor de agricultură să devie *proprietari sau cel puțin directori de obștii agrare*, cu puteri depline, în obștie, asupra metodelor de lucru și cu răspundere *directă*, pentru calitatea produselor.

Nu trebuie să uităm că izvorul vieții românești e la țară. Zăzaniile dela oraș, cu meschinele încăerări profesionale, pe teme huliganice, care ascund doar un spirit de rapt și rușinoase pretenții de privilegii lenevoase, nu rezolvă nimic și irosc doar energiile. Orașele ard și se consumă singure, ca o lumânare. În câțiva ani, toate block-housurile și toate universitățile ar rămâne goale, dacă n'ar fi înnoite de valurile de viață proaspătă, care vin dela țară.

Dar la țară trebuie să fie o spiță de oameni cu trup sănătos și minte deschisă, care să ne trimeată mereu mișcări nobile și cum cerea, dela începutul culturii noastre, Titu Maiorescu, creatoare — într'adevăr! — de valori universale.

F. ADERCA

SPORTUL MAI PRESUS DE TOATE

Este uimitor interesul tot mai mare pe care îl stârnește sportul în publicul nostru. La matchul de football, pentru deschiderea sezonului, au asistat mii de oameni. Infățișăm un aspect al tribunei, în care putem observa cum spectatorii îndură frigul, fără să se clintească dela loc, urmărind matchul.

Numărul special al revistei noastre, apărut în săptămâna trecută, a avut un succes neașteptat. Mărțișorul talisman, oferit cititorilor noștri, a fost primit cu nespusă bucurie. El era unul dintre cele mai originale mărțișoare din câte s'au găsit pe piața noastră.

Intr'adevăr, „Realitatea Ilustrată” n'a oferit un simplu mărțișor, un vestitor al primăverii și un simbol al bucuriei, pe care o dă învierea firii. Mărțișorul „Realității Ilustrate” a fost un talisman care cuprindea o formulă magică pentru îmblânzirea soartei celui care o are asupra sa.

Inscripția depe dosul mărțișorului purtător de noroc, scrisă în caractere arabe, vechi, este o invocare a spiritului bun în ajutorul celui care are la dânsul formula magică.

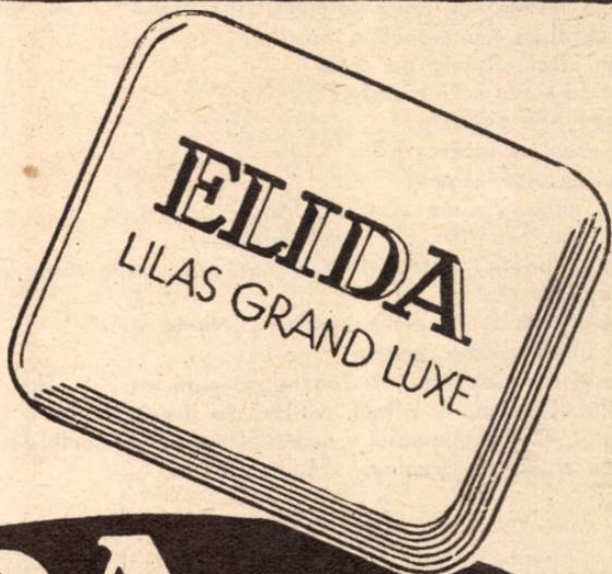
Fachirul Abdullah, care ne-a împărtășit formula, păstrează ca o taină a sa, traducere literală a invocației. I-au trebuit ani îndelungați până când a descoperit-o, în India, și până i-a găsit înțelesul. El ne încredințează că este una dintre cele mai puternice formule magice. Ea are un efect absolut sigur, pentru oamenii buni și cinstiți, pe cari îi ajută în toate faptele și întreprinderile lor.

Fachirul Abdullah citește în liniile mâinii, trecutul și viitorul. Vă poate ajuta în proiectele dv. Prin talismanele pe care vi le dă, el vindecă boalele, nervozitatea și insomnia și redă curajul celor desnădăjduiți. Talismane speciale pentru fericire. Consultațiuni între orele 2—9 p. m., str. Regală No. 9. (Primește și Duminică). Vorbește limba franceză, germană, italiană, arabă, engleză.

ELIDA LILAS GRAND LUXE

Un săpun excelent
cu un parfum fin și
persistent de liliac,
săpunul en vogue.

ELIDA

Alexandrina, Anișoara, Nicolae și Petruța, cei patru copii din Pătârlagele, sub îngrijirea surorii Constantinescu.

Cei 4 copii din PĂTÂRLAGELE AU IMPLINIT ȘASE SĂPTĂMÂNI DE EXISTENȚĂ

EMOȚIE LA PLECARE.

VESTILE despre cei patru gemeni din Pătârlagele sunt prea puține! S'ar părea că sunt uitați! Trebuie, neapărat, readuși în atenția publicului! Să nu se uite că avem și noi... *Dionne*-le noastre! Aceasta era fraza care-mi revenea în auz, în personalul de 23¹⁰, care mă purta spre cel dintâi popas al călătoriei mele: Buzău. De-abea instalați în compartiment, fotograful și eu, tovarășul meu de drum îmi aruncă o bombă:

- Am uitat clișeele pe masă!
- Ce fa-a-ace? Cum asta?
- Așa! Mă grăbiam!
- „Leica“ e încărcată?
- Numai șase clișee!
- Ești nebun? Cum ai uitat, frate?
- Săr din tren! Vin cu trenul celălalt!
- Nu se poate! Fotografiez numai atât câte clișee ai! nu mai copilașii și...
- Lasă, dom'le, că am o mulțime... Nu te speria!
- Te ții de glume, acum?

Tovarășul îmi răspunde, fredonând un slow-fox din „Floarea din Hawaii“... Curând, în ritmul roților de tren, slow-ul e intonat în duet... Compartimentul e numai al nostru... Dincolo de geam, noaptea e așa de frumoasă! Ca'n... Hawaii!

ÎN TREN.

Trenul pentru Nehoiși, — care a doua zi — la șase și jumătate, ne pornește spre Pătârlagele, îmi amintește de versul lui Barbu Nemțeanu: „O, trenișor de Crasna-Huși!...“ Aș putea exclama și eu, în gara Buzăului, în fața minusculei jucării de copii, menit să ducă și călători, în vagonașele-i caraghios de mici: „O, trenișor de Nehoiși!“ Urcăm, cu zâmbetul pe buze în vagon și luăm loc pe banchetă. Avem impresia că la capătul drumului vom poposi în împărăția piticilor!

Buzăul, orașul acesta cu locuințe frumoase — dar monoton în înfățișarea lui întreagă, rămâne curând în urmă: priveliște de

provincie — irosită în ceața dimineții din început de primăvară. Pe măsură ce *trenișorul de Nehoiși* îndeamnă la drum, harnic și din răspuțuri, decorul care-și deapănă tablourile prin ferestrele vagonului, se preschimbă curând, curând! Din așternutul ușor ondulat al dealurilor, se ridică masivele albastrii ale munților. Stațiile (miniaturale și ele — asemeni trenișorului!) vin în răstimpuri să ne prezinte, la fereastră, o casuță acoperită cu țiglă, câțiva ploi, un început de gospodărie, chipuri de oameni dela munte, copii, femei cu ochii adânci! Nume românești; Drăgaica, Vernești, Căndești, Măgura, Pârscovu, Rușavățu, Vișărești, Cislău... Exploatarea pădurilor e în continuare: stive de lemne, fasonate sau nu, înalță masive pe lângă linie... Incolo, în ecranul ferestrelor, spinările ca de urși ale munților, râul Buzău care-și șerpuiește pânza de ape albastrii, cerul cu fotogenice „efecte“ de nouri...

Personagiul care ne atrage de îndată atenția e „jurnalistu“ liniei. Ne-a mirosit că suntem de prin alte locuri și știe pentru ce ne aventurăm prin aceste meleaguri. În stații, coboară, lasă pachete de ziare, strigă el însuși cotidienele în ediție de provincie... Om harnic, nu glumă!

Când ne împrietenim, mai târziu, pe lângă Cislău, îl iscodim despre quadrupletii pătârlăgeni. Nu ne spune mai mult decât am aflat din ediția de provincie a „Dimineții“, pe care ne-a vândut-o tot el.

La Cislău, unde popasul e mai îndelung (pornește mașina să ia apă), asistăm la primirea mamei soacre (cea mare!). Mireasa în alb și cu voal întâmpină pe viitoarea megeră, cu elan și pupături. O liotă de țigani fac onorurile momentului solemn, cu țârlăituri din scripcă și țambale cât o plită. Tovarășul meu mănuește „Leica“ surprinzând instantanee pitorești. Dela Cislău nu mai e mult până'n Pătârlagele. Dealungim marginea satului, căutând să prindem vreun amănunt. Dar iată-ne în gara Pătârlagele!

ÎN GARA PĂTÂRLAGELE. SATUL.

Stația își oprește decorul în fața ochilor doritori de inedit. Nimic nou! Aceeași schiță. Mai departe, hăt-încolo, satul... De jur împrejur, munții uriași, adormiți. Pe măsură ce înaintăm pe șoseaua largă, se înfățișează ochilor noștri, din ce în ce mai uimiți, așezări omenești neașteptate prin frumusețea, construcția lor modernă și prezența lor — alături de casele de munte, cu șindrilă. Aspectele nouă ale decorului întrunite la un loc, preschimbă satul Pătârlagele într'un orașel de munte. Iată, în dreapta șoselei, gimnaziul teoretic, construcție aproape împlinită! De notat, că un al doilea gimnaziu e de mult în ființă: un gimnaziu industrial! E tocmai la celălalt capăt al satului. Vine apoi la rând, spitalul comunal. E o clădire albă, somptuoasă, curată, înconjurată de gard... Casa medicului e alături. Surprizele edilitare vin pe rând: localul preturii, farmacia, școala, biserica — arătoasă și îngemănată cu un minunat monument, ridicat eroilor plăeși, cel de-al doilea gimnaziu, — primăria, judecătoria.

La un moment dat, ridicând privirile pentru a ne bucura ochii cu priveliștea atât de nouă a munților — parcă zugrăviți în sineală, descoperim, aninat de-un stâlp cât brațul, un bec electric. Nedumeririi noastre ne răspunde informația promptă: „Da! În Pătârlagele avem lumină electrică!“... Prin urmare, qua-

Quadrupletii din Pătărlagele au fost mutați din casa insalubră în care s'au născut, într'o locuință mai confortabilă.

drupletii noștri naționali nu s'au născut într'un sat oarecare. Un decor cu totul modern și civilizat îi înconjoară!

D-1 PRIMAR.

Dar iată-ne în fața locuinței d-lui Primar al comunei Pătărlagele, părintele așezării omenești unde o minune și-a împlinit lumina! Ne aflăm în fața unei case lucrată cu mult bun gust, din plin, roză în bătaia soarelui, care de-abia a ieșit dintre nouri.

Copiii se bucură acum de o îngrijire rațională. Flăcăul de șase săptămâni capătă o poțiune, cu lingurița.

În mod obicinuit, laptele pentru copil e extras din sânul doicelor și dat apoi cu măsură sugacilor. Pentru fotografia noastră, s'a procedat însă altfel.

Domnul Primar e un om avut, un cetățean care a știut cum să-și înconjoare anii bătrâneții: o casă minunată, interioare occidentale, confort modern.

Aceste frumuseți care ne întâmpină de cum suntem poftiți în salon (Domnul Primar e în baie!), se înmulțesc odată cu sosirea dumisale. E o persoană bine împlinită, energică și cu mult duh! Părintele comunei este, cu adevărat, la înălțimea înfăptuirilor care ne-au petrecut până aci și ne vor întâmpina și de-aci încolo. Întâiul nostru popas l-am făcut la d-sa, pentru că în comună, veghează personal și permanent, pentru ca micuții patru gemeni să nu fie amenințați de nicio primejdie. Se arată ca un adevărat părinte! În comitetul format pentru a purta de grijă copilașilor, de sănătatea și averea lor, energia d-lui Primar G. h. Tomescu

este notorie. Nimic nu-i scapă! A umblat, a alergat, s'a sbătut, a cerut, a rupt firul în patru și numai datorită acestei griji permanente, în preajma copiilor se află astăzi o soră de caritate: d-ra Mina Constantinescu și două doici; primejdia unei îmbolnăviri a fost înlăturată, prin izolarea gemenilor într'o altă casă decât a părinților, în condiții igienice excelente. Casa încăpătoare a d-nei Elena Brutaru, o foarte cumsecade doamnă, e ferită de curenți și constituie un adăpost sigur.

C O P I I .

Pătrundem ca 'ntr'un loc unde s'a închipuit o minune. În odaia unde se găsesc cei patru frățiori, sosiți tus-patru pe lume, într'o noapte din prima lună a anului, întâiele amănunte pe care le prindem sunt părechile de păpuși, înfolfite și culcate, două într'un leagăn alb, două într'o albioară cocoțată pe un scaun de cârciumă. Patru fețișoare roșii, încruntate, liniștite de pacea somnului, se deslușesc în penumbră. Avem, așa dar, în față pe quadrupletii din Pătărlagele!

D-ra Mina Constantinescu ne dă lămuririle cerute, cu o amabilitate rară. Ea și-a închinat tot timpul creșterii micuților. Vine dela

Leagănul Sf. Ecaterina, din București și se poate spune, pe drept cuvânt, că intervenția sa a venit la vreme. Condițiile de viață ale copilașilor sunt acum cu totul altele. O hrănire rațională, o temperatură constantă, în încăperea ce-i adăpostește, păstrarea tuturor principiilor de igienă. Foi de observație, ținute cu strictețe, păstrează în evidență mersul existenței de o lună jumătate a micuților *Dionne*, din Pătărlagele. Ne plecăm cu luare aminte asupra fiecăruia din pachetelele din leagăn și covată. E momentul să facem cunoștință! Nu?

Mai întâi, băiatul. E preferatul sorei. Colegul fotograf observă că mi-e *tiz*! Băiețelul de două

Nicolae Gereș a crescut în șase săptămâni atât, încât cântărește astăzi 1700 grame.

șchioape poartă numele de Niculae. E alintat: Nicușor. Ochișori cum e cerul. Vioiu și curios! Se agită și scâncește. Sora îl alintă: „Nicușoru mami!” Suntem siliți să stupim, ca să alungăm deochiul! Doamne ferește! Micul Neculai Gereea a atins cota de 1700 grame. Semne particulare, n'are! Petruța l-a depășit cu numai 200 grame! Ca și dânsa, Anișoara — cea mai tăcută, are 1900 de grame! Petruța are un supranume: Steliana. În ordinea preferințelor, după Niculăiță Făt-frumos, vine Alexandrina. În alint i se spune:

Domnului primar Gheorghe Tomescu și soției sale, se datorește în mare parte interesul stărnit de nașterea multiplă din Pătărlagele.

Dolfa. Și pe drept cuvânt, căci deține recordul greutatei: 2140 grame. E cea mai frumoasă dintre cele trei fetițe, cea mai împlinită. Și cea mai somnoroasă. Până a se fi rupt treizeci de file din crugul vremii, patru gemeni au avut, nu mai puțin de douăsprezece mese pe zi! Un adevărat Sardanapal! Acum însă, intervin unele schimbări! Vor primi de mâncare numai din două în două ore, adică numai opt mese pe zi. Noul program a fost primit cu unanime proteste, din partea întregului grup de patru gemeni, aceștia din urmă dovedind o perfectă unitate de vederi și o incoruptibilă solidaritate! Două doici își dau laptele pentru hrana lor. Pentru un reportaj radiofonic, un radio ecou — de pildă, ar fi delicios de retransmis quartetul de țocăituri lacome, ale copilașilor de sub munte! Revenim cu întrebarea: — **Dudue, dar semne particulare n'au?** — **Nu! Niciunul!** — **Bine, dar cum de-i cunoașteți... Vreau să vorbesc de fetițe...** — **M'am obișnuit într'atâta cu ei, încât știu cu precizie care e Dolfa, care Petruța, fără să mai fie nevoie să cercetez bilețelul prins de învelitoare...** Îngrijirea generală o are d. dr. Căzănescu, medicul falnicului spital, ce l-am aflat, în drum. — **Dar mama... mama lor unde e?** — **E la casa ei! Vine foarte adesea să-și vadă pruncii... Iat-o!** În adevăr, în pridvorul casei s'a arătat, în pas grăbit, **Smaranda Soare...**

Smaranda Soare trăia în concubinaj cu Constantin Gereea. Duminică trecută, spre a legitima pe cei patru copii născuți deodată de Smaranda, tatăl și mama s'au căsătorit. Nuni au fost d-ra Mina Constantinescu și d-l prof. D. Negrescu.

M A M A

Venise într'un suflet, sărmana, de-acasă, căci aflate că domni străini, din București, au venit să-i cerceteze din nou copilașii, ca să mai poarte veste prin lume despre faptele firave — pe care ea le-a adus pe lume; Ca o cloșcă tare îngrijată de soarta pușorilor plăpânzi! Chipul femeii **Smaranda Soare** nu are nimic însă din încrâncenarea unei cloști. E blajin, simplu, un chip de icoană. Ochii ei răsfrâng adânc o bunătate de suflet, înflorit sub aripa Firii. Nu mai e tânără, după înfățișare. Fața și întreaga faptură arată mult grijile și viața de privațiuni pe care a dus-o: un trup și un suflet împletite cu munci și amărăciuni. Născătoarea celor patru gemeni are vorba și gesturile sobre, fără risipă. Păstrează mereu, în colțul buzelor, un surâs puțin trist. Vorbele noastre, ale străinilor, nu o îndeamnă prea mult la vorbă. Păstrează mereu o atitudine de bună cuviință, de demnitate și liniște care te silesc să-ți primești cuvintele, să vorbești așezat, așa cum știi c'are să-ți răspundă. Ochii ei rămân mereu vii, cu o căutătură neprefăcută. În clipa când tovarășul meu de drum o invită să ia loc pe scaun, lângă căpșoarele odoarelor ei pentru o poză, se execută cu o înfrigurare care nu trece neobservată. Va putea să arate, celor care i-au luat copiii sub oblăduire, că rămâne **MAMĂ!** O clipă se 'ngrijește, buna măicuță, ca învelitoarea lui **Neculai** să nu adumbrească prea mult fețișoara lui de prunc. Apoi, fixează înfiorată obiectivul, zâmbeste...

Gata! „Leica” tovarășului meu și-a făcut datoria! Amarnică e meseria de fotograf, cuget zâmbind pe tovarășul meu, cum se pleacă, se'ndoaie, caută locul potrivit, așează, îngenunchie, pentru a așterne în petele de lumini și umbre, fețe și locuri...

Iată, acum, surprinde momente

din activitatea sorei, ca pentru a alcătui o zi a pruncilor cari, după fotografiere, își reiau somnul liniștit, în covată și'n leagăn! La un moment dat, când obiectivul clipește, pentru a-i surprinde încăodată în așezarea lor împerechiată, unul scâncește! — **Care plânge?** — întreabă sora, dela fereastră, pe mamă. — **Petruța? Sau Dolfa?** — **Nu știu... Nu-i cunosc!** — încearcă ea să se scuze. Nu-i deosebește mama lor. Toți, toți patru alcătuiesc fărâma scumpă, ruptă din trupul ei. Toți îi sunt dragi și așa cum se pleacă asupra leagănelui, pentru a liniști pruncul plânguț, realizează o poză de madonă.

T A T Ă L

Dar iată-l și pe tata — pe badea **Constantin Gereea**. N'am băgat de seamă când s'a furișat în odaie, căci eram prinși de lucrul pozelor. Când dăm cu ochii de el, descoperim un bărbat mărunțel, indelat, bine împlinit, un pic stânjenit de prezența sa în adunarea strânsă în preajma copiilor săi. E sfios și la locul lui. Ne întinde o mână de lucrător și ne urează un bun venit, din toată inima. — **Așa dar, matale ești cel cu șotia...!**

— **Eu...**
— **Ei, ce-ai să ne spui?**
— **Ce să spun...?!** Ia, așa a fost dat...
— **În noaptea aceea, n'ai văzut cumva deschizându-se cerul?**
— **Nu, domnule... Nu... Că nu mi-era așa ceva aminte... Nu mai știam ce e pe capul meu!...**
— **Așa minunăție!... Sigur! ai aflat că peste o apă mare, tocmai în America, s'au născut cinci fetițe!...**
— **Sigur. A venit vorbă și pe-aici, decând cu ai mei!**
— **Cum ți-a fost întâmplarea asta? Cu noroc sau ba?**
— **Ca dela Cel de sus!... Mai aveam destui...**
— **Ce să ne lăsăm noi la Americani!** — vine replica unui duhlin din grup...
Cel de-al treilea soț al **Smarandei Soare** clipește și privește în pământ, stânjenit...
D-șoara **Mina Constantinescu**, sora cea grijulie, ne servește o veste prețioasă: **Smaranda Soare** și **Constantin Gereea** nu sunt cununați. Pe seară, această creștinească datină se va împlini, după dorința celor doi. Nuni vor fi: **D-ra Mina Constantinescu** și **d. profesor D. Negrescu**. Făgăduim să prindem, cu aparatul fotografic,

grupul de nuntași, înainte de-a ne îndrepta spre gară. Ceeace s'a și făcut, odată cu urările de sănătate, viață lungă și... la mai mulți!

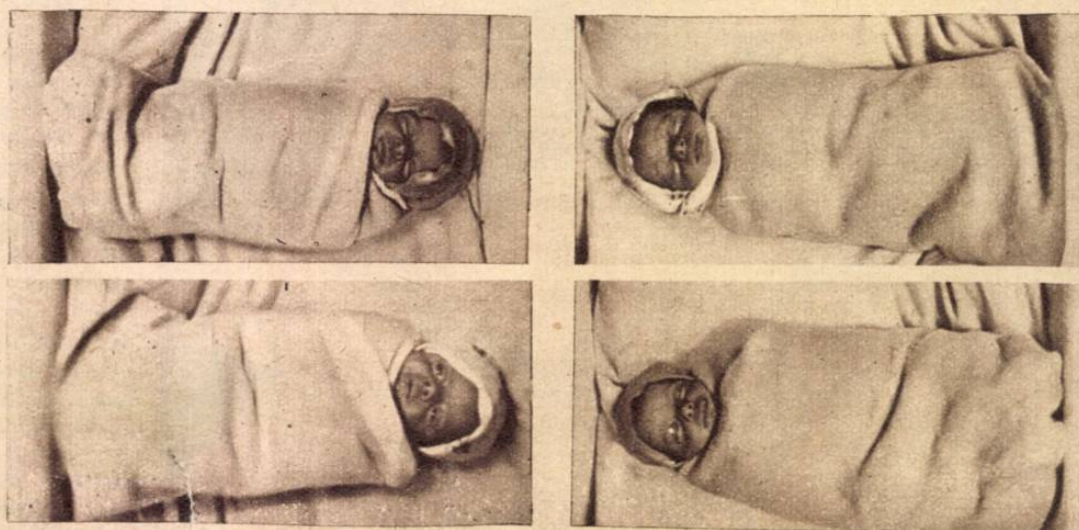
N U N T A

Pe înserate, sub acoperișul casei, care adăpostește și pe copilași, se împlinește gândul celor doi de-a se însoți, sub binecuvântarea creștinească a Celui de Sus. Atmosferă de bucurie. Fețe vesele. Forfotire. Mai tot satul s'adună, ca să sporovăiască prin preajma locuinței. Toți sunt bucuroși de schimbarea aceasta, în viața celor doi concetățeni, deveniți acum cunoscuți în toată țara! Vin urările de pretutindeni... Glumele scapără ca artificiiile. **Smaranda** și soțul ei, obiectul curiozității generale, a simpatiei tuturor, împart zâmbete și așteaptă stânjeniti binecuvântarea preotului... Copilașii dorm în umbra odăitei, vegheați de o doică și de candelă... Nici nu bănuiesc măcar, împrejurarea de dincoace!

— **Vă așezați, acum, în alt chip, bade... Nu-i așa?**
— **Cum ne-o ajuta Dumnezeu! Ne-o clădi casă și de-o fi să căpătăm pământ...**
— **Ceva ajutoare?**
— **Au venit, nu-i vorbă! Ne-om împlini și noi oleacă... Și pentru copii... Cum o fi inima oamenilor...** Preotul a venit... Pregătirile au fost sumare: două lumânări, floricele, niște vin bun dela domnu 'Mitu, restauratorul. Soții s'au gătit curat, cu ce-au avut mai bun... Fețele zâmbesc... Cuvintele evanghelistului se îmbină cu duhul pacinic al sufletelor... Tatăl și mama sunt acum soț și soție, în fața Domnului — **Amin!** — **Pentru copii...** — spune mama! **Să le fie bine!...** Se ciocnește în sănătatea lor, a pruncilor, a nunilor. Afară, ciorile au și prins a zice marșul lui Napoleon! Surprindem grupul: ultimă imagine din ziua petrecută la Pătărlagele... În gara micuță, trenul a și sosit! Ne grăbim, nevoe mare! Unde se dau bilete?
— **Nu dați așa fuga! Că nu pleacă! Până nu se dau biletele pentru toată lumea, nu pleacă trenu! E particular!**

N. PAPATANASIU

Fotografii: EUGEN GROSSARU.

Iată vă prezintăm pe cei patru copii din Pătărlagele: De sus în jos și dela stânga la dreapta: **Petruța, Nicolae, Anișoara și Alexandrina**. Ne îndoiim că i-ați putea deosebi, întrucât nici mama lor n'o poate face.

CASA

— *Bucuroși de oaspeți, în casa dumneavoastră?*
— *Bucuroși! Că pentru noi și pentru oaspeți am durat-o!*

Așa îmi răspunde badea Niculai Doinașu, din pragul ușii larg deschise, ca și brațele lui vânjoase, primitoare. Din spatele lui, lea Ioana cu țâncul în brațe, avea aceeași lumină a bucuriei pe chip, ca și săteanul acesta de munte, la statură asemeni unui brad, care ne poftia în casa lui. Umbră de supărare n'am deslușit pe fețele lor, nicio clipită. Erau, într'adevăr, bucuroși de oaspeți.

Socot că voioșia pe care o citiam în ochii gazdelor, izvora din mândria de a ne primi într-o gospodărie cu

Sus: Gospodărie în Munții Apuseni, unde ierurile sunt grele, iar primăvara vin puhoale mari

Stânga: Casă de munte, din Oltenia. Cât se poate de frumoasă este poartă grea de stejar cioplită.

Jos dreapta: Casă de țes, acoperită cu stuf.

Casa hodinia pe locul unde brazii fuseseră doborâți, ca să slujească la întocmirea adăpostului pentru bădia Niculai, lelea Ioana și copil, venit pe lume într-o noapte de Sânziene.

Am întârziat un răstimp de vreme în fața porții celei mari, ce ținea fruntea întregii hore a ostrețelor.

Alcătuirea aceasta minunată îți fura privirea, în toate amănuntele pline de farmec ale încrustărilor și ticluirilor mărunte, pe care cuțitul le împlinise. Amarnică trudă! Trei stâlpi, cât un trunchiu de român, ridicau frunți de urieși, spre cer. Custura le creștase podoabe în haina albă, de lemn moale: floricele în ghirlânzi, frunzulițe pe rămurele, semnul soarelui rotund, semnul lunii la pătrar, un roi de stele, cruciulițe — de spaima dracilor. Porțile prinse de stâlpi, păreau asemeni acelor din Casa Domnului, ce se deschid în catapiteasmă. Câtă migală pusese omul acesta ca s'o înflorească, în fel și chip! Mi-a mărturisit c'a făcut totul cu multă dragoste și luare aminte. Era visul lui cel frumos, să aibă o casă arătoasă, unde să-și primească iubita — pe care o adusese de peste munți, unde popo-

adevărat arătoasă. Despre casa lui, badea Niculai Doinașu mi-a spus și-o cimilitură măiestrit ticluită:

*Cloșca de lemn,
Puii de carne.*

— *Puii suntem noi,* — a adăogat bărbatul, surâzând. Casa era durată numai din lemn, cu acoperiș de șindrilă, așa cum toate casele din munte sunt înălțate. Avea ceva dintr-o căsuță de copii, lucrată la traforaj, pentru că totul e cioplit, geluit, încrustat, înflorit cu tăișul custurii.

Ne ridicasem pe cărarea ce urca chiar din îngemănarea Lotrului cu frăține-su, Oltul. Casa bădiței Niculai ne întâmpinase, albă, îngrijită, în luminișul de brazii.

sise cu oile. Iși statornicise casa aci, în preajma satului acesta, semănat împrejurul fabricilor de cherestea, din vale...

Mâna lui mângâie măștișoarele, cruciulițele și florile de Sânziene, pe care le-a încrustat, în lemn. „Ca o poartă împărătească!” — spune bărbatul și ochii lui albaștri se ridică spre streășina ce-acoperă poarta întreagă, ca pe o troiță.

Acoperișul casei pare întocmit din olane, dar nu sunt decât solzi de lemn, mai mari, care împlinesc întreg acoperământul. Stâlpii pridvorului poartă aceleași podoabe, ca și ferestrele, ușa ce dă în casă. Ca un meșter vrăjitor, pe ce-a pus mâna badea Niculai, totul s'a înfrumusețat, cu podoabe minunate: lingurile dela masă, din care sorbim jîntița caldă, masa însăși, tronurile în care e păturită zestrea lelei Ioana, scaunele, care par a fi opere de artă, furca femeii, războiul, gherghelul și vârtelnița. Până și daracul și-a primit darul: flori de zadă. Ce să mai spunem de naiul omului nostru. D'apoi, în meșterirea acestor lucruri de prin casă, badea Niculai

Stânga prima fotografie: Locuință mai bogată, acoperită cu șindrilă.

A doua fotografie: Prin satele noastre, chiar la casele mai sărace, dacă e încrucișare de drumuri, așează omul o cruce, care este prinosul evlaviei sale.

a mai pus și alt gând frumos: florile, cruciulițele și semnele cerești, pe care le-a creștat cu custura, au căpătat felurite benghiuri de color. Cicoarea după potrivirea ei, cu albastrul înalturilor; frunzulițele: verzi; soarele și stelele: galbene. În treaba asta, 'lea Ioana a avut și ea amestec și de temeinic ajutor i-a fost. Că ea într'ale colorilor e pricepută nevoie mare. Și aci, avem prilejul a arăta cum și lelea Ioana a pus în lucru felurite rosturi. Mâna ei se vedește pretutindeni, în casă, ca și a bărbatului. Femea nu s'a lăsat mai pe jos, chiar în truda gingașă a podoabei. Din tronul cel tare, încăpător, purtat în car de peste trei piscuri de munți, au izvorit scoarțele scumpe, șervetele cu brăie de borangic aurit, plocatele înfiripate nod cu nod, fir cu fir, floare cu floare, catrințele, iile, maramele. Pentru toate avuse de tipar *Firea*: câmpiile, zărite ca prin vis — din piscuri, florile, cerurile, stelele, brazii, copilele. Erau toate așternute aci, pe fiecare foaie de scoarță, pe maramă, în podoaba iilor: hore de copile, cocoșei de munte, stele și semnul Domnului, flori și ramuri, umbrele basmelor vechi. Casa primise altă față: Primăvară. Mai târziu, a venit și copilul, rumen și voinic. Minunea aceasta nouă i-a adus norocul în casa lui badea Niculai.

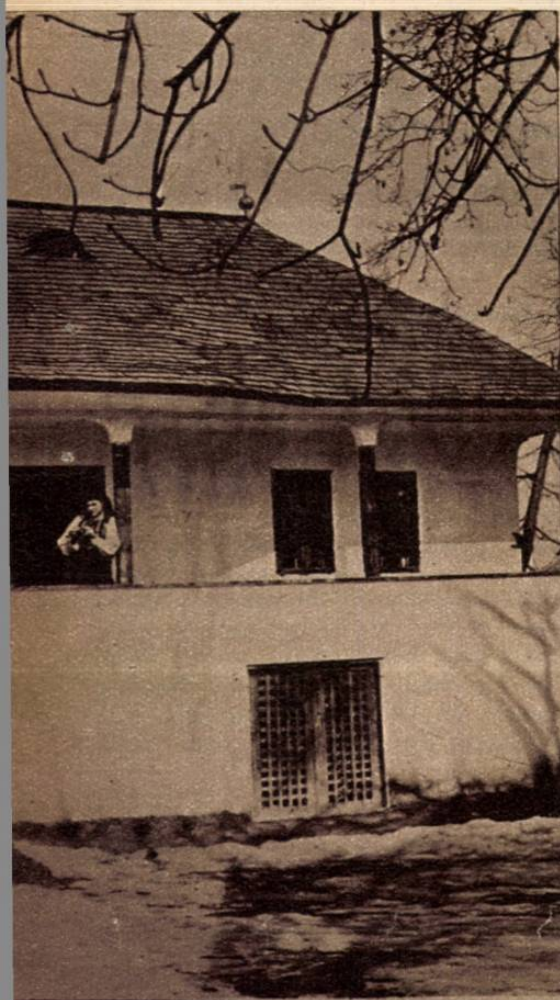
Ce bine ar fi dacă toate casele gospodăriilor țărănești s'ar înfățișa ca aceasta!

Evanghelia. Scoate ușor toate tâlcurile din slove și mai cu munca, mai cu ascultarea celor sfinte, ia așa ne ducem vremea! Ni-i tare dragă casa!

Casa lui Dumitru Holban e cam în marginea fluviului. Dunărea prinde, pe-aci, a se depăna în șuvițe, printre ostroavele acoperite de flora sălcilor.

Cursul apelor e mulcom, iar la mal, unde piatra calcarului se ridică în bolovani grei, cursul se 'ntoarce înapoi. E în înserare. Soarele s'a irosit dincolo de bălți, iar peste ape, se aștern arătările cerului înroșit, ca de jar. Luntrea taie sforul, îndemnată vajnic din lopeți. Deși e de pe malul Dunării, de-astă dată nea Dumitru nu aduce cu el nici prostovolul, nici ghiara chiorpekului și nici o altă unealtă de pescuit. Plugul și grapa din luntre, ne spun că nea Dumitru a arat în baltă. Cu pescuitul scoate puțin! De-abia mai poate

Coșar mic pentru porumb și pivniță de cartofi.

În pridvor, așteptând bărbatul.

În puține țări vom găsi genul de construcție al caselor noastre dela munte.

În primăvara când copilul gânguria sau asculta șopotul apelor, țipătul herăstraelor ori nahlapii de pe Lotru, două rândunici au prins a-și așeza cuib de lut, sub strășina larg ocrotitoare.

Bărbatul ne mărturisește cât de greu se rupe de lângă casă, când e nevoit să urce cu oile, peste munte, la târlă. E așa de prins de adăpostul copilului și-al nevastei.

— Lumea e departe de noi! — spune el. Arareori, în sărbători, coborîm să ne vedem neamurile. Trăim doar cu vitele, cu câinii și cu Dumnezeu. Nevastă-mea a deprins în școală a citi și a adus de-acasă bucoavne și

Gospodărie moldovenească depe lângă Prut. Casa are prispă și ferestre mari.

Fotografii Grossaru din Muzeul Satului Românesc.

Desigur că sunt foarte pitorești casele de munte, făcute din lemn și acoperite cu căciula înaltă de paie. Dar cât de primitive!

hrăni casa. Are să pună porumb și meu. Ici-colo, bostani, peni verzi și cauni zămoși. Porumbul e pentru mămligă, iar meiul are preț bun, la obor, știe el!

Nea Dumitru Holban nu e de fel prost! A cetit el prin gazete, ce trebuie și ce nu trebuie la casa omului! O să semene și 'n ceairul pe care l-a lăsat de pârloagă. A mai cerut sfat și învățătorului cel tânăr, care i-a spus o mulțime de lucruri. Despre sămânță, despre munci, despre prețuri. Vede el că numai așa cum trăia până acum, nu se mai poate!

Mai întâi casa! Acesta i-a fost gândul cel dintâi. De te întorni acasă, adăpostul să te primească luminos, îngrijit. A împlinit spărturile cu câțiva chirpici, a pus nevasta de-a lipit păreții și podelele. A cumpărat var, de-a înălbit-o cu grijă. Coperișul tot din stuf l-a lăsat; o pune el unul de olane, pe toamnă!

A prionit barca smolită și-a lăcătuit-o. Apoi, ajutat de băețelul cel mare, a pornit cu plugul pe roate, ca doi urători. Ii place casa lui! Se poate mândri, badea Dumitru! Gardul de peatră e trainic și frumos. Cei doi salcâmi, din dreapta și stânga cărării, adumbresc ograda. Aci a plănuit stăpânul o grădină de legume! Toate la rândul lor. Dinspre bucătărie, se ridică fum pe horn. Mămăliga și fasolea sunt gătite!

În încăperile casei, a adus în vremurile bune, o oglindă, o masă făcută de tâmplarul satului. Nevasta a împodobit cu peșchire icoana de de-asupra patului. La ferestre a pus perdele și flori: mușcate în glastre. Pe jos, rogojini de papură. Numai în odaia cea mare, au așternut un covor cu brăie roșii, cătane și flori.

În odaia de mâncare, femeia a răsturnat mămăliga pe-un șervet. Se strâng, tus-patru, împrejurul măsuței de-un lat de palmă înaltă. Stau pe scăunașe mărunte și înfulecă. Focul din vatră le joacă umbrele pe păreți, uriașe: bărbatul, femeia, băețel și copilița. N'au nimic de spus. Totul se petrece în pantomimă. De peste baltă, s'aude orăcăitul broaștelor. Un șuer gros și prelung: un remorcher urcă agale, cu trei șleपुरi, în sus, spre Silistra, cine știe?

Într'un târziu, omul — ajutat de femeie — poartă copiii adormiți în patul cel larg, din tindă. Așterne peste ei o cergă și iese apoi în ogradă. Luna luminează înopțarea și priveliștea întreagă: balta, fluviul, cerul, satul, sunt într'argintate de ninsoarea văpăii de sus...

Aude pași. În urma lui, a venit femeia. E frumoasă Mitrana și sănii îi sunt avântați de dorință. Dumitru simte că oboseala îi pierde, în focul dragostei care-l cuprinde.

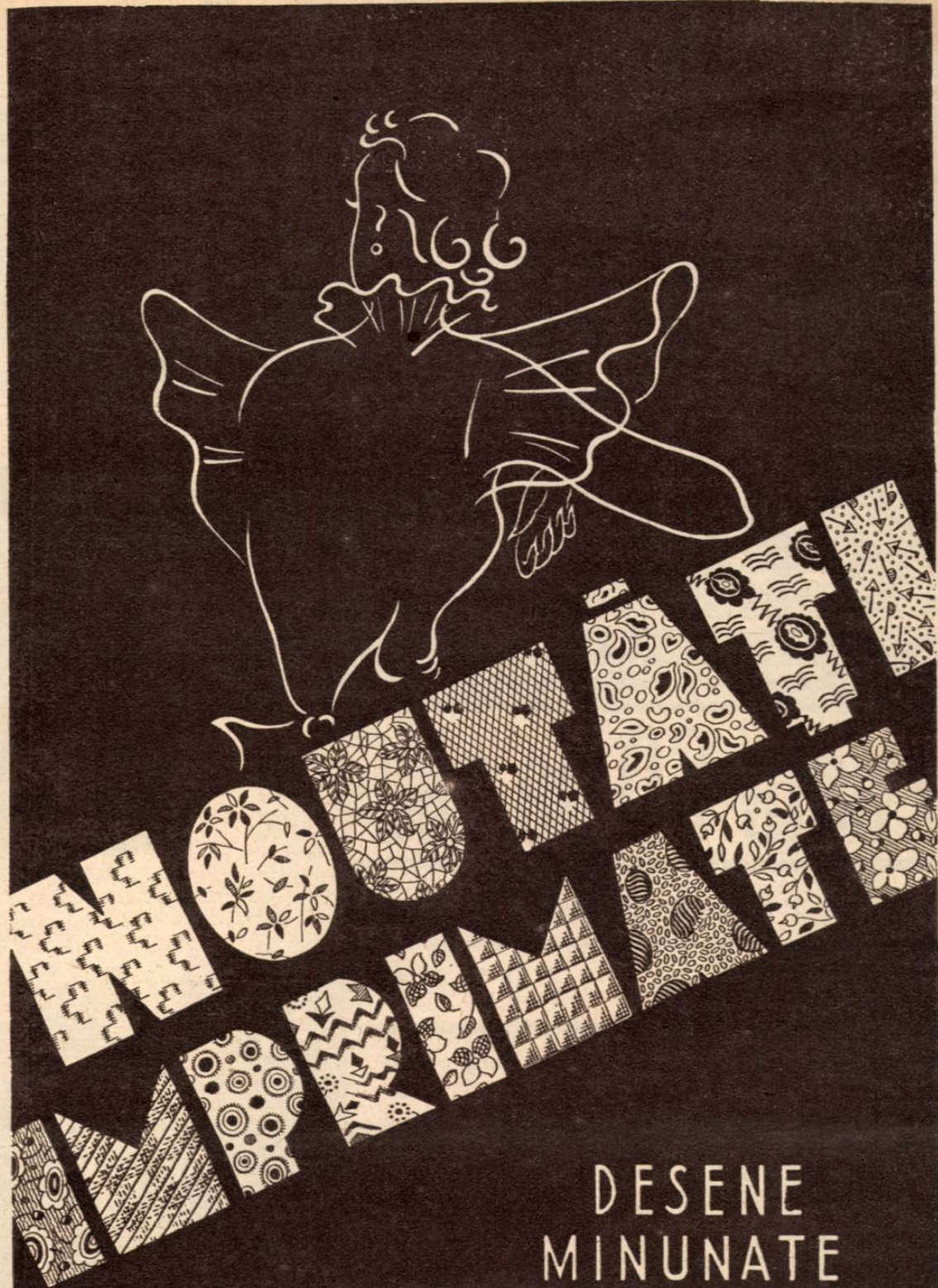
Înhață trupul de lângă el și cheamă pe Mitrana sub adăpostul casei. Ii e dor de ea!

N. PAPATANASIU

armonie desăvârșită se desprinde din înfățișarea unei femei distinse și elegante. Toaletele, pantofii, pălăria, parfumul și mai ales Pudra constituie un acord care denotă bun gust și pricepere. O femeie care apreciază această armonie, va adopta cu siguranță Pudra **En Vogue**, pentru aderența, permeabilitatea și parfumul ei subtil.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

DESENE
MINUNATE

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

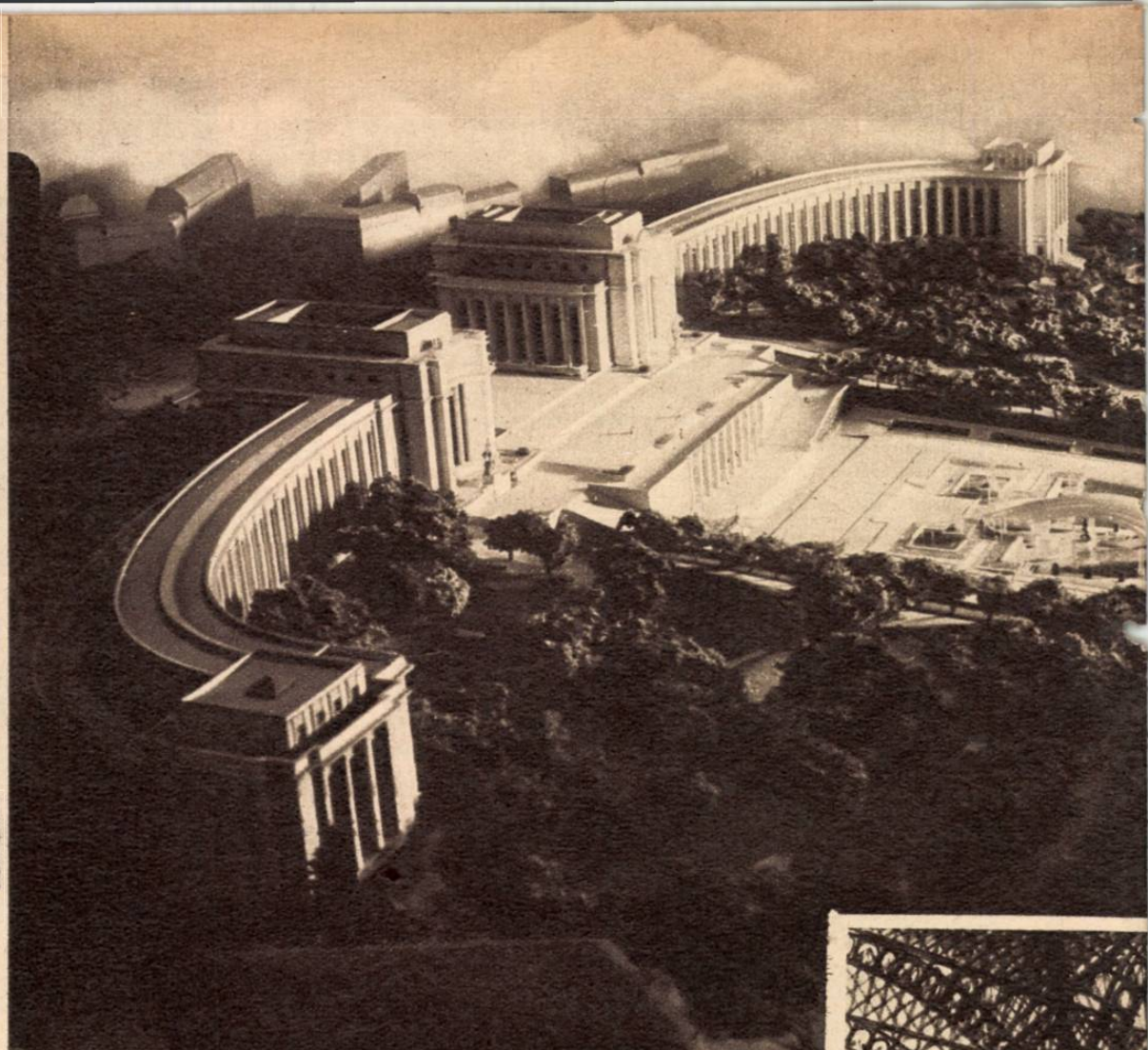
Citiți:
„MAGAZINUL”

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39 TELEFON 3.52-73
D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței. Tratamentele ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

„Pont de Yena”, la picioarele Turnului Eiffel, va fi artera principală spre expoziția mondială. În acest scop, podul a fost reconstruit și dublat.

Peste 60 de zile

expoziția mondială

din Paris 1937!

ACUM câteva zile, comitetul organizator al expoziției mondiale din Paris a declarat ziariștilor că împotriva tuturor sovenurilor ce s'au lansat, expoziția se va deschide în mod oficial la 1 Mai. Această lămurire ar putea liniști însă numai pe aceia cari nu cunosc mai de aproape situația lucrărilor până azi. Acel însă care ar arunca o privire asupra a ceea ce sunt astăzi viitoarele pavilioane, n'ar putea crede că aci, unde astăzi nu există nici măcar temelile zidurilor, se vor putea înălța în nici 60 de zile clădirile monumentale, împodobite artis-

Comisarul guvernului și directorul general al expoziției, d. Edmond Labbe, ține o conferință la posturile de radio franceze, cu prilejul punerii pietrei fundamentale a unui pavilion.

Pavilionul comunicațiilor, pe țărmul Senei (desen).

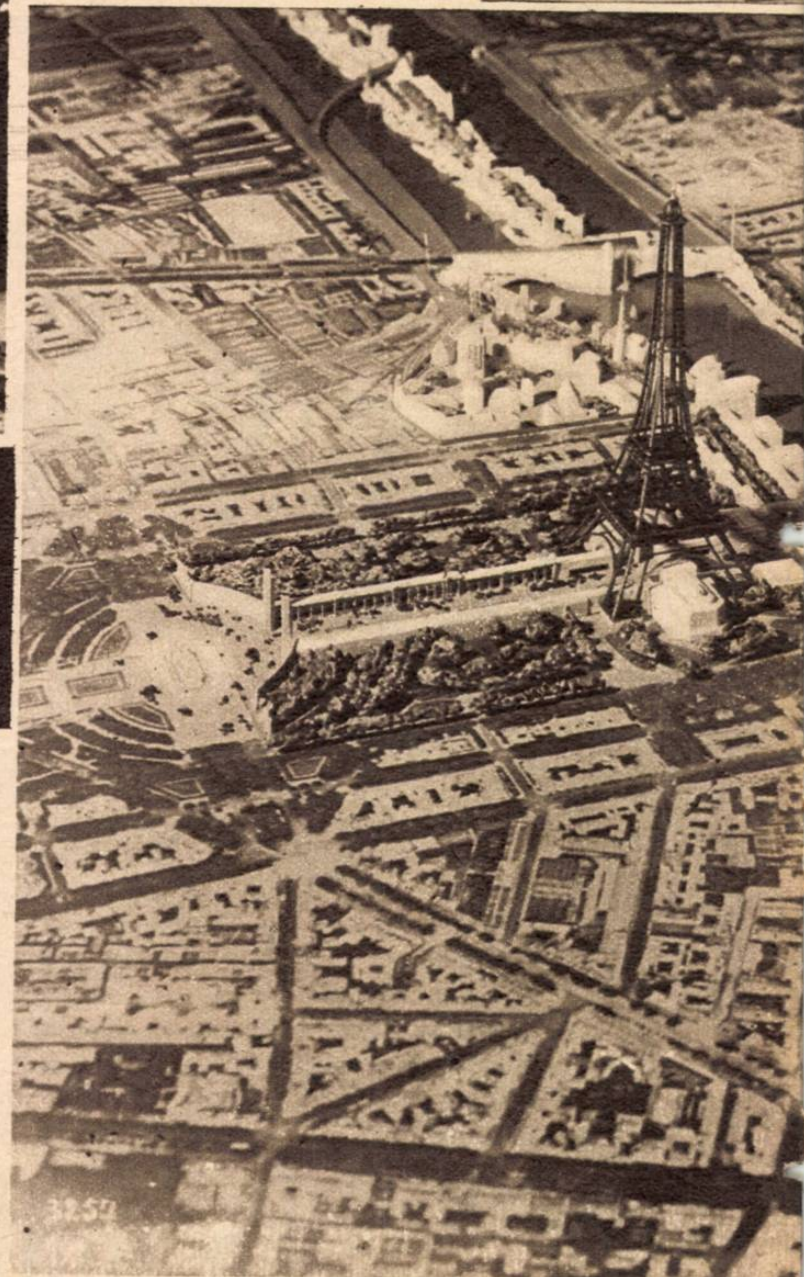
tic, care trebuie să alcătuiască — conform planului elaborat, viitoarea expoziție internațională din Paris.

Dar chiar dacă expoziția se va deschide cu oarecare întârziere, aceasta va fi totuși impunătoare și foarte frumoasă. Planurile, desenele și machetele care au fost făcute, ne arată cât de monumentală, de artistică și de măreață, va fi toată alcătuirea.

Nu e un lucru de nimic ceea ce va oferi Parisul oaspeților săi, în cadrul expoziției mondiale. În lo-

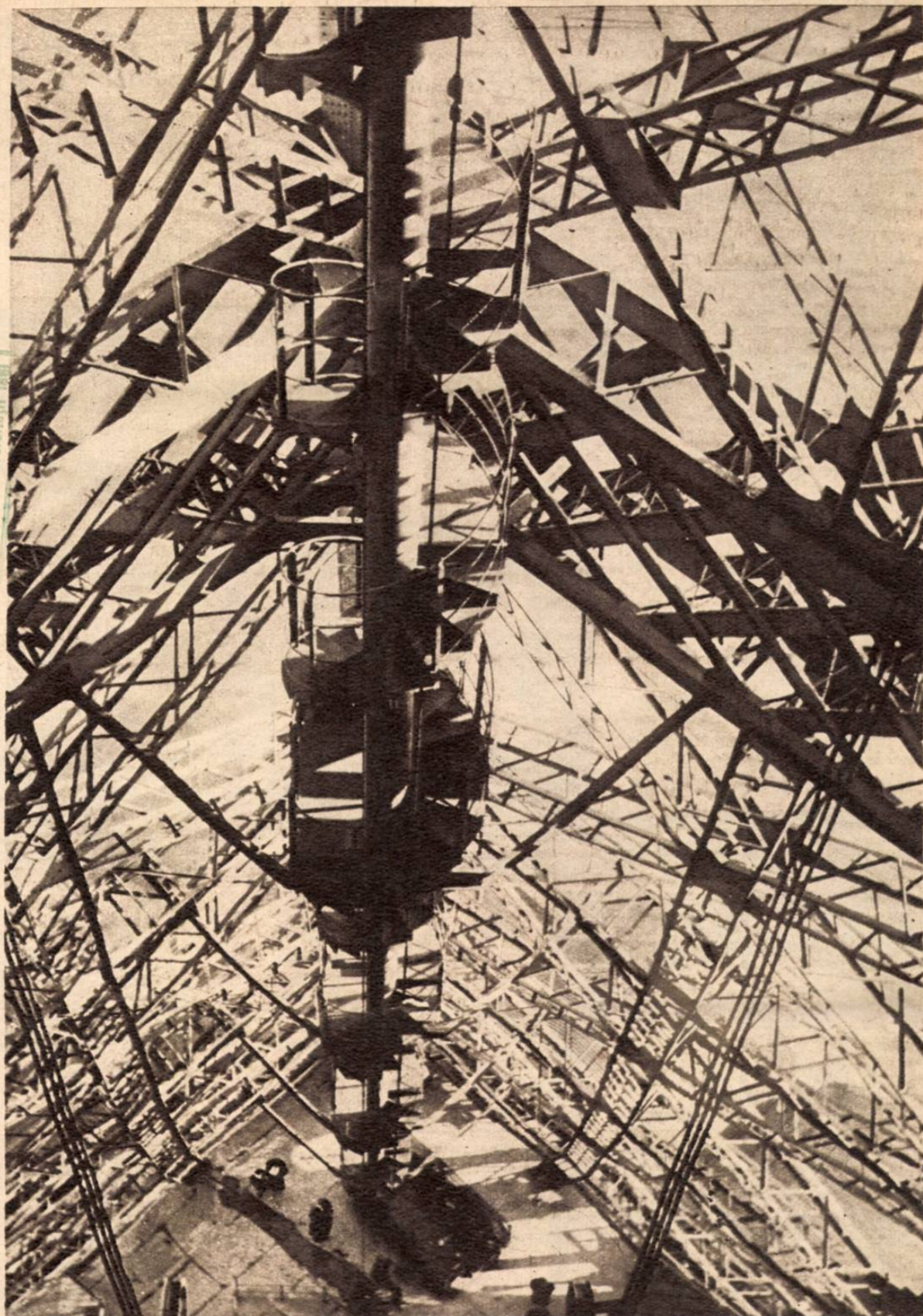
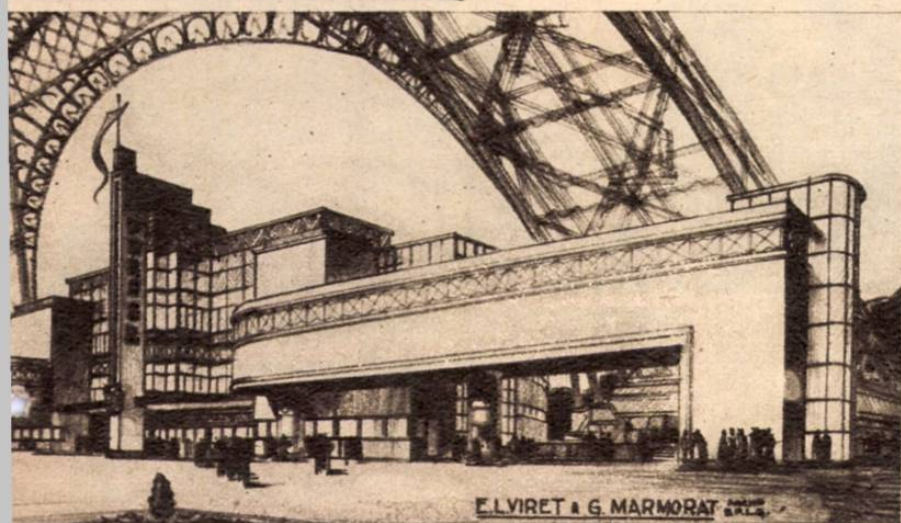
În locul unde se afla Trocadero, s'a ridicat o clădire monumentală, modernă, așa numită, „pavilion central” al expoziției.

Sub stâlpii de fier cari susțin Turnul Eiffel, se va înălța pavilionul presei.

Ca punct central al expoziției va sta tot Turnul Eiffel, care, cu acest prilej, va fi renovat și, în parte, reconstruit. Fotografia noastră ne dă o imagine a haosului de stâlpi, drugi de fier și scări.

cul palatului Trocadero care a fost dărâmat (dealtminteri era considerat drept monumentul cel mai urât din Europa) s'a ridicat o clădire modernă, în a cărei sală centrală se va afla cea mai mare senzație a expoziției, un aparat electric gigant. Iar spre a fila nivelul circulației care se prevede că va crește nespuse de mult, în timpul expoziției, s'a aruncat peste Sena un pod nou, foarte mare, care e aproape ter-

Pavilionul de sticlă al Cehoslovaciei va străluci în noapte ca un far din basme.

O machetă generală a expoziției. În mijloc, Turnul Eiffel și „Pont de Yena”; la dreapta clădirea centrală a expoziției (în locul Trocadero-ului), chiar în față, deasupra Senei „Pont d'Alma” și lângă el, noul pod. Sus: insula lebedelor pe care se vor înălța pavilioanele coloniilor.

Dar și în afară de terenul expoziției, în orașul întreg se fac pregătiri, spre a oferi miilor și milioanele de străini cari vor vizita desigur Parisul, o icoană reprezentativă a Franței de azi. Se pot vedea construindu-se la Paris, sute de tot felul de instalații practice. Turnul Eiffel rămâne și de data aceasta punctul central al marelui expoziții. Cu prilejul ei turnul va fi în parte renovat, în parte reconstruit, adaptându-i-se diferite modernizări. P. A.

VĂ PREZINT ORAȘUL MEU :

CAPITALA MOLDOVEI

Însă numai într-o singură casă, ci domnește peste toate încăperile și de aici sbucnește afară, pentru a se împărtăși deasupra orașului, peste toate străzile și ulițele cu nume

cărușilor și gălăgia copiilor, pentru a se opri la picioarele statuii lui Alexandru Ion Cuza, care se înalță majestoasă, mândră, în mijlocul târgului. Tăcerea cuprinde ade-

O parte din clădirea Palatului de Justiție, cu statuia lui Ștefan cel Mare.

Râpa galbenă.

PATRUNZI în Iași cum ai pătrunde într-o casă de moșnegi, casă liniștită, cu încăperi scunde, în care mirosul caracteristic de bătrân, se îmbină cu un parfum fraged, mireasmă încântătoare: e mirosul gutuilor, cu obraji mari, bucălați, galbeni, gutui ascunse cu grijă, între geamuri, ca și cum ar trăi acolo o viață a lor, o viață de veșnică tinerețe, de purure frăgezime. Mirosul gutuilor nu trăiește

Fundația Ferdinand din Iași.

curioase, dând Iașului un miros al său aparte de gutui, viață și melancolie, amalgam din care se naște liniștea ce domnește oricând, în orice anotimp sau ceas din zi, peste vechea cetate, străjuită de Ștefan Vodă. Din Cuza Vodă, înspre Piața Unirii, viața pașnică descinde din bătrânul și atât de curiosul turn al Goliei, coboară din vechea mânăstire Golia și, lăsând singure mormintele de sub zidurile crăpate, pleacă spre centru, urcând spre a fugi parcă de sgomotul tramvaielor, strigătele

Biserica Bărboi din Iași.

Strandul Iașilor.

sea și strada Lăpușneanu, locul de plimbare al ieșenilor, cu localuri mari, luminoase, de obicei pline. Întotdeauna Sâmbătă și Duminică, pela orele 6-8 seara, întâlnești aici figurile tipice ale Iașului, venite să-și vorbească, să se bârfească, să arate toalete și să mănânce semințe, ca în orice oraș pierdut de provincie. De aici aceeași liniște, întâlnită peste tot, va porni mai departe, peste reclamele luminoase, ca și pe străzile murdare, ca să

Mitropolia Moldovei.

ajungă până la turlele sclipitoare ale bisericii Trei Ierarhilor, amenințate să-și piardă traiul pașnic, din cauza unui nou cinematograful, ce se clădește peste drum. Locaș vechi de închinăciune, Mitropolia Moldovei privește spre clădirea imensă a Palatului Administrativ, pe ale cărui zeci de turle ciorile găsesc totdeauna un loc prielnic de consfătuire, de altfel ca și pe zidurile roșii ale bisericii Sf. Nicolai Domnesc, sau chiar pe statuia equestră a lui Ștefan cel Mare.

Ce are Iașul deosebit de-l cântă poezii și-l preamăresc scriitorii? Poate doar liniștea, care nu e întâlnită aiurea; poate miile dangăte de clopote, ale nenumăratelor biserici ce se găsesc aici; poate monumentele și inscripțiile din trecut, unele interesante prin originalitatea lor, cum ar fi de pildă cișmeaua secată dela biserica Sf. Spiridon, aceeași cișmea peste care o inscripție slavonească spune că apa de aici e curată, ca lacrimile îndrăgostiților și va dura cât și iubirea lor. Cișmeaua

Turnul Goliei

Biserica Golia.

de la Sf. Spiridon nu curge de ani de zile. Oare și dragostea o fi secat astfel la Iași?

Se pare că nu. Iașul mai are încă multe perechi de îndrăgostiți, cari colindă seara — fără a băga de seamă de e frig sau nu — străzile în neștire, oprindu-se doar în fața vitrinelor mari, oglindindu-se unul în ochii celuilalt și urcând câteodată și dealul Copoului, fără să observe măcar că au trecut de impozanta clădire a Fundației, a Universității pentru ca pe o bancă a grădinii, sub un teiu bătrân cu frunzele căzute, să înoade din nou o poveste veche de iubire, astfel cum sute de îndrăgostiți au făcut-o înaintea lor, dealungul anilor, sub același acoperământ.

Oraș în care mai dăinuie un teatru național, un muzeu cu miros de naftalină și „cameră secretă”, cu intrare interzisă pentru elevi și în care stau totuși ceasuri întregi, înaintea borcanelor cu conținut „numai pentru oameni mari”, zeci de băieți de școală, sub privirea îngăduitoare a paznicului, care numără tacticos bacșișurile primite în acea zi, — Iașul trăiește mediatori, între „tinerețe fără bătrânețe” și „bătrânețe fără de moarte”

continuând să rămână astfel cum e, vechi, cu străzi înguste, prăfuite, inestetice.

Dar așa cum e, capitala Moldovei a fost îndrăgită de toți cei cari au trecut cândva pe aici, cari au cucerat străzile fără sfârșit ale Socele și Nicolinei, cu glod mult, cârciumi dese, cu miros de fleică și mititei, întorși măiestru pe grătar, de mâinile rumene ale vrenei țărănuțe, cu obraji fragezi și trup de peatră.

Au urcat alene dealul Sărăriei, îmbăcsit de bodegi, în care un muzicant tuciuriu „îi zice duos din scripcă”, atent urmărit de pensionarii cartierului, sau de un călător rătăcit, în căutare de inedit. Nu au uitat desigur să treacă și prin Tătărași, sau Ticău, urmăriți peste tot de zarva copiilor și lătratul câinilor.

Totdeauna însă — oriunde s'ar afla — vor aminti și de Iași, de acest târg moldovenesc, așezat pe șapte dealuri, oraș în care vor reveni oricând cu drag, pentru a retrăi câteva ceasuri din copilărie sau adolescență, risipite pe străzile vechi și liniștite...

GELLAS

SĂRBĂTORIREA D-lui Dr. TRAIAN NASTA

Duminică dimineața, întreaga muncitorime din uzine, fabrici și ateliere, funcționari particulari, medici și admiratori au sărbătorit, în mod deosebit, pe ilustrul chirurg Dr. Traian Nasta, pentru un sfert de veac de fericită activitate științifică și medicală închinată lumii muncitoare și suferindă.

La această frumoasă manifestare de recunoștință, guvernul a fost reprezentat prin d-nii miniștri Dr. Costinescu și I. Nistor, comitetul de inițiativă și patronaj al sărbătoririi prin d. N. N. Săveanu, președintele adunării deputaților.

Doctorul Nasta a fost elogiat de către reprezentanții tuturor categoriilor de muncitori, doctori, elevi etc.

M. S. Regina, care a onorat cu prezența Sa această sărbătorire, a fost obiectul unei călduroase manifestațiuni din partea asistenței și a muncitorilor, cari au ocupat o bună porțiune a străzii unde e situat palatul Casei Centrale.

M. S. Regina Maria, doamna dr. Nasta, doamna general Gladz și sărbătoritul, d-l dr. Traian Nasta, în timpul cuvântărilor omagiale.

M. S. Regina Maria este întâmpinată de către surorile spitalului de chirurgie, „Regele Carol II”, de sub conducerea d-lui dr. Traian Nasta.

★ NU ESTE O ^ ÎNTÂMPLARE . . .

Nu este o întâmplare dacă, ori-unde vă duceți, cele mai frumoase femei pe cari le întâlniți, sunt tocmai acelea, cari întrebuințează preparatele Elizabeth Arden. Explicația stă în faptul că „tratamentul acasă” este simplu și, cu timpul, devine ușor obișnuință. E atât de eficace, încât rezultatele se vad curând. Iar preparatele însăși țin atât de mult, încât le puteți întrebuința, fără a le resimți ca prea costisitoare. Urmăriți regulat „tratamentul acasă” de zece minute, și vă veți gasi, pe fie-care zi, mai frumoasă.

MAI ÎNTĂIU, CURĂȚATI.

Dimineața și seara, sau ori-când schimbați fardul, întrebuințați Venetian Cleansing Cream (Cremă Venetiană de curățat). Aceasta curăță cum nici-odată nu o poate face săpunul, și, în felul acesta, preveniți punctele negre și porii dilatați. Este prima condiție, esențială, a frumuseții. Venetian Cleansing Cream - - Lei 330.-.

APOI, TONIFICATI.

Cu Ardena Skin Tonic (Tonicul pentru piele Ardena). Acesta redă viață și strălucire tenurilor ofilite și menține tesuturile elastice și matasoase. Ardena Skin Tonic - - Lei 350.-.

LA URMĂ, NUTRITI.

Ca să păstrați tenul fără sbărcituri, tapotați cu Velva Cream (Cremă de Nutritie), sau, dacă tenul Dv. este mai uscat, întrebuințați Crema

ORANGE SKIN FOOD, mai bogată

în grăsimi. Lăsați puțină cremă

pe față, peste noapte, pentru a îndepărta asprimea și ridurile feței.

Ardena Velva Cream - Lei 330.-.

Orange Skin Food - - Lei 330.-.

Faceti acestea regulat, și veți rămâne uimite de rezultat.

Preparatele Elizabeth Arden se pot obtine la:

Parfumeria Teatrului, Calea Victoriei 84,

București • Galeries Lafayette, Calea

Victoriei 13, București • Vojtek & Weisz,

B-dul Regina Maria 24, Arad • Krafft &

Herberth, Kornzeile 7, Brașov • Parfumeria

ELITE, Cernăuți • Drogueria Royal, Piața

Unirii 26, Cluj • Parfumeria Franceză, Str.

Carol 104, Constanța • Parfumeria Flor-

ența, Str. Domnească 44, Galați • Parfumeria „La Elefant,” Str. Cuza Vodă 62, Iași

Drogueria APOLLO, B-dul Regele Ferdinand 7 „, Oradea • Drogueria Centrală

Str. M. Cogălniceanu 6, Ploesti • Gea Kraye, Timisoara.

★ ELIZABETH ARDEN ★

Elizabeth Arden Ltd.

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

ARTA VRAJITOREASCA A FACHIRILOR

CURÂND urmează să plece o comisiune de savanți englezi în Țara Minunilor, spre a studia secretele fachirilor. Până astăzi inteligenții exploratori ai orientului n'au fost în stare să desvăluie o serie întreagă de minuni ale fachirilor. Fachirii și yoghiii indieni trec drept cei mai iscusiți scamatori din lume. Au o agilitate neînchipuită în scamatorii, arta ventrilogiei, hipnotism și iluzionism. Artă scamatoriilor moderni, din celelalte țări, e copiată după ei. Dacă ceri unui fachir explicația scamatoriilor sale, îți răspunde că el nu este decât un mediu, care face jocul spiritelor. Ei sunt inițiați în aceste secrete de profesorii lor, numiți „Grus“, cari la rândul lor au învățat dela „Grus“-ii lor. Acest lanț poate fi urmărit până în timpurile cele mai vechi. Fachirii nu lipsesc nici dela curțile prinților indieni, nici din ținuturile cele mai îndepărtate ale țării. Sunt de găsit pretutindeni, unde există pentru ei posibilitatea unui câștig cât de mic.

Este cunoscut trucul yoghilor de-a face să crească, în câteva minute — sub influența unor fraze știute numai de ei — un pom de Magnolia, dintr'o sămânță de Magnolia, pusă în pământ chiar atunci. Tot astfel, fiecare a auzit vreodată de minunea frânghiei. Fachirul aruncă în aer o sfoară lungă, care rămâne țepănă în aer, atingând pământul cu unul din capete. Un băețuș, făcând parte din suita fachirului, se cațără pe frânghie, din ce în ce mai sus, până la capăt. În cele din urmă dispăre cu totul, în aer. În

Fachir, care ani de-a-rândul și-a ținut brațul stâng în aer, până când mușchii s'au uscat. De remarcant unghiile lungi.

sicriul, acoperind groapa cu nisip. Mormântul a fost păzit continuu și conștiincios, de către Europeni. Când conform înțelegerii comune, s'a deschis sicriul, în ziua 40-a, trupul yoghi-ului prezenta aceleași simptome ca în ceasul când s'a închis cosciugul. Intre timp a fost adus și servitorul fachirului, care în tot acest timp a fost ținut, sub pază continuă, într'altă parte a orașului. După aceea a frecat bine trupul și capul stăpânului său, îndepărtând ceara, fachirul a deschis ochii. Părea să nu-și dea încă seama ce e cu el. Servitorul îi pregăti o baie caldă. Intre timp, yoghi-ul își reveni definitiv și ieși din sicriu. Ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat, el dădu servitorului său vreo câteva porunci fără importanță. După baie, se asocia, ca înainte, celorlalți scamatori din piața marelui templu al orașului.

Acest fachir a depus jurământul tăcerii și din acest motiv și-a trecut un bețișor prin buza superioară și inferioară.

Fachir în extaz, pe patul său de cuie. El se chinuie în acest fel, pentru mântuirea sufletului său.

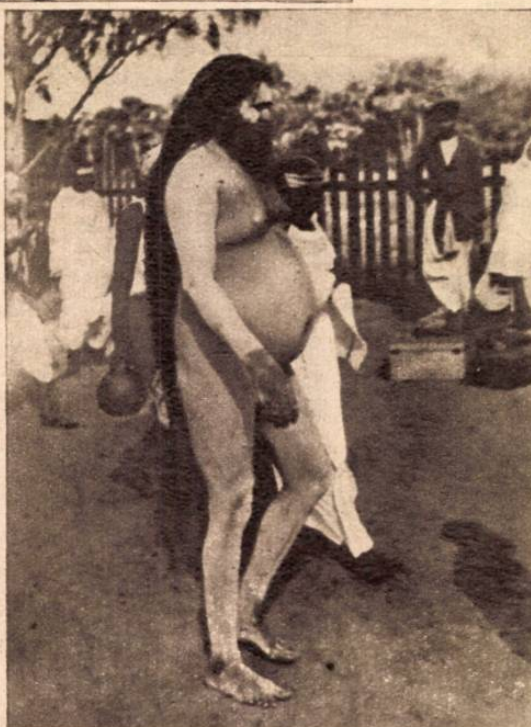
acest moment fachirul, aruncă în susul frânghiei un pumnal. Pline de sânge, cad la pământ membrele sărmanului ajutor. În timp ce spectatorilor îngroziți le trece un fior prin spate, fachirul curăță, cu grijă, pumnalul, căzut iar la pământ. El adună liniștit diferitele bucăți ale trupului omenesc și le aruncă, de-a-valma, într'un coș mare, pe care-l închide. Spune vreo câteva formule magice și pune pe cineva să deschidă coșul. Băețușul, pe care toți îl socoteau mort, iese la lumină, sănătos și vesel.

Ingroparea de viu se execută acum în India sub controlul strict al Europeanilor. Aci e vorba de o autosugestie puternică. Fachirul care s'a pus la dispoziția noastră, pentru acest scop, și-a astupat cu ceară toate orificiile corpului său. S'a culcat apoi într'un cosciug, pregătit în groapă. Puțin timp după asta, zăcea ca un cadavru, fără bătăi de inimă și fără respirație. Europeanii au închis

Acest fachir are tot trupul mânjit cu var. Își lasă părul să crească până la pământ și nu poartă nicio bucată de stofă pe trup. Un brahman îl însoțește fiindcă el n'are voie să atingă nimic. Indienii se adună să vadă pe acest sfânt, iar femeile par că nici nu dau atenție faptului că bărbatul e gol.

Acrobații care în Europa constituiesc încă o atracție a programelor de circ, sunt foarte obișnuite pe străzile Indiei.

Un îmblânzitor indian de șerpi, cântă unei cobre.

Am auzit un caz, în care un fachir a trebuit să plătească cu viața sa, un truc îndrăzneț. Ca de obicei, la apariția sa în sat, toată populația s'a adunat în juru-i. Printre săteni se afla și un străin de sat, cu băiatul său. În admirația unanimă a spectatorilor, fachirul executa diferite scamatorii. La sfârșit, tăie cu o lovitură de sabie, capul unei găini, pentru a o învia cu câteva cuvinte magice. Mulțumită, pasărea ciugulia apoi grăunțele, care i se aruncau. Fachirul rugă pe spectatori să i se dea un copil spre a face aceeași minune cu el. Ca și găinii, el îi va tăia capul, și-l va pune apoi la loc. El asigură pe părinți că nu se va întâmpla nimic rău copilului. Il vor căpăta iar sănătos, înapoi. Niciunul dintre săteni nu s'a lăsat înduplecat. În cele din urmă se decide străinul să puie la dispoziția fachirului pe fiul său, după ce în prealabil se adunase în grabă o sumă de bani. Micuțul, care plângea cât îl ținea gura se liniștește imediat, când fu în brațele fachirului. Când acesta îl așază pe un coș, el nu mai era deloc înfricoșat, ba zâmbea chiar. Fachirul înfășură copilul într-o pânză, care ajungea până la pământ. Ii lăsa liber numai gâtul și capul. Inclinand cu stânga capul băiatului, apucă pumnalul cu dreapta, ridică mâna și retează cu putere gâtul micuțului. În clipa următoare, capul copilului zăcea pe jos, în vreme ce trupul căzu pe spate. Martorii groaznicei întâmplări păreau încă paralizați, când deodată, cu un țipăt strident de disperare, tatăl băiatului sări din rândurile spectatorilor, învărtind pumnalul în jurul capului său. Lama zbură o secundă mai târziu, capul fachirului se rostogoli la pământ. Trupul său mai rămase în picioare, câteva clipe.

Uciagașul prins și legat, fixa neconștient pe fachirul mort. Când l-au ridicat pe acesta, au găsit sub îmbrăcămintea sa largă pe copilul al cărui tată nenorocit devenise criminal. El dormea liniștit și zâmbea în vis.

Intr'unele regiuni ale țării minunilor se pot întâlni oameni sfinți, completamente goi. Trupul lor e mânjit cu cenușă; prin ea, ei se cred feriți de căldură mare sau de frig. Părul lor e crescut și lăsat în mare desordine. Cum acești sfinți nu vorbesc, nu ating nimic, ba n'au voie nici măcar să-și ducă singuri mâncarea la gură, mai totdeauna sunt însoțiți de câte un brahman. Acești bărbați sfinți sunt foarte respectați de credinciosul popor al hindușilor. Sunt întâmpinați cu o considerație reținută.

Fachir cu discipolii săi.

Fachir cu elevii săi într-o stradă din India.

Acest mântuit și-a schilodit picioarele pentru slava zeului Shiva.

Pentru zeul Shiva, ei se supun celor mai groaznice chinuri. Fiii lui Shiva se pregătesc anume pentru misiunea lor în școlile de asceți, din locul sfânt de pelerinaj, Benares. Această pregătire constă într-o istovire sistematică a trupului și sufletului. Când înfârșit sunt considerați pe deplin purificați, pot fi văzuți rătăcind prin țară, ca ispășitori, continuând a-și chinui trupul. Se odihnesc pe un pat de cuie ascuțite, își fac cu fiare înroșite în foc, găuri în limbă, sau își fixează sandalele de picior, cu cuie lungi. Alții stau mult timp pe un singur picior, sau se lasă spânzurați de picioare, într'un pom. Apoi se așază între patru focuri și se lasă fripiți de al cincilea foc puternic al soarelui fierbinte, din India; alții privesc în soare, până își pierd definitiv vederea. Se găsesc iarăși unii cari își leagă un braț în aer, în onoarea

zeului distrugerii. Trupul lor e fixat pe un scaun. Spre a împiedeca circulația sângelui, își leagă venele. După un timp lung, chinuitor, carnea brațului moare. Tendoanele mor, carnea se usucă. Abia când brațul se ridică în aer, uscat ca un băț, pregătirea s'a terminat. Acum pot rătăci ca sfinți, prin țară. Că mai există puțină viață, în brațul pipernicit, o dovedesc unghiile lungi.

O sectă dintre aceștia, beau sângele din craniile omeștri și mănâncă din carnea cadavrelor. Alții cred că în dezvoltarea sufletului lor, au ajuns atât de departe încât pot trece peste obiceiuri și drepturi, spre a putea comite oficial cele mai mari abateri.

H. MAUZOORUDDIN AHMAD, Delhi (India)

(Copyright by Realitatea Ilustrată)

Cunoașteți Togal-ul ? Tabletele Togal constituie un medicament cu efect prompt în: reumatism, gută, sciatică, gripă, precum și bolile de nervi și la durerile de cap. Grație compoziției sale deosebit de fericite și a rezultatelor excelente obținute timp de aproape 20 de ani atât de medici renumiți cât și de numeroase clinici și spitale, Togal-ul și-a creat o reputație generală incontestabilă. Togal-ul elimină pe cale naturală toxinele din organism și este în același timp și bactericid într'un foarte important grad. Togal-ul se găsește de vânzare la toate farmaciile.

Cosmetica Medicală

Telefon 3.28.35

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței (cosuri, riduri etc). Tratament de slăbire. Ingrijirea frumuseții și a trupului. Măști individuale. Informațiuni gratuite, B-dul Elisabeta 3 A (vis-a-vis de Trianon). Consil. 10-12; 4-6 și ore reținute.

articolele
din
mătase

Bemberg

se spală minunat
cu fulgii de săpun

LUX

Un sfat util și interesant!

Doamnelor,

Cea mai grea problemă și de care depinde înfățișarea cu alevărat distinsă a oricărei femei elegante, — este alegerea

FARDURILOR și PUDREI adecuate tenului Dvs.

Din bogatul nostru asortiment de produse de înfrumusețare, originale, direct importate dela casele cu renume mondial și anume: INSTITUT DE BEAUTE „KLYTIA”, ANTOINE, PHEBEL, ELIZABETH ARDEN, HELENA RUBINSTEIN, GROL-LY, DETAILLE, — aveți posibilitatea a vă alege PUDRA și FARDUL potrivite tenului Dvs., a căror aplicare vă vor convinge imediat de rezultatele miraculoase ale acestor produse de calitate și de mare efect.

Personalul nostru specializat în această materie, vă stă la dispoziție cu toate sfaturile și instrucțiunile, cari vor contribui cu mult succes la înfrumusețarea Dvs.

„PARFUMUL”
București, I. cal. Victoriei, 72
Telefon: 4/14/06

Omul își omoară stomacul

turburându-l
obosindu-l
slăbindu-l

Cu rare excepții, ne naștem cu un stomac sănătos și normal. Omul dă puțină atenție organelor sale mai cu seamă stomacului, până în ziua când... un prim simptom se ivește, o mică indispoziție, o senzație de arsură, gaze, un nod care urcă, somnolență după mese, sau nopți de insomnie. Toate aceste indispoziții sunt cauzate de un exces de aciditate, care arde pereții delicai ai stomacului, putând duce la gastralgie, dispepsie sau ulceratie.

Intr-o bună zi vă dați seama că aceste indispoziții au devenit atât de grave încât stomacul e „mort”, a fost distrus.

Dar nu natura, ci omul este asasinul.

Dacă aveți o digestie grea, luați dela primele indispoziții o mică doză de Magnesia Bisurata și durerile Dv. vor dispărea în curând.

Magnesia Bisurata ușurează, pentru că apără mucoasa delicată a stomacului contra acțiunii iritante a excesului de aciditate. Neutralizând acest exces vătămător, Magnesia Bisurata previne orice indispoziție stomacală redând stomacului digestia sănătoasă și normală.

În sfârșit, ea redă viața stomacurilor slăbite din neglijența noastră.

MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile la prețul de Lei 75 sau în format mare economic Lei 110 flaconul.

Pomi fructiferi

Arbori pentru străzi, șosele și p. reuți, arbuști, trandafiri, plante vivace, confectionate, vite, vite americane pentru portaitoi, etc., de calitate supe ioară, furnizează:

Pepinierele Știrbey, Buftea

Reprezentanța generală în București II
Str. Banului No. 2

Catalog gratis la cerere

REUMATISMUL
RACELILE
NEURALGIILE
chiar
CRONICE
vindecă

Realitățile săptămânei

Babele. - Comemorarea lui Ion Creangă. - De ce n'a venit Maria Ventura? - Câțiva actori români la Paris

subt picioare, vântul vâiește printre crengile nerge, înghețate iar lumina care trece prin vifoniță, pare scânteia unor copii cari umblă cu lrozii.

Îți pare că glasuri tinere trec prin văzduh, cântând:

Cine primește steaua
Frumoasă și luminoasă
Pre pământ a răsărit
Precum Domnul a dorit?!

Dar nu e nicio stea... Crăciunul e departe... departe sunt și visele copilăriei, așteptările fermecate la gura sobei și mult așteptatul „lancu Jianu” ori „Sânziana și Pepelea”, la Teatrul Național...

mai mult în tăcerea și noaptea uitării...

BABELE nu s'au lăsat prea mult dorite; vitrinele pline de primăvara mărțișoarelor, soarele vesel care lumina frumosul sfârșit de Februar nu le-au speriat! Au venit, nu cu ploi și sloată, ca odinioară, ci cu zăpezi și crivăț, ca'n ajunul Anului Nou.

Cei cari s'au grăbit să-și pună șoșonii și blana la naftalină, s'au răsândit și le-au scos iar. Cu gulerul ridicat, treci în seara de iarnă, pregătindu-te, parcă, de Crăciun... Zăpada scârțâie

dea o mână de ajutor camarazilor plecați în provincie, societari sau stagiați, intră la repezeală într'un rol. Nu sunt mulțumiți nici ei nici spectatorii, fiindcă lipsa de repetiții se resimte supărător.

Publicul ocolește primul teatru francez și din acest motiv. Faptul că repertoriul e compus din lucrări clasice, cu o ținută literară, cu o preocupare intelectuală mai presus de nivelul spectatorilor de azi, e dat ca primă cauză a rețetelor din ce în ce mai slabe, pe cari le înregistrează, de câțiva ani, casa lui Molière.

Autorii de succes își dau manuscritele la teatre particulare, unde nu sunt nevoiți să aștepte cu anii până le vine rândul. O piesă care a reușit, se joacă pe bulevard, în fiecare seară, luni întregi, pe când la Comedia Franceză apare pe afiș, din când în când, la date hotărâte, la intervale destul de depărtate.

Actorii Comediei se mai plâng de faptul că teatrul lor e singurul care nu poate reprezenta succesele străine. Sunt nevoiți să ofere la infinit drame, comedii, cunoscute de toată lumea, iar ca noutate, operele autorilor autohtoni, pe cari alte teatre nu le-ar primi, fiindcă sunt prea serioase, prea grele pentru publicul nevrotizat, dornic de amuzamente facile, al metropolei de azi. Salvarea? Să mai urce statul subvenția și să micșoreze taxele — spun societarii Comediei Franceze. Dar statul n'are excedente. El nu poate ajuta alte instituții, de o utilitate publică mai acută, necum să mai dea bani pentru actori.

Se răspunde societărilor:

— Mai micșorați și dvs. prețurile locurilor, fiindcă e greu omului să dea 40 de franci pentru un stal. Mai faceți economii. Mai concediați din stagiați și jucați dvs. roluri secundare. Mai renunțați să puneți în scenă la alte teatre, să faceți filme, să tot umblați în provincie și în străinătate. Întăriți spectacolele.

...Ca să întărească aceste spectacole, d. Bourdet n'a mai lăsat-o pe Marioara Ventura, să plece spre București. O pagubă, în primul rând pentru Teatrul nostru Național, care realiza beneficii de pe urma emnentei tragediane. O pagubă

IN locul acestor basme dramatice, se joacă frumoasa feerie „Harap Alb”, pentru comemorarea unui veac de când s'a născut Ion Creangă.

Generația tânără, care mai vine la teatru, aplaudă pe Ovid Brădescu și pe G. Demetru, cari întrușipează pe eroii marelui povestitor, a căru glorie, ca și a prietenului său Mihail Eminescu, sporește pe zi ce trece, în vreme ce alții, veniți cu surle și trâmbițe, se cufundă tot

DE obicei, pe vremea aceasta, la Teatrul Național, aveau loc reprezentațiile domnișoarei Ventura. Anul acesta, emnenta societară a Comediei Franceze nu ne-a vizitat, fiindcă noul administrator d. Bourdet are nevoie de toate elementele valoroase ale primului teatru francez, ca să întărească distribuțiile și s'aducă lumea la spectacolele ilustrei case a lui Molière. Căci și acolo, teatrul trece prin criză.

Ce să mai spună bieții directori de întreprinderi particulare, cari au chirie de plătit și nicio subvenție de primit, dacă însăși „Comedia Franceză”, teatru situat în inima Parisului, cu local propriu, cu o trupă numeroasă și bine selecționată, cu o importantă subvenție dela stat, — e amenințat? Anul trecut se vorbea de criză. Anul acesta e vorba de mizerie. Se pare că în raport cu valoarea lor, membrii Comediei Franceze sunt actorii cei mai prost plătiți ai Parisului. Ei își câștigă viața pe delături, fie în turnee, fie jucând pentru cinematografe. Fostul administrator al Comediei Franceze, d. Emil Fabre, care se purta ca un părinte cu cei pe cari îi dirija, a făcut totul pentru a înlesni administraților săi o viață mai omenească, în afară de atribuțiile lor oficiale. Dar aceste permanente lipsuri dela apel, desorganizează ansamblurile, scad nivelul artistic al spectacolelor. Ca să

Maria Ventura

pentru admiratorii d-sale. O pagubă pentru d-na Ventura însăși, căreia statul îi plătea două milioane pentru aceste reprezentații. Să sperăm că acești bani, destinați Teatrului, nu vor trece la alte capitoare, ci vor fi folosiți tot pentru teatru, adică pentru provinciile alipite, cari au rămas fără altare de limbă și cugetare națională. Să se reinființeze teatrele Statului din Cernăuți și Chișinău!

George Vraca

scriam în „Adevărul”, cum s'ar fi remarcat între toți, cu silueta, vocea, talentul și distincția lui poetică, un Tony Bulandra! Mă gândeam, deunăzi urmărind „Omul și masca” ce succes ar avea C. Vraca la Paris, unde n'are nimeni varietatea, plastica, vocea și comunicativitatea lui!

Dar Iancovescu? Atâta vervă, atâta inteligență, atâta umor de bună calitate, atâta putere de a se transforma, de-a emoționa, — călitate la disciplina Parisului, ar fi făcut din el o glorie mondială. Iancovescu ar fi fost Românul cel mai bogat și mai fericit, așa cum Maurice Chevalier este francezul care câștigă cei mai mulți bani.

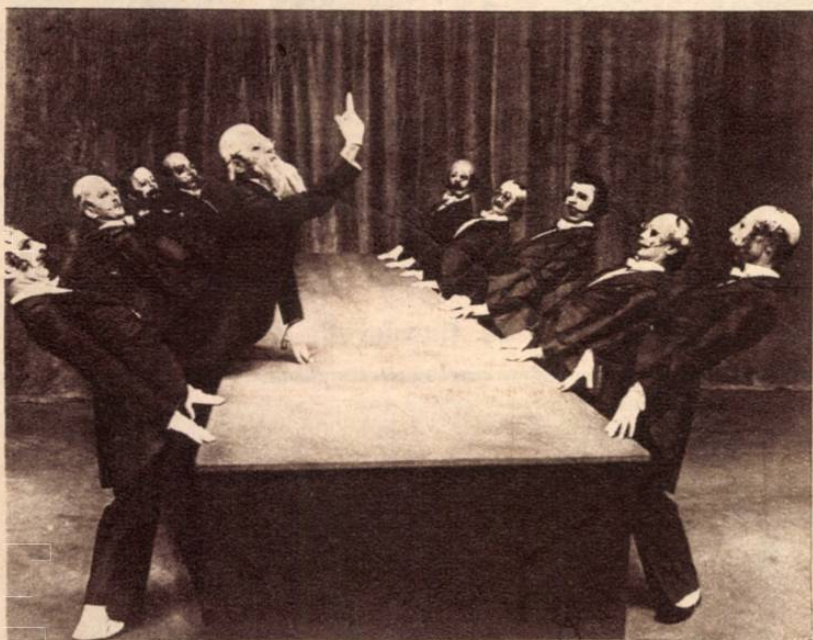
Tot așa, o actriță cu fantezia și sensibilitatea unei Tantzi Cutava și atâtea altele și atâți alții, ar fi cucerit în fiecare an, galoane noi, un cerc tot mai larg de admiratori, pretutindeni, — dacă n'ar fi rămas la București.

Tantzi Cutava e la Londra, pe cale să-și împlinească destinul. — Iancovescu umblă din teatru în teatru, pierzând în fiecare an câte puțin din propria-i comoară.

În culmea carierei sale, realizând în „Afacerea Kubinsky” o creație cum nu sunt două în teatrul nostru contemporan, admirabilul e nevoit să plece în turneu, în mizeria provinciei, fiindcă la București n'are ce să mai facă...

O fi și vina lui, — dar e și vina publicului, care nu știe să-și răsplătească dătorii de iluzii, să urmeze cu credință, să încurajeze, să-și păstreze favoriții...

VICTOR EFTIMIU

MASA VERDE

Scenă din repertoriul celebrului teatru de dans KURT JOOSS care obține un grandios succes pe toate marile scene ale lumii.

În curând vom avea prilejul să admirăm pe scena Teatrului „Vox”, arta neîntrecută a baletului JOOSS.

Secrete de frumusețe care fac Renumele Mondial al Femeilor Franceze

Parizienele elegante sunt poate cele mai competente în toate chestiunile de cosmetică. Ultimul lor secret este întru-buintarea unei noi pudre „aerificate”. — Unei pudre de zece ori mai fine decât se credea în trecut posibilă, deoarece este preparată după un procedeu nou — și trecută prin curente de aer puternice cu iuteala uraganului. De aceea această pudră este atât de ușoară că se întinde netedă asupra pielii — un strat de frumusețe invizibil — dându-i un ten drăgălaș care *arata natural*. Prin aceasta se deosebeste de pudrele grele demodate care dădeau femeilor o înfățișare sulemenită. După acest procedeu nou de „aerificare” se fabrică acum Pudra Tokalon. Și pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, conține încă Spumă de Crema, care face să rămâie toată ziua. Nici vânt, nici ploaie, nici transpirație din cauza dansului nu pot strica frumosul „ten mat” pe care ea vi-l dă. Încercați și Dv. secretul acesta de frumusețe al femeilor franceze — Pudra Tokalon „aerificată”. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. —

VINE PRIMĂVARA...

O INAUGURARE

Am asistat până acum la zeci de vernisaje artistice, la numeroase inaugurări de case particulare, instituții sociale, căminuri studențești, dar nicio dată la inaugurarea unui mare magazin.

Iată însă, că zilele trecute, simpaticul director și proprietar al noului magazin „Di-va”, conceput în stilul magazinelor europene, m'a invitat să asist la festivitatea inaugurării, care a avut loc în str. Lipsicani 40.

Trebuie să mărturisesc dela început că a fost o surpriză foarte agreabilă. Flori multe și frumoase, discursuri, șampanie, femei elegante, surâsuri de primăvară! O atmosferă de sărbătoare, la care firește contribuiau în largă măsură, cascadele de mătăsuri ce străluceau cu mii de nuanțe din rafturi și depe mese, într-o atitudine voit desordonată și sfidătoare. Culoarele calde ale lamé-urilor, ale catifelelor și diftinelor, dela nuanțele cele mai modeste până la cele mai îndrăznețe, se îmbinau fericit cu mătasea pură, ce așteaptă, nerăbdătoare, să încercuiască, insinuantă și șerpuitoare, corpul mlădios al femeii. Directorul magazinului este un estete și un artist. Închină frumosului toată energia și puterea lui de muncă. E îndrăgostit de stoffe și mătăsuri ca de cea mai frumoasă femeie! Le încolăcește și modulează în jurul manechinului, până prind viață și dobândesc personalitate.

Vitrina magazinului, aranjată după indicațiile d-sale, este o perlă de bun gust și rafinament artistic.

Ceeace mi se pare cu desăvârșire interesant — și de ce n'aș sublinia — mai ales practic, este că „Di-va” oferă elegantelor noastre, prilejul să se echipeze cu tot arsenalul ce-l necesită primăvara, în condițiuni foarte avantajoase și fără pierdere de timp.

Dacă la parterre, stoffele și mătăsurile încântă ochiul, la primul etaj, salonul de confecțiuni pentru doamne constituie o adevărată incântare. Modele originale, aduse proaspăt dela Paris, sunt executate de o echipă de specialiști ce vor obține desigur succesul ce-l merită din prisosință.

În salonul de mode, se găsesc pălăriile cele mai variate ce ni le trimite recenta modă pariziană. Însfârșit „Di-va” ne mai oferă toate accesoriile cari întregesc și completează eleganța unei femei. Sunt de pildă, genți de toată frumusețea, mănuși, batiste, centuri de piele amuzante și fanteziste, ciorapi, pantofi, flori artificiale, tot felul de nimicuri atât de necesare armoniei feminine.

Iată de ce cred că „Di-va” o să devină curând centrul de întâlnire al tuturor femeilor elegante.

AIDA VERMONT

FEMEILE PEA GRASE nu pot îmbrăca orice rochie

Toaletele de seară nu avantajează femeile prea grase. Noile modele reclame o siluetă sveltă, proporționată. Și Dv., doamnă, puteți recăpăta în câteva săptămâni silueta sveltă, tine rească, cu condiția să începeți chiar astăzi o cură de slăbire cu tabletele KISSINGEN.

Cura de slăbire cu tabletele KISSINGEN

este cea mai eficace, cea mai inofensivă. Grăsimea dispare treptat, pe nesimțite, niciun fel de

sforțări fizice, niciun regim drastic. Preparate din sare naturală de KISSINGEN și alte substanțe inofensive și eficace, tabletele KISSINGEN au un efect regenerativ asupra întregului organism, de aceea ele sunt cele mai indicate pentru o cură de slăbire rațională. Urmați întocmai indicațiunile date la modul de întrebuințare. Efectul dorit se poate obține numai după un tratament mai îndelungat. Cereți la farmaciile și drogheriile.

TABLETELE DE SLĂBIRE

BOXBERGER-KISSINGEN

ANTINEVRALGIC EXPERIMENTAT CLINIC

ANTIDOLOR
PROF. LUPU

SUPRIMĂ ORICE DURERI NEVRALGICE

S.....m.....p.....c....
? Doctor DAST ?

CITIȚI

MAGAZINUL

Realitatea sportivă

Rezultatele de Duminică

Portarul Rădulescu salvează situația Rapidului, boxând balonul.

CAMPIONATUL de football a reinceput cu intensitatea care caracterizează marea probă divizionară din țara noastră. În Capitală partidele cuplate atrag mii de spectatori iar Duminică, deși vremea nu era prielnică și programul prea atrăgător, zece mii de oameni s-au îmbulzit dela ora 14 să admire jocurile F. C. Rapid — Universitatea și Venus — Chinezul. Partidele nu corespund din punct de vedere tehnic dar au interesat individualitățile care au excelat. Baratki a fost punctul de atracție al primului match. „Minunea dela Oradea”, cum a fost poreclit fostul internațional

ungur a stârnit admirație cu jocul său tehnic și spectaculos. A conlucrat cu Auer într'un chip care a atras aplauzele multimei. Nu mai puțin apreciați au fost Humis dela Venus și Demetrovici dela Chinezul.

În primul joc, Rapid a învins Universitatea cu 5—0 (3—0). Fostii ferovieri au obținut victoria cu destulă ușurință. În repriza a doua și-au permis luxul să schimbe formația astfel că l-am văzut pe Vintilă pe extremă dreapta, post care nu l-a ocupat decât la debutul său în foot-ball... Matchul a interesat numai în

prima parte când Rapid a marcat trei puncte... În repriza a doua au preferat să completeze sicirul fără multă bătaie de cap. În locul secund, Venus a învins Chinezul cu 2—0. (0—0). Nu se poate spune că leaderul clasamentului n'a făcut uz de toate forțele sale ca să obțină această victorie. Au fost chiar două puncte fericite care au decis soarta matchului. Chinezul a făcut o opoziție foarte serioasă și nu a lipsit mult ca matchul să ia o întorsătură senzațională. Ar fi fost păcat ca Venus să fi ratat șansele de a cuceri titlul din pricina acestui accident.

O fază din matchul Venus-Chinezul.

Ripensia a învins Gloria, la Timișoara cu 6—1. Invingătorii cari au fost șifonați de înfrângerea suferită din partea Venusului cu două săptămâni înainte, fac eforturi disperate să se reabiliteze. Duminică au apărut în formație completă, cu Kotormani și Dobay. Victoria le asigură deocamdată locul secund în clasament. Un eșec inexplicabil este acel al C. A. O.-ului care a cedat Amefei cu 5—0. Scorul indică neta superioritate a arădenilor, dar în realitate, rezultatul este datorit portarului Czinczer care a făcut o partidă foarte slabă. Orădenii pierd toate șansele de a mai avea o situație bună în

clasament.

Echipa bucureșteană Unirea Tricolor a fost învinsă de Victoria cu 7—0. Matchul a avut loc la Cluj, pe un teren desfundat și bucureștenii nu au putut rezista. În orice caz, scorul este sever în raport cu valoarea dintre adversari. Juventus și Crișana au făcut joc egal la Oradea: 3—3. Juventus a condus cu 3—1 dar a avut un ghinion exasperant astfel că orădenii au egalat. Jocul a fost confuz din pricina terenului care a împiedicat buna desfășurare a jocului.

În urma acestor rezultate, clasamentul este următorul:

Venus	13	8	3	2	42:16	19
Ripensia	13	9	0	4	42:25	18
F. C. Rapid	13	8	2	3	37:17	18
Gloria	13	7	2	4	28:24	16
Amefa	13	6	4	3	26:14	16
Victoria	13	7	1	5	34:25	15
Universitatea	13	5	1	7	26:33	11
C. A. O.	13	4	2	7	23:34	10
Crișana	13	4	2	7	25:30	10
Juventus	13	3	4	6	22:35	10
Chinezul	13	3	1	9	21:42	7
Unirea Tr.	13	2	2	9	23:54	6

După cum se vede, Venus conduce numai cu un punct asupra Ripensiei. Lupta divizionară este încă deschisă!

—art. v—

În matchul cu Universitatea, Lenghel (F. C. Rapid) a avut mult de lucru cu apărarea adversă.

Concurenții în ciclo-crossul de Duminică, la start.

Săptămâna trecută a avut loc la regimentul de escortă regală, masa anuală, onorată de prezența M. S. Regelui. Fotografiiile noastre înfățișează două grupuri de ofițeri, cu cari M. S. a binevoit să pozeze în fața obiectivului.

SĂPTĂMÂNĂ TEATRALĂ

„SCURT CIRCUIT” la TEATRUL VESEL.

COMEDIA d-lui Gheorghe Costăchescu, care se reprezintă pe scena Teatrului Vesel, este una din acele lucrări care adaugă la prestigiul literaturii românești. Conflictul tratat este de un gen mai puțin exploatat: e vorba de neînțelegerea sufletească, între părinți și copiii lor, când aceștia din urmă încep să gândească și să judece.

Scenă din actul I al comediei „Scurt circuit” la Teatrul Vesel. Dela stânga la dreapta: d-ra Marietta Deculescu, c-na Aura Fotino, d. Mircea Axente, d-na Vasilescu-Etterle și d. R. Bulfinsky.

Scenă din actul al III-lea al comediei „Scurt circuit”. Dela stânga la dreapta: d-na Maria Wauvrina, d. M. Axente, d-na Aura Fotino, d. R. Bulfinsky și d. Ghibericon.

Conflictul permanent dintre profesorul Manole Brașcu și fiul său Cicerone e înlăturat sub intervenția unui drăcușor de fată, care deșteaptă sentimente de dragoste — felurită — la cei din jurul ei. Această dragoste apropie pe tată de fiu. Fata, în cele din urmă, se va căsători cu un tânăr student, de potriva ei. Dar scurt circuitul a fost făcut și familia Brașcu, de aci încolo, va trăi unită și fericită.

Nu știm dacă d. Costăchescu a scris piesa special pentru tânărul și talentatul artist Mircea Axente, sau dacă dibaciul director al teatrului Vesel, d-l Sică Alexandrescu, a știut să descopere, pentru rolul lui Cicerone Brașcu, pe acest tânăr atât de dotat. Căci Mircea Axente a făcut o creație dintr'un rol în care n'ar fi avut pe cine imita. E adevărat că vârsta sa, foarte apropiată de a personajului pe care-l îmbracă, îi permite să fie perfect în rol, să-și amintească sentimente și stări sufletești abia eri încercate. Trebuie să recunoaștem însă că tânărul artist e dotat cu acel talent care-i permite să exteriorizeze și să trăiască în fața noastră, sentimentele și stările sufletești ale e-roului.

Domnișoara Marietta Deculescu, în rolul tinerei fete, Rodica Niculescu, a adus în piesă o notă slobie, uneori duioasă, și a știut să joace în așa fel, încât devenind dragă spectatorilor, aceștia să înțeleagă prea bine de ce produce scurt circuitul din familia Brașcu.

Domnul Bulfinsky cu prestigiul talentului său, d-na Aura Fotino, în Febronia Brașcu, dl. Al. Ghibericon, cu verva sa, d. Geo Maican în rolul studentului cu care se va căsători Rodica, dna Maria Wauvrina și dna Vasiliu-Etterle, au completat excelentul ansamblu al piesei.

Opera comică din Paris la București

Pe scena Operei Române, în două seri, săptămâna trecută, au cântat artiștii Operei comice din Paris. La reprezentația Operei Manon au asistat MM. LL. Regele Carol II și Regina Maria.

MM. LL. Regele Carol și Regina Maria la reprezentația Operei Comice din Paris, la București.

Scenă din „Manon” care s'a cântat săptămâna trecută pe scena Operei Române, de către ansamblul Operei Comice din Paris.

„Realitatea Ilustrată” alege o doamnă sau domnișoară care să facă cinema

IN dorința de a stabili o legătură româno-franceză, pe tărâm cinematografic, casa de producție Henry Doru din Paris, a făcut un aranjament cu revista noastră ca una din interpretele viitorului film, pe care această casă îl va turna sub regia lui Abel Gance, să fie româncă. În consecință, „Realitatea Ilustrată”, organizează un concurs spre a alege pe cea mai frumoasă, pe cea mai fotogenică, pe cea mai talentată doamnă sau domnișoară, din România, care în primăvara anului acesta să plece la Paris și să turneze în film.

Filmul pe care casa Doru intenționează să-l producă, va fi tot o comedie modernă, al cărui titlu se va fixa în curând. Interpreta aleasă de noi va primi, pentru timpul cât va juca în acest film, suma de 3.000 franci francezi, și în afară de aceasta — dacă va corespunde așteptărilor — i se oferă perspective strălucite pentru viitor.

De asemenea ea primește 1.000 franci francezi pentru călătoria până la Paris.

Am primit numeroase înscrieri la concursul nostru. Conform condițiilor arătate, dela întâi Martie nu mai primim înscrieri. Doamnele și domnișoarele înscrise se vor prezenta la începutul lunii Martie, la o dată pe care o vom anunța prin revistă, în fața unui juriu care e pe cale de a se alcătui. Noi vom comunica și în scris, fiecărei concurente în parte, rezultatul alegerii, pe baza fotografiilor. Prezentarea în fața juriului nu va fi publică.

Dintre concurente, juriul va alege pe acelea care să facă proba de film. Această ultimă probă va hotărî definitiv pe aceea care urmează să fie trimisă la Paris.

Fotografiile primite le vom restitui, după concurs. Ele se vor publica în revistă, numai cu aprobarea candidadelor.

Martiriul lui Charles Laughton

Gel mai bun interpret al rolurilor „crude“, arată pentru întâia oară, în articolul de mai jos, de ce preferă arta de a încarna și zugrăvi cruzimea omenească.

„DIN FERICIRE, EI SUNT MAI URAȚI SUFLETEȘTE DECÂT SUNT EU CA FIZIC“.

DUPĂ propria-i mărturisire, Charles Laughton a fost un copil pe care camarazii, seamă cu el, îl ocoliau, din pricina slujeniei și bietul prigonit se mângâia gândindu-se la superioritatea lui morală. Copilăria nu cunoaște îndurarea și Laughton a fost nevoit, din vârstă cea mai fragedă, să înfrunte răutatea omenească.

Oriunde se ducea, era calul de bătaie al tuturor, ținta supremă a persecuțiilor. La școală, colegii îl sculau adesea din pat, spre a face glumele cele mai nemiloase pe socoteala lui. Li mânjiau trupul gol cu tatuagii barbare și desenhuri simbolice „*Insăși natura omenească cere să chinuim, pe acela care nu e la fel cu semenii lui*“ — explică astăzi marele actor.

Dar aceste persecuții nesăbuite trebuiau să aibă înrăuriri profunde asupra firii tânărului Laughton, care începu să nutrească o dușmănie nemăsurată față de toate manifestările urâteniei.

Lați văzut în interpretările neuitate ale câtorva caractere așa zise „crude“: Căpitanul Bligh, în „*Revolta de pe Bounty*“, Javert în „*Mizerabilii*“, Unchiul Barrett în „*Fetele din Wimpole Street*“ Doctorul Moreau din „*Insula bestiiilor umane*“, Nerone în „*Sub semnul Crucii*“ etc. Dar ceea ce publicul ignorează, este că Laughton a căutat să atingă culmi, în manifestarea cruzimii. El și-a făcut un crez din a împrumuta sentimentul urii, tuturor personajilor pe cari le interpreta, voind astfel să stâr-

Charles Laughton, celebrul artist de cinema.

Charles Laughton în rolul pictorului olandez, Rembrandt.

Pe când juca într'un film la Denham în Anglia, Charles Laughton, care e foarte iubit de publicul englez, a fost asaltat cu cereri de autografe. Ca să scape, a fost nevoit să fugă până în studio.

nească desgustul publicului, pentru tot ceea ce însuflețea aceste personaje. Ce răsbunare mai nimerită putea să viseze Laughton, pentru toate suferințele îndurate în copilăria lui oropsită?

Aici e o revelație neașteptată a uimitoarei puteri de care se bucură Laughton, cel mai ideal interpret al rolurilor „crude“.

COPILĂRIA

„*Copilăria mea a fost un lanț de dureri*“, mărturisește Laughton. Era într'adevăr un copil, care nu se asemina întru nimic cu ceilalți. Avea conștiința urâteniei lui fizice și, din această pricină, suferia cumplit. În afară de familie, micul Charles nu găsea nicio dovadă de înțelegere, nimic care ar fi putut să creeze înțelegere.

Sociologii spun că mai totdeauna copilăria nefericită e una din principalele cauze ale criminalității. Ura ce ia naștere, într'o ființă tânără, expusă persecuției neîntrerupte, se dezvoltă și, pe măsură ce această ființă crește, ura ei se revărsa asupra societății întregi. Ajunge să fie ahtiată după răsbunare. Din norocire, Charles Laughton era înzestrat cu un dar lesnicios de a pătrunde lucrurile. El pricepu deosebirea dintre anumite acte ale cruzimii și făptașii ei. Chiar în momentul când suferia mai mult, ura lui nu se îndrepta niciodată împotriva omenirii întregi. El nu disprețuia decât brutalitatea și slujenia, sub toate formele lor.

Laughton, adolescent, caută și găsește mijlocul de a-și preface sentimentele de copil martir. El devine un adorator înflăcărat al frumosului. Natura, literatura, muzica, îl atrag rând pe rând. Pe-atunci era elev la colegiul Stonyhurst, în Lancashire.

Într'o piesă jucată de școlari, i se încredințase și tânărului Laughton un rol: acela al unui portar de hotel. A fost ales întradinssăj oace acest rol, deoarece tatăl lui era proprietarul unui hotel, unde Charles venea să lucreze, în timpul vacanțelor. Tânărul actor benevol a obținut un succes lăudabil, ceea ce a însemnat un pas hotărâtor în cariera sa.

Sfârșindu-și studiile, Charles e trimis de tatăl lui la Londra, unde-și face ucenicia, la hotelul Claridge. Cu toate că nu-i place această meserie, se supune totuși voinții părintești.

Isbucnește apoi războiul și Charles se înrolează în infanterie, ca simplu soldat. Era în vârstă de 18 ani

atunci și, în curând, avea să învețe că cruzimea omenească n'are margini. E rănit și intoxicat de gaze. După încheierea păcii, Laughton nici nu vrea să mai atingă o armă, afară bine 'nțelese de cazurile când va fi nevoit s'o mănuiască, în scenele de cinematograf și refuză cu dârzenie să considere vânătoarea ca un sport.

DELA HOTEL LA ARTA DRAMATICĂ

Intors din război, Charles vine iarăși la hotel, însă nu va rămâne multă vreme acolo. În curând, industria hotelieră va pierde într'insul un slujbaş nu prea zelos. Laughton devine elevul Academiei Regale de artă dramatică, dar abia târziu de tot, după ce a cucerit Londra și New-Yorkul triumfând în „Payment Deferred” și „Alibiul fatal”, Laughton va izbândi, în fine, să-și realizeze visurile de război.

Se spune despre Laughton că e un actor „mental”. Negreșit, acesta trebuie să fie un adevăr, deoarece el consacră o bună parte din vreme studierii rolurilor, făcându-și totdeauna o imagine „mentală” a personajilor, cari vor trebui încarnate. „Javert, în „Mizerabili”, e un monument de bronz înălțat prostiei omenești” zice Laughton. „Am încercat să creez un personaj în bronz, ba chiar am folosit culori bronzate, în machiaj, pentru frunte și ochi... Înțelegi, nu-i așa?”

E cu neputință să nu înțelegi pe Javert al lui Laughton, acel polițist care execută, vorbă cu vorbă, legile făurite de oameni, necunoscând nici mila, nici compătimirea. Un adevărat personaj în bronz, care trebuia să moară, să se sinucidă, în ziua când mila avea să pătrundă în inima lui. „Monlton-Barrett, — explică Laughton, — a fost pentru mine tirania personală personificată. L-am văzut cu ochii unui copil. Un copil căruia îi era groază de persoanele mari, severe și amenințătoare... Înțelegi, nu-i așa?”

Convorbirea cu Laughton e deseori presărată cu vorbele: „Înțelegi, nu-i așa?” — într'atât îl urmărește teama că nu va fi înțeles.

„Henri VIII a fost mai mult un suflet simplu, decât un ticălos. Concepția mea îl vede drept un om smintit. El chinuia femeile, în tinerețe. La rândul-i, a fost chinuit de femei, când a îmbătrânit.

„Doctorul Moreau era un ambițios, care voia, nici mai mult, nici mai puțin, să fie însuși Dumnezeu. Știți cum copiii visează să ajungă pompieri, polițiști sau mecanici. Mai târziu, la școală, ei se amuză jucându-se de-a Dumnezeu și oamenii, preschimbând Universul după placul fanteziei lor.

Doctorul Moreau era unul din acești școlari tomnateci. El transforma dobitoacele în oameni și voia să schimbe oamenii în dobitoace.”

Laughton a fost întrebat pentru ce motiv refuzase rolul lui Micawber, în „David Copperfield”.

El nu pregetă să-și spuie pasul: „Nu sunt un admirator al lui Dickens. Pentru mine, acesta e un romancier abil, care a năzuit să fău-

rească un paradis al nebunilor. Disprețuiesc pe acest Micawber, el nefiind decât o glorificare a trișorilor și a șarlatanilor. Am preferat să nu joc rolul...”

Charles Laughton are curajul părerilor sale. Într-o zi, a refuzat un onorariu impresionant, ce i se oferia la Hollywood, spre a juca în piesele lui Shakespeare, vreme de șase luni, în schimbul altei retribuții mai mult decât modestă. O a doua oară, a risipit toți banii ce-i avea, ca să cumpere tabloul unui maestrului. Pictura aceasta a trezit dragostea lui pentru fumos. A cumpărat-o, sacrificându-și toate economiile.

Pentru crearea rolului „Căpitanul Bligh”, Laughton a hoinărit o săptămână întreagă printre marinarii unui mare port, însă fără să-și găsească personajul. Apoi, într-o zi, stând de vorbă cu Frank Lloyd, regisorul „Revoltei de pe Bounty”, își dă seama că avea chiar înaintea lui tipul pe care se străduise să-l descopere. De fapt, Frank Lloyd era un fost marinar. Laughton îi ceru voie să reproducă unele din trăsăturile lui caracteristice.

„I-am spus-o, sincer: „câteva trăsături caracteristice” — subliniază Laughton, — iar nu caracterul, deoarece căpitanul Bligh era un personaj foarte nesuferit, pe câtă vreme Frank Lloyd e omul cel mai bun din lume”. Laughton pare cu totul încântat de „Cyrano” rol pe care i-l a oferit Alexandru Korda, marele animator al studiourilor din Elstree.

„Cyrano, eroul cu un nas peste măsură de mare și cu inima de aur, nu-i decât un școlar admirabil... Toți suntem un fel de Cyrano, în visurile noastre. Corda intenționează să facă o versiune integrală a piesii. De când s'a vorbit prin ziare despre rolul meu, am auzit numeroase și severe critici aduse acestui subiect. Se spune că fizicul meu n'ar fi potrivit imaginii lui Cyrano. Lumea s'a deprins să vadă în acest rol actori înalți și slabi, împodobiți cu un nas mare. Afară de nas, eu găsesc că am tot ce trebuie spre a încarna pe Cyrano: greutatea, talia, chipul meu.

„In Cyrano, am un rol unde pot iubi și uri. Mi-e dor să revăd cât mai curând Anglia, pe Elsa... și pe Cyrano”.

Nu se poate vorbi de Laughton, fără a nu aminti și pe Elsa, soția sa. Ea a fost un factor covârșitor în viața lui, încă din ziua când el a întâlnit-o, într'un teatru din Londra. A admirat-o din primul moment și a găsit lângă dansa înțelegerea care-i lipsea.

Spriiunul și încurajarea Elsei au contribuit, de sigur, în mare măsură la succesul acestui om, însetat după simpatie.

„Am o recunoștință profundă pentru nevastă-mea” zice Laughton.

Viața acestui actor e extraordinară, cum este și el însuși. Intellectualitatea lui suverană, spiritul profund, formidabilă-i tărie de caracter, — toate s'au încordat într'un atinngerea unui singur scop: să-i sature ura, pentru tot ceea ce e slujenie, cruzime sau brutalitate.

Oamenii cu nervii cei mai tari...

sunt Englezii și asta din cauza climatului țării lor, mai totdeauna învăluită în ceață. Dar Englezii sunt și oameni cu stomacul cel mai rezistent. Biftekul e doar o creație a bucătăriei engleze și una din mâncărurile favorite ale poporului englez. În consecință, există un raport direct între sistemul nervos și buna funcțiune a stomacului. Pornind de la această premiză s'a ajuns la constatarea că defecțiunile aparatului digestiv au o origine nervoasă. Cunoscându-se cauza, s'a procedat la căutarea unui mijloc de vindecare și

astfel s'a ajuns la prepararea renumitului „Gastro D.”, care are tocmai virtutea de a acționa direct asupra sistemului nervos central, regulator al secrețiunii gastrice. „Gastro D.” e de vânzare la farmacii și drogherii sau la farmacia „Thoiss”, Calea Victoriei 124, București, care trimite și contra ramburs de lei 130. El constituie tratamentul cel mai indicat în tuburile gastrice și intestinale, ulcere stomacale, spasmo biliare și hepatice precum și contra nervozității și insomniei.

Dorul unei femei de-a fi iubită

0 poveste tragică - dar adevărată

„Aveam tot ce o femeie putea dori — bani, bijuterii, rochii scumpe — tot, afară de dragoste. Mă simteam cât se poate de nfericită și plictisită de viața în hoteluri de lux — singură de tot. Nici un bărbat nu m'a cerut în căsătorie — și știam cauza. Aveam un ten grozav de urât. Pielea mea era acoperită cu coșuri și pori dilatați. Am încercat fel de fel de remedii, dar fără folos. Atunci după sfatul droghistului meu, am încercat Crema Tokalon, culoarea albă, celebra Cremă de Paris. După puține zile pielea mea era mai fragedă și mai limpede. După o săptămână toți porii dilatați și coșurile dispăruseră — pielea mea era netedă, catifelată și albă. Și după puțin timp m'am măritat cu bărbatul, pe care inima mea îl dorea.”

Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), conține smântână proaspătă

și untdelemn rectificat, care pătrund în pori și aduc la suprafață necurățiile ascunde în adâncime, pe care apa și săpunul nu le pot atinge niciodată. Alte ingrediente conținute în Crema Tokalon, culoarea albă, hrănesc și întineresc pielea, strâng porii dilatați și fac în trei zile moale, albă și netedă pielea cea mai întunecată și aspră.

Chiar femeile de o vârstă avansată pot căpăta un ten fraged și dragăles, de care ar fi mândră o fată tânără. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

Dece n'ați fi mai frumoasă, când e atât de ușor...

Cumpărați o cutie cu 3 săpunuri CADUM.

Întrebuințați unul. Ține aproape o lună! Dacă după întrebuințarea lui nu v'ați convins că săpunul Cadum este cel mai bun săpun de înfrumusețare — datorită proprietăților sale regeneratoare și a influenței binefăcătoare ce o are asupra epidermii — înapoiți ambalajul săpunului întrebuințat, împreună cu celelalte două săpunuri neîncepute, Biroului Cadum, Strada Sf. Ionică No. 8, București. Fără nici o formalitate

VI SE RESTITUIE ÎN ÎNTREGIME SUMA CHELTUITĂ

Săpun
Cadum
20 lei
bucata

Garantăm mulțumirea deplină.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I

Consult. 3—6 Telefon 46601

Delicioase sunt
PRĂJITURILE
COZONACII
DESERTURILE
preparate cu

PUDRA DE COPT FRANCEZĂ TURNUL EIFFEL

CARE ÎNLOCUEȘTE DROJDIA
CEREȘI ȘI ZAHĂRUL VANILAT
TURNUL EIFFEL

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit. Director: Nicolae Constantin. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7—9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” Bucur. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

Toaletele de bal reclamă un ten
imaculat.
un decolteu
impecabil

**INTREBUINȚAȚI
AMBELE CREME POND'S**

Crema „C” pentru dema-
chiat și aplicat seara. Fină,
spumoasă, emolientă, acea-
stă cremă admirabilă cu-
răță toate impuritățile, în-
moaie epiderma, o regene-
rează, dându-i o albeață
de crin, o frăgezime neîn-
trecută.

Crema „V”, ca bază a pu-
drei, e incomparabilă. Pu-
dra Pond's — lipsită de ori-
ce substanțe toxice — e
extrem de fină și aderentă;
nuanțele ei delicate dau te-
nului un colorit fermecător

CARNAVALUL este sezonul
cel mai amuzant; balurile, se-
ratele, petrecerile se țin lanț,
premierele la teatre și operă
se succed. Trebuie să fiți frumoase, mai fru-
moase ca oricând. Toaletele de bal reclamă
un ten imaculat, un decolteu impecabil.

Și tocmai acum tenul e mai iritat ca oricând.
Vântul este o veșnică amenințare pentru te-
nurile delicate. Numai o îngrijire atentă și
constantă, o îngrijire rațională, îi poate reda
frăgezimea, îl poate apăra contra intemperiilor.
Metoda ideală, singura care ajută este meto-
da Pond's, metodă științifică, o metodă care
și-a atras elogiile unanime ale celor mai de
seamă dermatologi din America și Europa.
În America metoda Pond's a fost supranu-
mită „Metoda Infailibilă”.

Intr'adevăr Pond's nu dă greș, Pond's ajută
întotdeauna. Simplă, practică, eficace și con-
venabilă, această metodă minunată este la în-
demâna tuturor femeilor, ea nu cere prea
mult timp și nici prea mulți bani. Două cre-
me, „C” și „V”, aplicate cu regularitate, fi-
c pur și simplu minuni.

Ar fi bine să faceți chiar astăzi prima încer-
care. Tenul Dv. iritat de vânt are nevoie de
Pond's.

Pudra și cremele
POND'S

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL XI No. 530

17 MARTIE 1937

10 LEI

In acest număr:

„Cei nouă
bătrâni“ ai
Statelor Unite

•
ZODIACUL CELOR
PATRU COPII
DIN PĂTÂRLAGELE

•
Inarmările imperiu-
lui britanic: volun-
tari și recruți

•
Viața medicului
dela țară

•
HENRY FORD
DECLARĂ: „DA-
TORESC SUCE-
SUL LA 4 FEMEI
ȘI LUI EDISON“

•
O VÂNĂTOARE
DE TIGRI

•
EXPOZIȚIA IN-
DUSTRIALĂ DIN
LONDRA SUB
INFLUENȚA
INCORONĂRII

•
Un om care a
fost înmormân-
tat de trei ori

•
CONTRABANDĂ
DE STUPEFIANTE

•
*Moda; Sportul
de Duminică;
Curiozități,
Jocuri* ════════

PRIMĂVARA

(ARTISTA HEATHER ANGEL)

GRATUIT LA EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DIN PARIS

Toți spectatorii filmului „Dama cu Camelii”, pe care casa Metro Goldwyn Mayer îl prezintă la cinematograful Carlton, pot participa la concursul organizat de „Realitatea Ilustrată”, oferindu-li-se posibilitatea să plece cu totul gratuit, în condițiuni excepționale, la Paris.

Odată cu biletul de cinematograf, spectatorii capătă un buletin, pe care trebuie să-l completeze, dând răspunsul la întrebarea ce li se pune. Aceste buletine vor fi trimise revistei noastre și un juriu, a cărui alcătuire o vom anunța la timp, va hotărî care răspuns trebuie premiat.

Premiatul are dreptul să plece, la Paris oricând va voi, între 1 Mai și 15 August, ca să viziteze expoziția și metropola lumii.

Călătoria în wagon-lits, dus și întors, București-Paris, întreținerea, timp de o lună în capitala Franței, vizitări la expoziția mondială, precum și spectacole, sunt oferite gratuite câștigătorului acestui concurs.

B O N

CONCURSUL „EXPOZIȚIA DIN PARIS”

Numele (Pseudonimul) trimițătorului

Adresa

Odată cu aceasta am trimis și Buletinul completat.

Dinți scilipitori ...un zâmbet atrăgător

Crema Dentară Antiseptică care redă strălucirea dinților îngălbeniți și decolorați

KOLYNOS-ul se bazează pe formula științifică a unui dentist cu reputație mondială. Ea realizează asepsia integrală a dinților și a gurei distrugând, milioane de bacterii, cauza decolorării și cariei. Kolynos diferă de alte preparate dentare pentru că el conține substanțe cari în pastele ordinare nu se găsesc. Acționează asupra dinților,

intocmai ca polisulorul bijutierului asupra argintăriei mate. Kolynos durează de două ori atâta cât pastele ordinare, căci nu punți decât jumătate din cantitatea obișnuită. Kolynos este atât de concentrat încât un singur centimetru asupra periei uscate, este suficient.

Încercați Kolynos, chiar azi.

Iluminați zâmbetul Dv. cu Kolynos

Economisiți, cumpărând tubul mare

Realitatea sportivă

Venus este în fruntea clasamentului divizionar. Ripensia a fost învinsă — Echipile bucureștene învingătoare pe toată linia.

ETAPA de Duminică a campionatului divizionar a fost caracterizată de succesul total al echipelor bucureștene. Atât în provincie cât și în Capitală, formațiile bucureștene au cules victorii prețioase, care le asigură prioritatea în clasament. Cel puțin Venus, echipa cea mai cunoscută din campionat și-a asigurat primul loc, în tabela divizionară reușind o categorică victorie la 4—1, asupra „Gloriei” din Arad. Din nefericire, matchul are un epilog trist, căci atacantul Ene din echipa venusistă a suferit chiar în ultimul minut al jocului un accident, care îl va ține departe de terenul de joc. Nefericitul jucător a suferit o fractură a piciorului.

„Unirea Tricolor” a obținut prima victorie din acest an, dispunând de Crișana cu 2—0. Rezultatul îngăduie obolenilor să evadeze din ultimul loc al clasamentului pe care l-au cedat „Chinezului”. Matchul nu a fost însă frumos deoarece ambele formații au jucat încet.

„Juventus” a jucat la Timișoara și a învins „Chinezul” cu 3—1. Performanța este foarte frumoasă dacă ținem seama că juventii au jucat pe teren străin. Progresul roș albaștrilor este privit cu multă simpatie de suporterii echipei, cari nu mai sperau într-o redresare în actualul campionat.

„F. C. Rapid” a dispus de „C. A. O.”, la Oradia cu 1—0. Este interesant că în echipa învingătoare au jucat doi foști orădeni: Varatki și Lenghel. Ultimul a și marcat punctul victoriei, lucru care desigur a displăcut localnicilor.

Prima înfrângere din campionat a „Ripensiei” s'a produs la Arad unde profesioniștii timișoreni au cedat cu 1—3 muncitorilor dela Amefa. Rezultatul nu este o surpriză, căci declinul „Ripensiei”, înregistrat în ultimul timp a făcut ca matchul cu „Amefa” să poată fi anticipat. Arădenii au o echipă în plin progres, formată numai din elemente tinere. Nu același lucru se întâmplă cu Ripensia, care actualmente se află la locul trei în clasament și mai are de susținut jocuri grele care îi pot periclita serios situația. În nici un caz nu se mai poate vorbi de Ripensia ca de un leader și acest lucru nu s'a mai întâmplat de mult.

Se întunecă într'adevăr steaua Ripensiei? La Cluj, s'au întâlnit echipele locale Victoria și Universitatea. Victoria a învins cu 3—1 după un match în care și-a manifestat superioritatea. Între aceste două echipe a fost mereu o harță aprigă dar se pare că studenții nu sunt capabili să înfrunte elanul victoriștilor, cari și-au asigurat două puncte prețioase în clasament.

Clasamentul divizionar are acum următoarea înfățișare:

Humis marchează cu o magistrală lovitură de cap.

O fază din matchul Unirea Tricolor — Crișana.

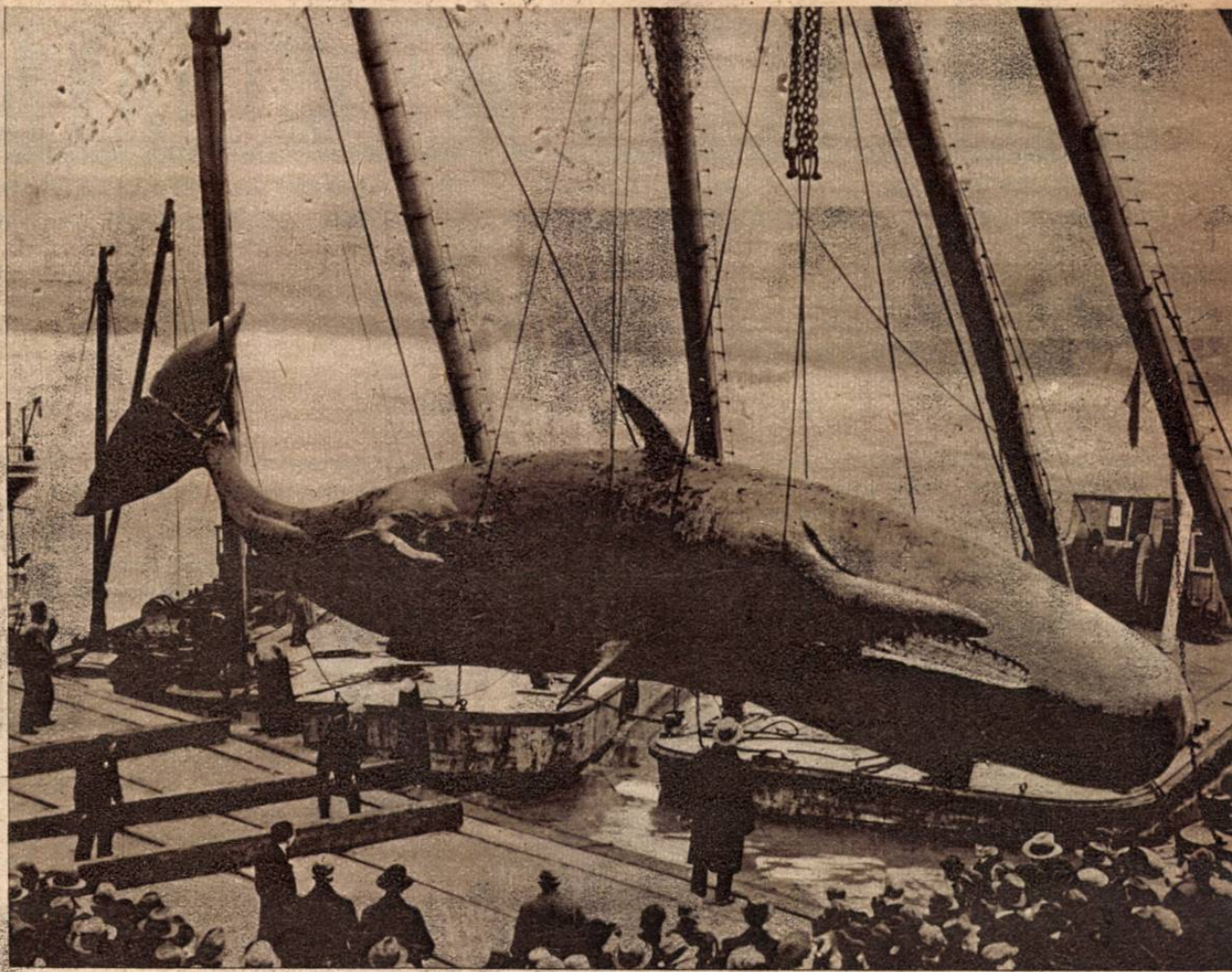
O fază din matchul de volley-ball feminin Jureș-Start Club.

1. Venus . . . 14. 9. 3.	2. 43-17. 21	12. Chinezul. . 14. 3. 1.	10. 22-45. 7
2. F. C. Rapid. 14. 9. 2.	3. 38-17. 20	Matchurile de ieri au fost urmări- te cu mult interes în toată țara. În Capitală au asistat 15.000 de oameni și această cifră de- vine obișnuită pentru matchurile de campionat.	
3. Ripensia. . 14. 8. 0.	5. 43-31. 18		
4. A.M.E.F.A. 14. 7. 4.	3. 29-15. 18		
5. Victoria . . 14. 8. 1.	5. 37-26. 17		
6. Gloria . . . 14. 7. 2.	5. 29-29. 16		
7. Juventus . 14. 4. 4.	6. 25-36. 12		
8. Universit. . 14. 5. 1.	8. 27-36. 11		
9. Crișana . . 14. 4. 2.	8. 25-32. 10		
10. C. A. O. . . 14. 4. 2.	8. 23-35. 10		
11. Unirea Tric. 14. 3. 2.	9. 25-54. 8		

— art. vg —

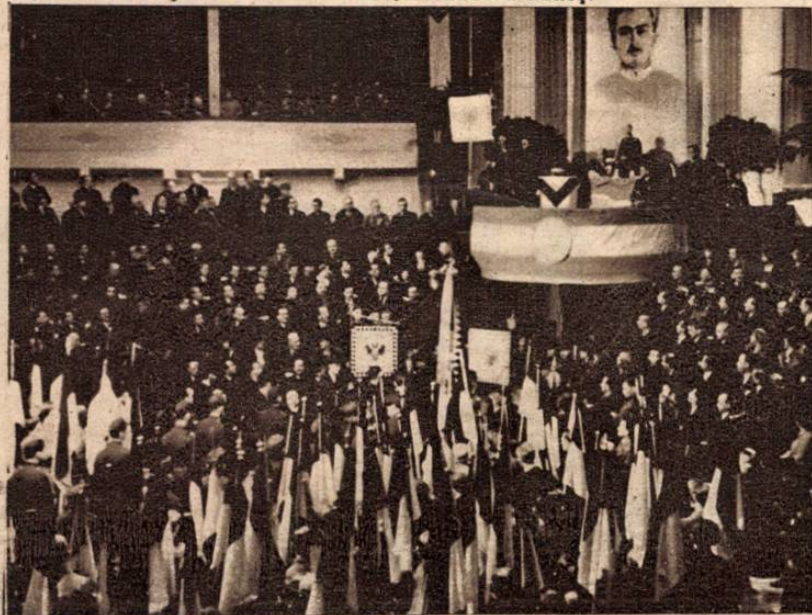
Arhiducesa Ileana, însoțită de arhiducele Anton de Habsburg, a asistat la inaugurarea festivă a expoziției de lucruri de mână românești, din Viena.

Pe coasta olandeză a fost pescuit acest pește uriaș, care se aseamănă cu rechinul. El este o raritate din punct de vedere zoologic și a fost trimis muzeului de istorie naturală din Leida.

Președintele liberator, dr. T. G. Masaryk, a împlinit, în ziua de 7 Martie, 87 de ani. El a sărbătorit această aniversare, în castelul Lany. În fotografia noastră, președintele liberator și actualul președinte al republicii cehoslovace, d. Eduard Beneš.

La 7 Martie a avut loc la Viena, în clădirea circului Renz, depe Ring, o adunare legitimistă, organizată de militarii austriaci.

DINȚI SĂNĂTOȘI

vă asigură o digestie bună, un stomac bun, vă păstrează sănătatea și tinerețea! Săpunul de dinți Gibbs, fiind pe bază de săpun, dizolvă toate resturile de mâncare de pe dinți, păstrându-vă integritatea danturii.

Intrebuințați regulat, dimineața și seara, săpunul de dinți Gibbs.

PATRU COPII DE-ODATA!

TATĂL ȘI MAMA — ZODIACUL CELOR PATRU GEMENI — VITALITATEA MICUȚILOR — O ZI DIN VIAȚA MICUȚILOR — PRESA ȘI GEMENII — APEL.

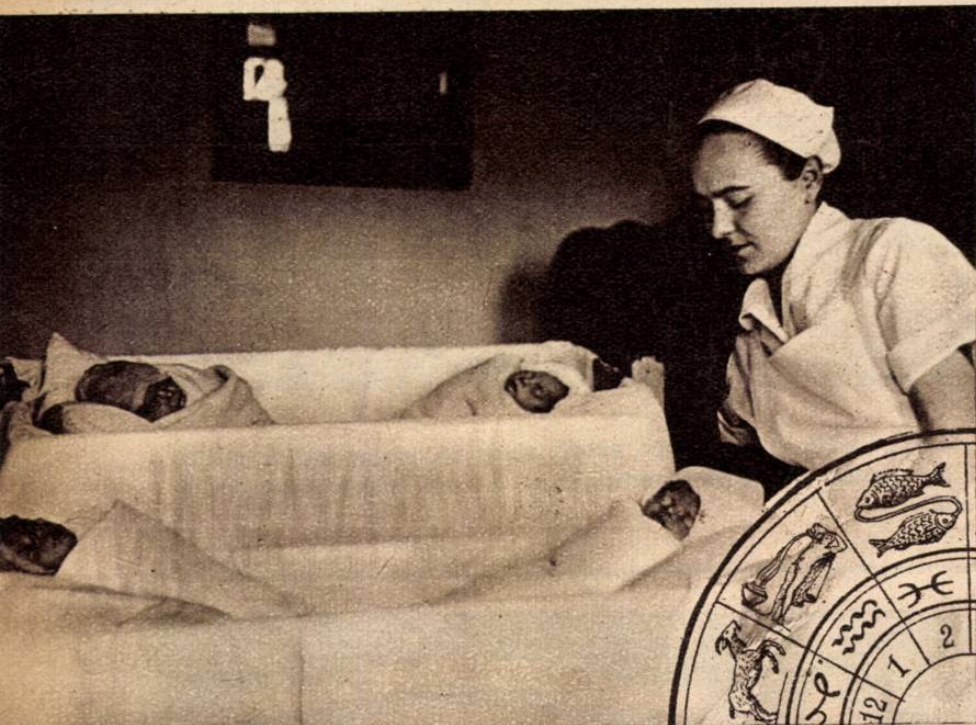
PATRU copii de-odată — nu e un titlu de film! Pentru cele cinci *Dionne*, s'a ticluit un scenariu, iar banda am vizionat-o, de curînd într'unul din cinematografele din centru! Se chema: „CINCI COPII DE-ODATĂ!”

TATĂL ȘI MAMA.

Fără ca să-și fi pus în gînd să concureze America — (ar fi o utopie, în oricare domeniu!), Mihai Gereă — zămisitorul celor patru gemeni din Pătârlagele, acum o persoană, oricum, celebră, are dreptul să ceară totul — pentru odoarele minuscule, cărora le-a dăruit viața! Chiar să fie filmate, în cadrul artistic al unui scenariu de cinema! În paranteză, pot să adaog mărturisirea lui, că despre minunata faptă a tatălui *Dionne*, acum coleg întru celebritate, — nu auzise până în zilele următoare evenimentului, care l-a adus

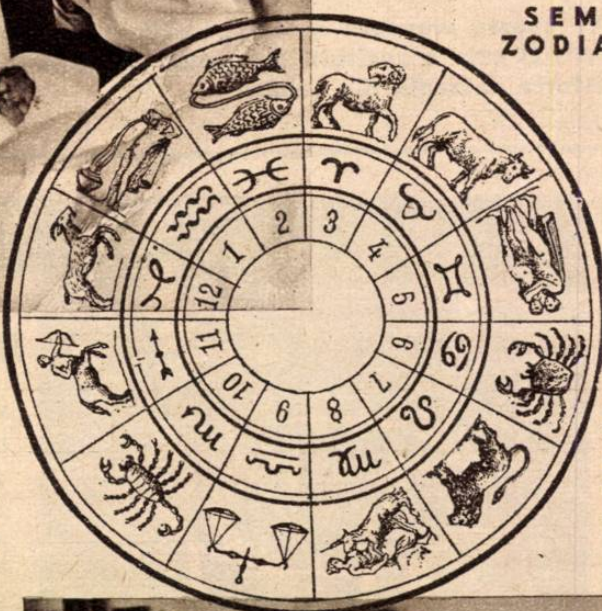
în fața obiectivelor, a curiozității generale!

Așa că, despre vreo ambiție ori spirit de concurență — nu poate de fel să fie vorba! Întru înfăptuirea celor rezultate, a purces fără vreo pregătire prealabilă, rugăciuni sau descântări, ori niscaiva farmece! Ba! Sărmanul om, sărac lipit, avea destule odrasle prin preajmă-i. În începutul de căsnicie ce l-a pornit cu Smaranda Soare, Mihai Gereă aducea cu el patru tînci

După două săptămîni de tra'u chinuit, cei patru copii ai Smarandei din Pătârlagele, au căpătat o îngrijire ome-nească.

Se găsesc oameni cari se interesează de soarta micuților din Pătârlagele. La fel cu vedetele de cinema, primesc și ei corespondența lor zilnică.

SEMNELE ZODIACULUI

Cum se plasează în zodie cei patru copii născuți în aceeași zi.

— iar ea, zestre de pe urma altor doi bărbați — (Constantin Căpriș și Radu Soare), împlinea jumătatea du-zinei: Șase la un loc!

Dacă așteptau cumva vreo minune, apoi nu dinspre partea copiilor o adăstau! Guri destule pentru codrul de mămăligă și fier-tura puțină de pe vatră!

Le-am văzut casa, ograda, mica șiră de paie... Vremuirea cea mai amarnică: sărăcia,

Smaranda și Mihai Gereă, în fața casei lor.

D. Gheorghe Tomescu primarul din Pătârlagele care a intervenit cu multă energie pentru ajutorarea celor patru copii.

În comuna Pătârlagele e o biserică frumoasă și lumină electrică.

și-a lăsat urmele, le-a săpat adînc. Și citești bine de tot în toată așezarea aceasta, o gospodărie de munte, că nu copilași își doriau oamenii aceștia. Când l-a primit soț în fața Firii pe bărbatul al treilea, Smaranda Soare și-a dorit o viață nouă, o rostuire alta decât până atunci... Avea nevoie de un braț vînjos alături de ea, care să destelinească pămîntul puțin, să aducă pâine pentru gurile flămînde.

— În satul nostru — îmi spune ea—afli un chip să hrănești șase copilași... Ne-am întovărășit cu gînd să ne creștem copiii...

De-acu, alții nu mai așteptăm...

Nici eu, nici omul meu... Acu, cică or să ne dee pămînt și loc de casă...

— Odată cu copiii și norocul...

— De copii nu ne pare rău... Că micuții cresc și multe nu le trebuie... Dacă vrut Dumnezeu! Ploaie să fie la vreme și pâine...

— V'ajută și cei mari! Mai trimiți și sufletele milostive, de prin țară!

— Au trimis, nu-i vorbă! Dar tot lucruri de prisos!

Are dreptate femeia! Le trebuiesc oare, în clipa de față, celor patru păpuși, ghetuțe, rochițe de mătase, training-uri, jucării? Micuții nu s'au dormit încă de minunea vieții, care le pulsează în inimioarele cât lăstunii! Ochișorii lor, atrași de lumina întraurită a soarelui, se întorc înspre ferestre, asemeni florilor din glastre. Simplu fototropism! Mai mult nu încearcă prichindeii, decât să îngurgiteze laptele din lingurițe, de opt ori pe zi!

În băiță, se agită ușor... Atrași de sgomote ori de sumsuțul sorei, ochii lor se rotunjesc, atenți! Iată manifestările simple pe care le încearcă Niculăiță, Petruța, Alexandrina (Dolfa) și Anișoara! Ceeace nu înseamnă că mai târziu, n'ar putea figura ca stars, într'un film de propagandă eugenică: „Patru copii, de-odată!”

Pătărlagele e unul dintre satele de frunte ale țării noastre. Monumentul eroilor din mijlocul comunei este impresionant.

Temperatura în camera unde trăiesc copiii trebuie să fie în permanență de 25 grade Celsius.

„Nu socotiți cumva, că barza năzdrăvană care-a iscat pe coșul casei dărâmate, să cadă un coșușor cu nu mai puțin de patru prunci, a pus alături de micuți și-o mlădiță din arborele norocului! Așa cum vă închipuiți poate, cititori ai acestor rânduri, s'au aflat în țara întreagă suflete caritative, care să trimită Smarandei Soare un mandat poștal de câteva sute de lei!

Dar acei câți s'au gândit și-au și pornit a face așa ceva, sunt puțini!

Într'un an, doi, douăsprezece suflete se vor afla în preajma mesei: părinții și cei zece copii. Oricât s'ar strădui bătrânii, foamea și sărăcia nu vor putea fi alungate. Cei mari ar trebui să facă un rost bun bărbatului: pădurar la vreun ocol silvic de munte, în împrejurimi. Familia ar putea fi strămutată cu totul și statornicită la București, încă în primăvară, într-una din casele Muzeului Sătesc! Oricum, părinții au binemeritat dela națiune!

Oamenii aceștia au aflat pe îndelete ce senzație a stărnit, dincolo de apele albastre ale Oceanului Atlantic, venirea pe lume laolaltă, a acelor cinci fetițe Dionne, câtă bucurie, câtă dragoste, câte ajutoare! Știu bine că micuțelor, din mila Americii întregi, li s'a asigurat de pe acum încă zestrea, întreaga viață...

Casa veche în care trăiesc Mihail Gereș și soția lui.

— *Noi avem și-un băețel!* — se mândrește mama și-l stupește de deochiu pe Nicușor! Băețelul e mândria ei! Tatăl are ochi dulci pentru Petruța cea tăcută.

ZODIACUL MICUȚILOR

Născuți sau nu sub zodie norocoasă, copilașii își așteaptă intrarea în viață, minunați de soarele lumii, liniștiți, fără vre-un semn de nerăbdare...

Viața de azi trece pe lângă ei, cu uriașa ei frământare; cea de mâi-

Gara din Pătărlagele.

ne e a lor. O vor trece, O vor încăleca, — așa cum încăleci un armăsăr sălbatic! Bine e de cel care învinge! Mi-am propus să le cercetez zodiacul! Am în față, notația zodi-erului poporan, pe care o transcriu.

Amintesc în prealabil, că Niculăiță, Alexandrina, Petruța și Anișoara Soare, acum Gereș, au venit să bată la porțile lumii ncesteia, la 20 ale lunii lui Ianuarie. Peste trei zile au două luni! Așadar, în zodia Vărsătorului! Ciudat! Dece nu s'au născut în zodia gemenilor? Cum le-a fost scris! În răbojul oamenilor fără învățătură prea multă, e săpată următoarea sentință:

„Fetele ce se vor naște în zodia Vărsătorului sunt vesele din fire, au pe vino'noace și sunt statornice în dragoste. Bune tare la suflet, chibzuite și cum se cade, vor fi cu noroc la casa omului”.

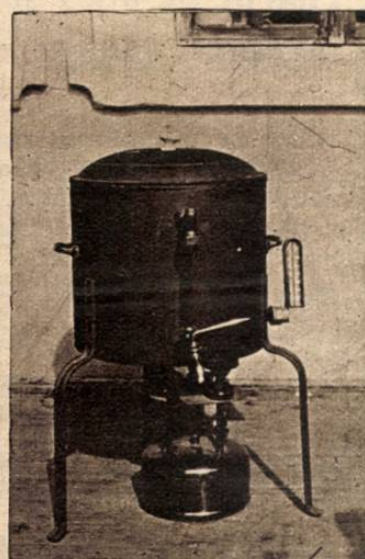
Smaranda Gereș are nu mai puțin de trei fetițe! Intreit noroc, nu-i așa?

„Cât privește băieții născuți în zodia aceasta, sunt vioi, buni la suflet și credincioși! Cam umblă după mândrii, dar răzbesc toate greutățile din cale, prin însușirile lor alese!”. Aceasta e scrisa lui Nicușor, micuțul cu ochii ca de cicoare, (tat'su 'ntreg) — pe care obiectivul fotografic — destinat doar celebrităților, a venit să-l afle tocmai în satul lui de sub

Fiecare dintre cei 4 copii au câte o foaie de observație, pe care se înscrie zilnic temperatura, greutatea, cantitatea de lapte ingerat.

Aparat de sterilizat, pe care-l folosește sora Constantinescu, în îngrijirea celor patru copii.

munte! Alături, am un zodiac întocmit științific, pe care caut să-l cercetez cu multă — foarte multă luare aminte...

Și aci 20 Ianuar se situează în zodiacul Vărsătorului (20 Ianuar — 18 Februar) Vărsătorul favorizează la cei născuți în acest zodiac: discreția, fidelitatea, misticismul, gustul pentru actele frumoase, bunăvoința, altruismul, voința fermă, activitatea, pasiunile puternice.

Adevărați oameni întregi se pot întruchipa din atâtea însușiri, laolaltă adunate sub același semn! Mănuind, mai departe, cadranele semnelor, în legătură cu ora în preajma cărora, fiecare din cei patru, au venit pe lume, îi situăm în ceea ce se numește: casa a IX-a și X-a. Întâia e casa religiei, a doua e aceea a demnităților.

Așadar, în sufletele celor patru micuți vor încolți nădejdi frumoase, visuri de ambiție, dorinți de ajungere...

Însă cadranele potrivite, după săgețile orelor, vădesc influența a încă două zodiacuri: al Capricornului și-al Peștilor.

Capricornul influențează: inconstanța în afecțiuni, ambiția tănuită, dorința de onoruri, arivism prin mijloace echivoce.

Prin urmare, avem o completare a ceea ce Vărsătorul, zodiacul principal, ne și spusese!

Zodiacul peștilor, care își întinde prea puțin influența asupra soartei celor

patru gemeni, spre bucuria noastră, e *infernul zodiacului*. Adică ruină, desonoare. Caracterele prime: indolență, îndecizie, bunătate, predispoziție la calomnie! Influența acestui zodiac e însă mică! De dincolo de viață, micuții au venit întăriți în mădulare, de o vitalitate care i-a ținut cu flăcăria vieții aprinsă în piept și în luminile ochișorilor cât măgelele, în toată acea vreme, până când o oficialitate înclătă de indolență și formalism, s'a mișcat pentru a „face ceva”. Ingridirile suplimentare, pe care nu le-ar fi primit fără decorul nou, igienic, doicile plus sora de caritate, le-au folosit, mult de tot. Cota de greutate a avut înregistrări frumoase. Alexandrina, supranumită Dofa, deține recordul până în prezent: 2250 gr. Nu uitați, că până la sosirea ajutoarelor, a personalului menționat, îngrijirea era rudimentară, pe-o vreme aspră, într-o casă ca vai de lume, la o temperatură scăzută. A venit apoi gripa, care le-a înfierbântat trupurile de păpuși și-a întreit luarea aminte a celor din preajmă. Au trecut însă și această amarnică piedică, pentru că sorbul de viață pe care l-au prins, a venit dintre cetinile brazilor și ale molifților din munți. Ochiul supraveghetorei cercetează, de dimineață, fiecare fețișoară... Care s'a sculat întâiu?

Somnul însă nu și-a ridicat încă farmecul! Perdelele ferestrelor au primit de-abia cele dintâi revărsări de lumină!

Se face curat în odaie, se primește aerul. Focul sobei de zid e întreținut cu o grijă de vestale! Termometrul trebuie să marcheze în mod constant: 25° Celsius. Doi achișori albaștri și-au înflorit albăstrelele, înspre partea leagănelui și-a albioarei, unde odihnesc părechi, părechi.

E Niculiță, voinicul, Făt-frumosul! Sgomotele, lumina sau foamea l-au trezit? Prea bine! Va avea întâiu accés, la baie! Pare că presimte ce va

urma, căci scâncește... Acum se pornește un joc de-a păpușile. Trei păpuși roze, înviorate de viață, se agită în micul Atlantic din albioară. Pe rând, cele trei fețișe și băețelul revin apoi între valurile proteguitoare ale scutelelor. Imediat, întâia masă din cele opt. Zece-douăsprezece lingurițe de lapte, stors din sânul doicelor. Tot la două ore primesc câte o porție de hrană. În afară de masă și bae, ziua e săracă în evenimentel Foile de observație sunt puse la zi, în chip meticulos; se urmărește jocul greutății, care e în crescendo!

Somnul binefăcător îi îmbrățișează după fiecare masă aproape; sub aripile lui, celulele își urmează procesul de divizare lentă, de hrănire, de viețuire... Patru trupșoare se desvoltă, pe 'ncetul ca niște plante!

S'a scris, relativ, puțin despre cei patru gemeni din Pătârlagele. Totuși, presa noastră și-a făcut frumos datoria. A descoperit pe cei patru gemeni, i-a purtat în văzul tuturor, a lansat apeluri, a îndemnat oficialitatea!

Condeiu și clișeu fotografic au atras atenția țării și a străinătății asupra lui. Niculiță Gere și surioarelor dumisale, i-au făcut celebrul lată îi aveți în față, oameni bunil Soarta lor, oricare ar fi, trebuie ajutată și de mâna muritorilor. Neîntârziat, celor patru copilași le trebuie bani, scutece și un leagăn. Pentru mai târziu depuneți la C. E. C. bani pentru zestrea copilelor. Niculiță își va face singur drum prin viață. Zodia lui e categorică!

Nu mai datorită inimilor caritabile, marea minune se va împlini cu adevărat.

Nu uitați, încă odată, că „PATRU COPII DE-ODATĂ” nu e cumva un titlu de film, ci o realitate sgduitoare! Domnilor filantropi, mișcați-vă!

N. P.

Celebrul teatru de dans Jooss, in Capitală

Senzația stagiunii de primăvară o va constitui desigur reprezentările pe care le va da în Capitală renumitul ansamblu al teatrului de dans KURT JOOSS.

Premiat cu cea mai înaltă distincție — la concursul internațional de dans din Paris — baletul Jooss își are sediul în Anglia la Dartington-Hall, unde o compoziție este studiată și repetată luni de zile și unde atelierul de costume și decoruri sunt în veșnică activitate.

Format din artiștii cei mai străluciți, baletul JOOSS, care numără 30 de dansatori, în afară de o numeroasă orchestră, va da în Capitală 3 reprezentații, din șirul de alte sute, pe care le joacă pe toate marile scene ale lumii.

Cu un repertoriu din care nu știți ce să admiri mai întâiu: superba interpretare a artiștilor sau subiectul compoziției, baletul Jooss va cuceri la noi, ca și ori unde a jucat, toate sufragiile publicului românesc.

Biletele pentru teatrul Eforia (Vox) se pun în vânzare la Oficiul Teatral European (O. T. R.) Pasagiul Majestic 4, Tel. 46961.

La Paris

cu „Turnul Eiffel”

PRAFUL DE COPT și ZAHĂRUL VANILAT

Praf de copt Turnul Eiffel înlocuiește drojdia

Pentru a mulțumi doamnelor gospodine, care pe zi ce trece, adoptă Pudra de copt și Zahărul vanilat „Turnul Eiffel” la facerea prăjiturilor și cozonacilor, Laboratorul acestui excelent produs, oferă

o serie de călătorii duble

la Paris

cu ocaziunea Expoziției Internaționale între 15 Mai — 15 August

cu desăvârșire gratuite

Amănunte în anunțul viitor din „Realitatea Ilustrată”

Atențiune! Nu aruncați plicurile Pudrei de copt și zahărului vanilat „Turnul Eiffel”.

PE CUVANTUL MEU! BATATURA A DISPARUT, DEASEMENA SI RADACINA EI

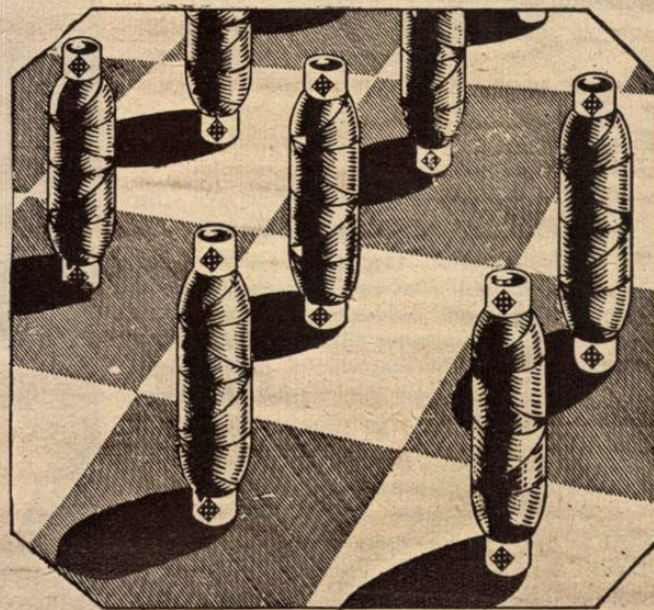
Durerile îngrozitoare încetează în câteva minute. O descoperire nouă, care face minuni.

O bătătură e ca și un cui ruginit înfipt într'un deget. Dacă vă tăiați bătăturile, rădăcina lor tot rămâne. Ca și o buruiană cosită, bătătura crește, mai viguroasă încă. O metodă modernă, științifică, fără pericol, constă în îndepărtarea bătăturii cu rădăcină cu tot, miind-o pur și simplu în puțină apă caldă supra-oxigenată prin adăugarea unui pumn de Saltrates Rodell. Această baie puternic medicamentoasă îmoaie bătăturile și întărește cele mai vechi și tenace.

Durerea încetează aproape imediat. Nu veți mai avea neacazuri cu picioarele veșnic umflate, usturătoare și dureroase. Veți putea purta ușor chiar încălțăminte nouă.

Cereți chiar astăzi farmacistului sau droghistului Dr. Saltrates Rodell și veți scăpa pentru totdeauna de durerile de picioare. De mâine mersul va deveni o adevărată plăcere pentru Dr.

GRATUIT. — Printr'un aranjament special oricare cititor al acestui jurnal poate obține fără plată o cantitate suficientă de Saltrates Rodell trimițând adresa sa la „Drogheria Standard”, Serviciul (47 E), Strada Sf. Ionelă No. 8, București.

Peste 600 culori diferite

de mătase de cusut Gütermann puteți cumpăra în toate magazinele de specialitate.

Cereți totdeauna mătasea de cusut Gütermann și observați la cumpărare marca fabricii: (tabla de șah) și numele Gütermann.

Academia de Croitorie

Bulevardul Brătianu 9

Școală vieneză autorizată de stat. — Cursuri rapide de rochi, mantouri, mănuși de piele, stofă, blană și flori artificiale. — Durata 2 luni. Inscriseri zilnic între orele 11-13.

Cosmetica Medicală

Telefon 3.28.35

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Îngrijirea feței (coșuri, riduri etc). Tratament de slăbire. Îngrijirea frumuseții și a trupului. Măști individuale. Informațiuni gratuite. B-dul Elisabeta 3 A (vis-a-vis de Trianon).

Consil. 10-12; 4-6 și ore reținute.

IZVOARELE STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINICHI-BASICĂ.
GUTA-DIABET.
ARTRITISM

VICHY GRANDE-GRILLE
BOLILE FICATULUI
SI ALE APARATULUI BILAR

VICHY-HOPITAL
AFECȚIUNILE STOMACULUI
SI ALE INTESTINULUI

INFLUENȚELE INCORONĂRII ASUPRA VIETII INDUSTRIALE BRITANICE

CA și George Washington, nu sunt în stare să spun minciuni. Mi-ar fi plăcut să spun că numai dibăcia mea de ziarist modern m'a adus la recenta expoziție industrială britanică, tocmai în momentul când familia regală o vizită în grup. A fost se înțelege o întâmplare și nu una extraordinară, deoarece familia regală britanică poartă asemenea interes industriei engleze, încât a vizitat expoziția la rând timp de cinci zile, după deschidere. Am avut astfel și eu norocul să mă nimeresc pe acolo, tocmai atunci când veniseră cei mai de seamă membri ai familiei regale.

Regina Mary este o vizitatoare tradițională a expoziției. Din 1915 ea n'a omis odată să dea dovada interesului său pentru produsele industriei britanice și până acum a apărut la această expoziție târg de mostre, în total de 35 de ori. În ziua când m'am dus și eu, erau prezente două regine. Cu un viu interes pentru tot ceea ce vedea, regina Elisabetha trecea de la un stand la altul, arătând augustului său soț obiectele ce-i rețineau atenția. Ducele de Kent, cu svelta sa ducă, formau centrul altui grup. Într'un mantou de un albastru închis, împodobit cu blană și purtând o tocă dintr'un același material, cine o vedea n'ar fi crezut că-și făcea o primă apariție în public, după nașterea prințesei Alexandra, cel de-al doilea copil al său. Ducele de Kent, ca toți soții, atunci când soțiile cumpără, sau se întreabă dacă trebuie s'o facă, era cam plictisit. Și pe urmă, o vizită oficială la o expoziție industrială nu e lucru ușor. Standurile se rănduesc pe 20 de km. și chiar dacă lași 10 km. nevizitați, mai rămân zece! În afară de aceasta, trebuie să știți că expoziția este organizată pentru specialiști și nu pentru mulțimea cumpărătorilor și vânzătorilor obicinuiți. Nu există pe niciieri efecte frapante și atrăgătoare, destinate să prindă ochiul publicului. Mărfurile sunt lăsate să pledeze prin ele înșile.

Expoziții insulelor britanice dețin majoritatea spațiului, dar cea mai interesantă parte este o secțiune relativ mică, unde este reprezentată producția Imperiului Britanic de peste mări. Aci îți poți da seama de colosala și minunata organizare economică, care este Imperiul. *Ciprul* are vinuri, portocale și țigarete. *Jamaica* încearcă să introducă în comerț un nou fruct, jumătate portocală și jumătate tangerină. *Malta* produce o bere, ce face concurență Germaniei și un vermuth, prin care rivalizează cu Italia. *Rhodesia*, fantastic de bogată în produse minerale, are aur, rom, cupru, grafit, platină, asbest și cărbune. Apoi, în branșa agricolă, dă un tutun de cea mai bună calitate și un grâu din a cărui făină se fac cele mai fine prăjituri. De o atenție specială din partea vizitatorilor se bucură coloniile din Estul Africii, datorită reclamațiilor germane. *Tanganyka*, împreună cu *Kenya* și *Uganda*, își expun ceaiul, cafeaua, tutunul, fructele, lămurile și mirodeniile. *India* arată o industrie în desvoltare. Ea nu mai este astăzi o simplă sursă de materii prime, ci produce mobile, diferite fabricate din piele, etc. *Irlanda*, deși în desacord cu patria mamă, nu-și poate permite să se abțină de-a participa la expoziție. Frumosele tweed-uri, din îndepărtatele sate ale regiunilor sale apusene, atrag atenția. *Sudul Africii* expune doar câteva mostre din imensa-i bogăție. Astfel sunt penele de struț, colorate în roșu și albastru, printr'un procedeu pe care foarte puțini îl cunosc. Blănurile și pescărie din *Newfoundland*, enorma selecțiune de produse agricole din *Noua Zeelandă*, formidabilul aport al *Australiei*, cuprinzând de toate, dela broaște țestoase și până la rachete de tenis, inclusiv fructe exotice, vinuri, ouă, brânzeturi și Dumnezeu mai știe ce, constituiesc o adevărată oglindă a producției mondiale. Și n'am vorbit nimic despre *Canada*, care cu imensele-i resurse agricole și comerciale, ar putea da singură o expoziție.

Industria britanică este anul acesta complet închinată încoronării. Culorile naționale, roșu, alb și albastru, sunt introduse în materiale, oriunde aceasta este cu putință. Iar în secțiunea jucăriilor, întreaga procesiune a încoronării este reprezentată, cu mii de păpușele minuscule. Uniformele istorice sunt fidel și artistic reproduse. Perechea regală stă înaintea unei mulțimi ce-o aclamă. Ba se văd chiar și ambulante, circulând prin aglomerație, spre a ridica femeile leșinate. Porțelanurile, sticlăria, creioanele, tocurile, hârtia de scris și mobilele — toate acestea poartă amprenta încoronării. E uimitor cum industria britanică a reușit să modifice, în două luni, tot ceea ce era închinat lui Eduard al VIII-lea, în așa fel, încât să se potrivească noului monarh. Peste tot, mărfurile poartă inițialele și uneori chiar portretele perechei regale.

Expoziția are 1560 de standuri, în care se pot vedea mici articole de serie, alături de cele mai artistice produse. Iar vizitatorul face cunoștință cu industrii, despre care n'a mai auzit nicicând. Există astfel, în Plymouth, o firmă, care s'a specializat în facerea de mobile din lemnul vaselor avariate. Se

Regina Elisabetha primește un dar în timpul vizitei pe care a făcut-o, în tovărășia regelui George al VI-lea și al Reginei mamă Mary, la expoziția industrială din Londra.

poate mobila o casă întreagă, cu rămășițele faimosului Mauritanian, sau să-ți așterni saloul cu un parchet făcut din lemnul istoricului vas de război „Iron Duke”.

Nenumărate sunt invențiile care apar aci: o valiză ușoară, pe care ar putea-o purta cea mai elegantă doamnă, dar care deschisă, dă la iveală o masă și patru scaune. O altă invenție face carbonul inutil. Ea poate fi întrebuințată pe orice mașină de scris, producând trei copii. Cea mai nouă expresie în materie de mașini de ras este un mic aparat cu patru tășuri, numerotate, așa încât puteți vedea

ce parte ați întrebuințat când v'ați bărbierit. Pentru ospicții și închisori s'au făcut aparate, din care lama nu poate fi scoasă decât de către un păzitor, care-i cunoaște secretul. Și sunt zeci de aparate automate, care servesc nu numai țigări, dar fructe proaspete, prăjituri, prosoape și săpun. O mașină de scris, numită „Baby Empire” este cea mai mică și mai ușoară din lume. Are dimensiunile unei cutii de chibrituri, dar e tehniceste completă, până în cele mai mici detalii. Cele înșirate până acum sunt de ajuns pentru a vă da seama că familia regală a avut multe de văzut și împreună cu cei 10.000 de vizitatori, veniți din toate colțurile lumii, s'ei putut convinge că industria britanică a făcut pași gigantiți, în ultimul an.

L. RASKAY

(Copyright by Realitatea Ilustrată)

articolele
din
mătase

Bemberg

se spală minunat
cu fulgii de săpun

LUX

For woollens silks
and all lovely fabrics

Dictatura celor BĂTRÂNI

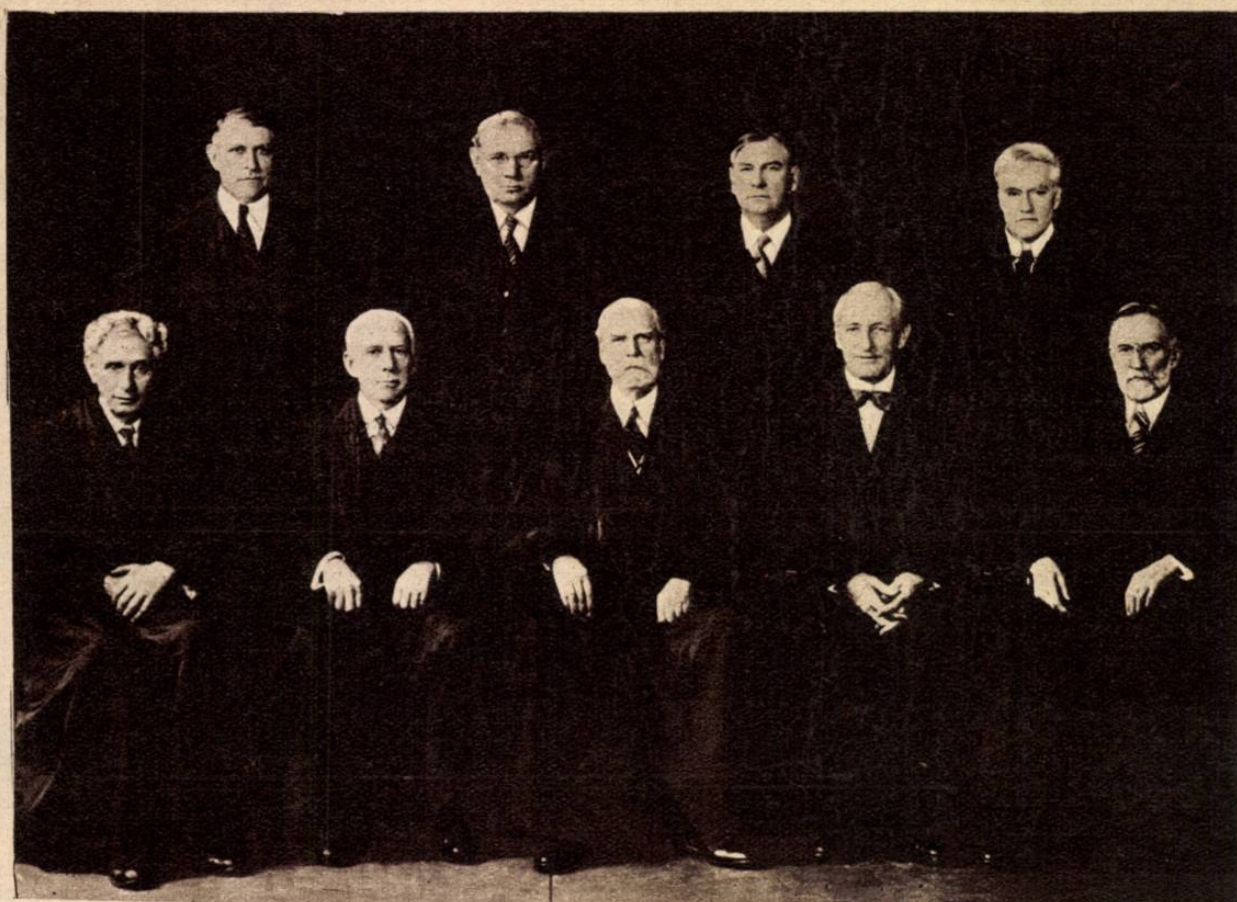
Ce înseamnă mesajul senzațional al lui Roosevelt? Contra dreptului de „veto” al celor nouă bătrâni din Curtea supremă federală.

NU de mult președintele Roosevelt a făcut un pas senzațional, menit să consolideze pentru vreme îndelungată puterea centrală. Mesajul adresat Congresului, în care d-sa califică sistemul justiției federale ca demodat, este, în primul rând, un atac violent împotriva Curții supreme federale, împotriva dictaturii celor „nouă moșnegi”, întrucât actualul conducător al poporului american pretinde că numărul judecătorilor înscăunați în acest înalt așezământ să fie sporit dela nouă, la cincisprezece. Așa fiind, cei nouă bătrâni, acei nouă bătrâni judecători, cari au declarat nule legile cunoscute sub denumirea de „New-Deal” și au respins aproape toate reformele proiectate, nu vor mai avea nicio putere. Hughes, președintele Curții supreme federale, într-un interview acordat după lupta pentru alegerile dela Casa Albă, a spus surâzând: „Nouă ne este egală alegerea cutărui sau cutărui președinte, pentru că orice s’ar întâmpla acesta se va supune hotărârii noastre”.

Cei nouă înși, cari alcătuiesc Curtea supremă, nu depind de niciun vot. Ei sunt numiți pe viață și orice schimbare ivită în opinia publică nu poate să-i influențeze și deci cu atât mai puțin să-i răstoarne. Astfel stând lucrurile, gestul atât de curajos al lui Roosevelt, de-a risca acest pas senzațional, își are un înțeles anumit, cu atât mai mult că, în calitate de Președinte al Statelor Unite, acest bărbat energic ca nimeni altul, e hotărât să măture o casă care, după dânsul, ar fi trebuit curățată cu cel puțin zece ani înainte. Încă de pe vremea luptelor electorale se pusese pe tapet chestiunea unei reforme a instanței supreme. Dar e ceva semnificativ, pentru puterea formidabilă deținută de acești nouă oameni, că înșiși partizanii cei mai fanatici ai lui Roosevelt n’au cutezat să sprijine, fățiș, tema președintelui lor. Sarcina aceasta a revenit tineretului american, pornit într-o bună zi să ia cu asalt o instituție, al cărei rost nu mai avea nici o rațiune să existe. Cuvântul de ordine al acestor tineri partizani ai lui Roosevelt a fost: „jos dictatura celor nouă bătrâni!” Pe afișele electorale, „moșnegii” erau înfățișați, cu o sinceritate surprinzătoare pentru America, sub forma lupului viclean. Nouă lupi, păroși și hămesiți de foame, dau târcoale în jurul a nouă purcei, grăsuți și trandafirii, cum fermierii din West nu mai văzuseră de câțiva ani. Purceii purtau numele a nouă principale legi sociale, votate sub Roosevelt, în cursul primei lui președinții, iar lupii, lacomi să mănânce purceii, figurau cu numele membrilor Curții supreme a Statelor Unite.

De unde dețin puterea lor, acești nouă moșnegi? Pentru aflarea adevărului trebuie să facem o mică raită în istoria Statelor Unite. În ziua când coloniile engleze din America de Nord s’au răsculat, contra patriei-mame, cucerindu-și libertatea prin forța armelor, ele au căutat totodată să-și garanteze și să-și apere această libertate, cât mai temeinică cu putință. Protecția au descoperit-o în crearea unei Curți de Justiție supremă și au izbutit să li se admită înalta instituție să fie de sine stătătoare, scutită, în orice împrejurare, de influența politică a țării. Așa dar, cei nouă judecători nu cercetează dacă o lege e bună sau rea, dacă e necesară în interesul progresului, sau dacă poate fi lăsată deoparte. Nu, misiunea lor e alta. Curtea de justiție examinează, pur și simplu, dacă legea nou creată nu atinge cumva libertatea sfântă și garantată a cetățeanului american. Și, cum rolul acesta îl împlinesc față de toate legile legilor în legătură cu acest subiect, pe cari Roosevelt le-a supus aprecierii lor, în cursul anilor trecuți.

Tot astfel a rămas înmormântată și faimoasa lege economică a lui Roosevelt, denumită „N. R. A.”.

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE DIN STATELE UNITE ALE AMERICII

„Cei nouă bătrâni” sunt, dela stânga la dreapta, (stând jos): judecătorii Louis D. Brandeis, Willis Van Devanter, președintele curții supreme de justiție Charles Evan Hughes, Charles C. McReynolds și George Sutherland. Stând în picioare: Owen J. Roberts, Pierce Butler, Harlan F. Stone și Mr. Cardozo. Președintele Statelor Unite, d. Roosevelt, voiește să completeze cu oameni tineri această curte de justiție, și să poată astfel în minoritate pe cei nouă bătrâni.

Acum, cine sunt acești nouă bătrâni, cărora li s’a încredințat o asemenea putere? Cel mai vârstnic dintre ei este judecătorul Brandeis. Are 81 ani și nici nu se gândește să se retragă, spre a se bucura în tihnă de pensia sa. Totuși, ar putea s’o facă fără teamă, deoarece pensia lui se urcă la 20.000 dolari pe an. Mac Reynolds, un alt judecător, are 75 ani. Despre acesta se spune că are un croitor propriu care, de mai bine de 40 ani, îi face costumele după jurnalele de modă de pe vremea bunicului său. Semnul lui distinctiv este un bastonaș, cu mâner de argint, de care nu se desparte nici chiar atunci când asistă la ședințele Curții supreme. Iar dacă se înflăcărează, în cursul unei ședințe, colegii au grijă să se ferească să nu capete vreo lovitură, din partea arțăgosului bătrân. Când sosește în fața Palatului de justiție, într-o clipă s’a și adunat o mulțime de câteva sute de persoane, deoarece automobilul d-lui Reynolds, sau ceeace el crede că e un automobil, este o curiozitate din toate punctele de vedere, mașina e tot atât de bătrână ca și proprietarul ei. Iar după închiderea desbaterilor Curții, obișnuiește să mormăie, totdeauna plictisit: „Constituția e dracul gol”!

Ceilalți domni, au mai puțin de 70 ani. Răsfățatul acestui straniu colegiu, care decide de soarta poporului american, este Mr. Roberts. Are numai 62 de ani. Și dacă uneori se întâmplă ca furtuna să se deslănțuie în această venerabilă adunare, totul se datorează faptului că sexagenarii se știu cu zece ani mai tineri, decât septuagenarii și încep, așa de-o toană, să apere ideile moderne cari, considerate ca o atingere a Constituției, sunt respinse pe loc de bravii septuagenari. E de prisos să spunem că aceste idei „moderne”, ale sexagenarilor, sunt în urmă cu vreo patruzeci de ani, față de epoca actuală. Până azi niciun Președinte al Statelor Unite n’a reușit să capete o influență reală asupra celor nouă bătrâni ai Curții supreme de Justiție. Trebuie să aștepte ca ei să fie înlăturați de moarte, în înțelesul strict al cuvântului, căci altminteri n’are dreptul, ca din propria-i hotărâre să trimită un alt reprezentant, în locul suprem al Dreptății. Dar cum niciunul din acești moșnegi nu vrea să moară, de parcă au luat viața în arendă pe vecii vecilor, se impun neapărat măsuri radicale, ceeace Roosevelt și face în timpul de față.

G. R.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniei 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Pomi fructiferi

Arbori pentru străzi, șosele și p. reuți, arbuști, trandafiri, plante vivace, conifee, vițe altote, vițe americane pentru portaito, etc., de calitate supe ioară, furnizează:

Pepinierele Știrbey, Buftea

Reprezentanța generală în București II

Str. Banului No. 2

Catalog gratis la cerere

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și

Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței. Tra-

tamentul ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni-

Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de

prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice.

„Se aplică masca Hollywood”.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

Regele automobilului, Henry Ford, are o distincție academică, din partea universității Colgate, în statul New-York.

Datorez succesul la patru femei și lui Edison

cum era bucătăria noastră. Aceasta nu e o ciudățenie, ci una din convingerile mele profunde. Am credea nestrămutată că un lucrător e mult mai bucuros să muncească într'un loc curat întreținut. Se câștigă prin asta și din punct de vedere al randamentului. O mașină curată și des îngrijită, e o mașină care te servește vreme îndelungată. Curățenia aduce prosperitate. Neorânduiala e preludiul falimentului.

N'am să uit niciodată lecția de igienă pe care mi-a dat-o mama mea. Pe vremea când umblam la școală, mă deprinsesem să iau cu mine un pachetel, care conținea mâncarea de amiază. De prisos să vă spun că mama veghia totdeauna ca hrana luată la școală să fie sănătoasă și abundentă. Intr'una din zile m'am înapoiat acasă obosit și bolnav; bine 'nțeles,

nind la lucru. E convins că starea minunată a sănătății de care se bucură până azi, o datorește obiceiurilor de cumpătare moștenite dela mama sa. A păstrat în toate amănunțimile amintirea copilariei, iar în vremea din urmă a restaurat aproape în întregime casa bătrânească, unde s'au scurs cei dintâi ani ai vieții sale. A reușit să adune până și vechiul mobilier părintesc, în locuința dela Deaborn. Acum face săpături în curtea conacului de alături spre a descoperi cioburile vaselor sparte odinioară de mama lui.

„La moartea mamei, aveam treisprezece ani. Numai decât sora mea i-a luat locul, începând să se ocupe de gospodărie. Îi voi fi recunoscător până în ceasul din urmă, de oarece a fost o adevărată soră pentru noi toți...”

TOȚI acei pe cari i-am întâlnit în drumul meu, m'au sprijinit în viață. Chiar astăzi, păstrez amintirea dragă a tuturor acelor persoane cu cari am fost în legătură. Niciodată evenimentele n'au fost în măsură să mă influențeze ca oamenii. Am căutat să conduc eu însumi evenimentele și năzuința aceasta mi-a reușit adesea, din plin.

Interlocutorul meu, Henry Ford, rostise aceste vorbe în biroul său directorial, din Deaborn. Era în amurgul unei zile zăpușitoare, după sfârșitul unei conferințe pe care Ford o avusese cu o armată de reprezentanți veniți de prin toate țările de pe glob. Umbre lungi se așterneau pe luciul lacului din fața birourilor lui Ford. Crepusculul se strecura în odaie, dar luminile nu erau încă aprinse. Domnul Ford se odihnea într'un fotoliu, în atitudinea omului moleșit după hărțuile unei zile întregi de activitate însuflețită. Cunosc pe marele industriaș de peste cincisprezece ani și, cu toate că nu eram la întâiul meu interview, niciodată n'avusesem prilej să-l găsesc pe d. Ford dispus să vorbească despre sine însuși. Niciodată, în scurgerea atâtor ani, d-l Ford nu-mi pomenise ceva despre femeile cari au jucat un rol atât de hotărâtor în viața sa. Prefera să discute finanțe, politică, industrie, în sfârșit orice alt subiect. În seara asta, pentru întâia oară, profitând de dulceața asfințitului, îndrăznesc să atac tocmai chestiunea care de multă vreme îmi stătea pe inimă. Nu cunosc nicio personalitate, oricât de înstărită și puternică ar fi, care să nu fi fost ajutată de altele în viața sa, mai cu seamă de femei. Spre marea mea surprindere, constat că d. Ford e gata să-mi satisfacă această curiozitate.

„Patru femei m'au ajutat..., mai mult n'aș putea să vă spun. Aceste patru femei sunt: mama mea, sora mea, soția și soacra mea. Toate înrăuririle lor au fost dintre cele mai îmbucurătoare și fericite. Puteți să spuneți orice dorii despre soacra mea, a fost totdeauna cea mai bună și mai mare prietenă.

„Nevastă-mea a avut în mine o încredere nestrămutată. Când toată lumea se îndoia încă de izbânda întâielor mele experiențe, încrederea ei era nezdruccinată și am sfârșit eu însumi prin a o numi „credincioasă”. Femeea e sortită să stea totdeauna în umbra bărbatului. Se vorbește despre succesul lui, însă nimeni nu se gândește că o bună parte din această reușită se datorește adesea tovarășei sale de viață. La rândul ei, mama a făcut atâtea jertfe pentru mine, încât mi-e peste mână să istorisesc vreodată toate meritele ei. Când a murit, aveam treisprezece ani...”

CURĂȚENIE ȘI SĂNĂTATE: DOUĂ DEVIZE ALE LUI FORD

LUMEA mă întreabă de ce ții atât de mult la curățenie. Mamei îi plăcea rânduiala și curățenia, mai presus de orice. Vreau ca uzinele mele să fie tot atât de curate, pre-

Domnul Henry Ford a reconstituit, la Deaborn, în Statul Michigan, satul în care s'a născut și care-i va purta numele. Aci se află și mica școală primară pe care a urmat-o cu 60 de ani în urmă.

știam pricina, însă m'am ferit să pomenesc ceva mamei. „Misterul” a fost limpezit în ziua când fratele meu cel mic se apucă să spue: „Mamă, n'ai putea să ne dai și nouă câte o prăjitură pentru masa dela prânz? Văd că micul Rennie Field se îmbuibază mereu cu așa ceva”. Mama pricepu din capul locului că eu schimbam pâinea ei cu prăjitura micului Field, găsind astfel și tâlcul indispoziției mele... Imi voi aminti totdeauna de lecția primită...

— De ce? — îl întreb pe d. Ford, a cărui privire se întunecase după pronunțarea acestor vorbe.

— N'am să vă spun, dar ea m'a învățat să respect ideile despre igiena hranei...

... Am avut dese ocazii să mănânc împreună cu d-l Ford. Totdeauna luasem aminte că omul acesta mânca mai puțin decât oricine. Intr'o zi, un prieten din Detroit, se mira de cumpătarea lui la masă și de faptul că-l vedea rare ori la recepții mondene. D. Ford i-a răspuns: „E drept că nu prea ies în lume, însă atunci când părăsesc locuința o fac numai spre a lua parte la funeraliile prietenilor mei, cari au mâncat prea mult în viață”. Astăzi, d. Ford, care a trecut de 70 ani, e bărbatul cel mai bine păstrat pentru vârsta sa. Are pasul sprinten, nu răcește niciodată, se află regulat în birou, la ora când lucrătorii abia încep să intre pe porțile uzinei. E una din cele mai mari bucurii ale lui să-și privească oamenii ve-

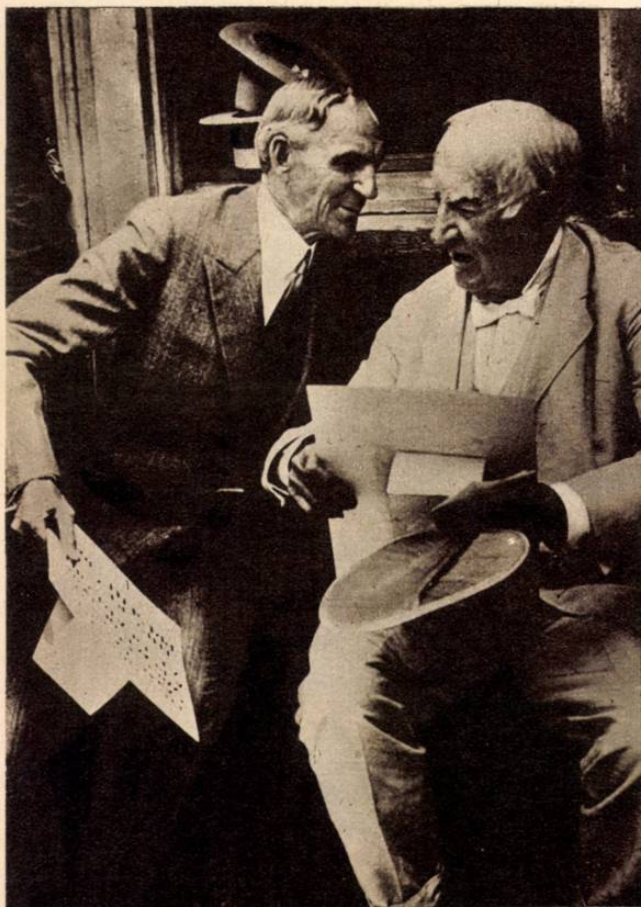

DI. Henry Ford cu soția sa.

SOACRĂ-MEA a avut totdeauna încredere în ideile mele", continuă d-l Ford. „Pururea am găsit la dânsa înțelegerea cea mai deplină, chiar când vorbim despre mașini și automobil. Mulți socoteau că era ridicul să te gândești a fabrica automobile pentru toată lumea. Soacră-mea însă era pătrunsă de adevărul ideilor mele și numai decât mi-am făcut din ea o aliată, pe cât de înflăcărată pe atât de prețioasă. E nedrept că se spun atâtea brașoave despre soacre..." Incheie d-l Ford, surâzând.

„Soția mea, de asemenea, mi-a dăruit toată încrederea ei. Ea m'a sfătuit în ceasurile de grea cumpănă, pe vremea când cream primul meu automobil. Petrecea nopți întregi, urmărindu-mi eforturile trudnice, într-o odăiță din Bagley Avenue. Am reconstituit această încăpă, aidoma cum a fost, în satul nostru, Greenfield Village, nu departe de uzine..."

„D-na Ford a fost una din primele care s'a urcat în automobil, la o vreme când cea dintâi „probă" a noastră era cât pe-acți să se schimbe în tragic. Sgomotul pe care îl făcea străbunica „Fordului" de astăzi, speriașe grozav caii întâlniți în drumul ei, iar un polițist postat la o încrucișare de străzi, ținu morțiș să ne ducă la comisariat, pe noi și mașina noastră..."

Cei doi prieteni: Thomas Alva Edison (dreapta) și Henry Ford (stânga) în Parsippany (Statul New-Jersey), unde marele inventator a dăruit regelui automobilelor micul atelier unde s'a născut prima lampă cu incandescență.

BIBLIA — ÎN FIECARE DIMINEAȚĂ

TOȚI profesorii mei, în școala primară, ne obligau să citim Biblia, în fiecare dimineață. Noi scoteam din ea lecțiuni de onoare, de integritate și acel „fair play" despre care se vorbește atât de mult astăzi.

Aveam un profesor, cu numele de Kellogg care luase seama că-mi plăcea mai mult să mănânc tot felul de unelte mecanice decât cărțile. Și mă lăsa în apele mele. Cred că în școlile moderne li se dă copiilor o anumită înlesnire, spre a-și exprima și desvolta înclinațiile lor. Dacă așa ceva e adevărat, atunci profesorul meu a fost un veritabil precursor al metodelor de educație modernă.

„Un alt profesor mă deprinsese să-mi fac toate socotelile în gând. Învățătura lui mi-a folosit, astfel că și astăzi obișnuiesc să operez cu cifrele, fără a recurge la creion și la hârtie... E un mijloc excelent pentru a stimula creierul să lucreze..."

D-l Ford nu-mi vorbise niciodată despre tatăl său. L-am întrebat, așa dar, care a fost influența exercitată de acesta din urmă asupra fiului său. D-l Ford îmi răspunde:

„Întăiele mele amintiri de copil sunt legate de memoria părintelui meu. Țiu minte un episod care datează încă de pe vremea când n'aveam mai mult de trei ani. Intr-o zi, tata care era fermier, se întoarse dela câmp și-mi spuse că voia să-mi arate ceva. Urmăți de mama, care ținea în brațe pe fratele meu cel mic, ne-am dus cu toții la câmp. Era o zi superbă de primăvară și păsările începuseră să-și clădească cuiburile. „Uite, Henry, zise deodată tatăl meu, uite cuibul unui canar!" Din ziua aceea, canarul e pasărea mea favorită". Episodul acesta l-a influențat pe d. Ford poate mai mult decât credea el însuși. Astăzi, în proprietatea sa din Deaborn, regele automobilului are peste 52 varietăți de canari. Iar într-o zi, a pus să fie astupată o poartă din curtea uzinei sale, spre a nu mai fi deranjat... cuibul unui pitpalac.

„Ați observat — continuă d. Ford — că păsările se întorc regulat la vechiul lor cuib, chiar pe vremurile acestea de criză și de frământare economică? Natura ar putea să ne dea câteva leacuri pentru înzdrăvenirea sistemului nostru economic... dacă am vrea s'o ascultăm. Păsările nu se înșală asupra bogăției: tot ceea ce le permite să trăiască, în ochii lor e bogăție și de aceea o apreciază. Oamenii cred că bogăția e însuși banul. Natura nu încetează niciodată să-și plătească dividendele. Păsările sunt niște mici și minunate camarade. Ele sunt în stare să vă povestească multe lucruri, dacă vă pricepeți să le ascultați..."

PASIUNEA COPIILOR

LA Deaborn, lumea își amintește și astăzi de dramatica ascensiune în stratosferă a profesorului Piccard. Cu această ocazie, d. Ford a mobilizat mai multe autobuse, ducând cu sine pe toți copiii din Deaborn să asiste, pe aerodromul local, la ceasurile unu după miezul nopții, la sborul aeronavei.

„Copiii sunt un prețios sprijin moral" — îmi spune d. Ford — pentru acel care știe și vrea să-i introducă în existența sa. Mie, unuia, mi-au fost de mare folos. Cred că noua generație va fi alcătuită din oameni mari. Ei sunt ultima producție a naturii — și cea mai bună. În ceasurile de nesiguranță și de restriște, în ceasurile de adâncă abatere și de tragedie, e mai cuminte să rămâi în vecinătatea copiilor, a tineretii. Ei sunt mesagerii aurorii de mâine și prin ei vom desluși lumina. Câteodată prefer sfatul unui copil în locul celui al persoanelor mari.

ADEVĂRATUL „FORD" S'A NĂSCUT PE O..... LISTA DE BUCATE

PENTRU întâia oară aducem vorba de influența lui Thomas Edison în cariera lui Henry Ford.

„A fost ecoul copilăriei mele — îmi declară d. Ford — precum și cel mai bun prieten, în anii cari au urmat. Cu toate că Edison a fost părintele electricității și la epoca aceea fiecare considera această forță nouă ca fiind sortită să domnească în omenire, Edison m'a încurajat să-mi continui munca, spre a crea al doilea automobil cu petrol. N'aveam nici cea mai mică îndoială că al doilea copil al meu era

menit să aibă un viitor dintre cele mai strălucite. Dar simțiam nevoia unui cuvânt încurajator și a trebuit să-l găsesc la Congresul Inginerilor din Asociația Edison, la care mă dusesem. În cursul acelei întruniri, ținută la New-York, cineva a pomenit despre automobilele mele. Nu mă așteptam deloc la aprobarea lui Edison, pentru motorul meu cu petrol. Totuși, i-am expus planurile și-mi aduc aminte că am schițat macheta viitoarei mașini... pe o listă de bucate. Edison m'a ascultat cu luare-aminte și, la un moment dat, isbind cu pumnul în masă, exclamă: Tinere, ai găsit adevărul! Fii vrednic și păstrează-l. Automobilele electrice nu vor putea niciodată să se depărteze de uzinele electrice. Bateriile ar fi prea grele de transportat. Automobile cu aburi sunt iarăși greu de realizat, căci ele trebuiesc înzestrate cu un cazan și cu foc. Mașina d-tale transportă, în corpul ei, propria-i forță motrice și n'are nevoie nici de cazan, nici de aburi. Ai tocmai ceea ce-ți trebuie, aceasta e convingerea mea!"

Lovitura aceia de pumn în masă mi-a dat curajul de care aveam nevoie. Marele Edison, în persoană, îmi confirma astfel superioritatea

Henry Ford, care fabrică atâtea zeci de mii de automobile, din când în când, umblă pe bicicletă. În fotografia noastră, el e în tovărășia ogarului său favorit.

automobilului meu, față de unul electric. Bizuindu-mă pe această consacrare, m'am înapoiat la Deaborn, spunându-i d-nei Ford: — „De-acum încolo, ai să mă vezi foarte rar pe-acasă, deoarece trebuie să-mi sfârșesc noul meu automobil.

„Precum vedeți, — încheie d-l Ford — în calea omului se găsește totdeauna cineva, care să dea o mână de ajutor, la momentul propice. Trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Trebuie să recurgem la copii, la prieteni. Capitalul are nevoie de muncă. Munca are nevoie de el. Orice națiune are nevoie de o altă națiune. N'aș putea niciodată să construiesc o mașină „Ford", fără concursul tuturor oamenilor, din lumea întreagă..."

W. L. S.

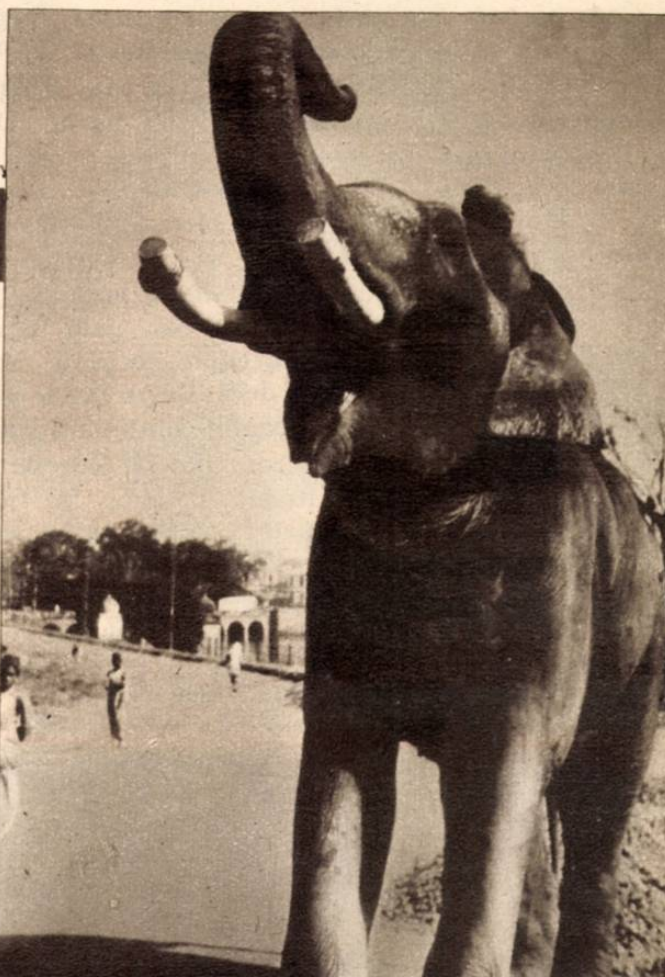

VANĂTOARE DE TIGRI IN JUNGLĂ.

Tânăr gonac, care ia parte la vânătoarea de tigri.

Indienii din tribul celui din fotografia noastră, sunt vânători iscusiți. Cu săgețile lor otrăvite, aduc tigrul tocmai în bătaia puștilor.

O vânătoare DE TIGRI

Elefantul de vânătoare salută pe Maharadjah.

Vânătorii înaintează.

găsească drumul înapoi; eu pășiam nestingherit, înainte, prin tufişuri. Sus şi jos mişunau animale mici, pe care azi, nici nu le luam în seamă. Umezeala caldă cădea în picuri depe trunchiurile de copac, totul părea putred şi poros şi era acoperit cu un soi de noroi verzui. Tufişurile verzi de bambus cuprinse de abur grei albicioşi care nu voiau să se împărsfite, iar mlădiţele lungi, de culoa-

rea cărnii, care nu păreau mai bătrâne de un ceas, împrăstiau un abur fierbinte, când le atingea. Mișunau arici de junglă. Ei erau agățați cu un capăt al trupului lor de frunză, sau de vreun pai încolăcit, când trecea vreo ființă vie, se agătau cu celălalt capăt al trupului lor de ea, și-i sugeau sângele. Conducătorii mei, se descolorosiau din când în când de ei, îndepărtându-i cu cuțitele, depe picioare. Din pricina acestor mușcături de arici, au malaezii răni pe picioare, răni care nu se cicatrizează niciodată, fiindcă le ung cu un fel de alifie dela Mecca. Aricii n'au putut pătrunde prin îmbrăcămintea mea, dar i-am găsit așteptând cuminiți printre cutele de care s'au cramponat, așteptând până mă voi desbrăca. Inotăm până peste cap între ierburi și plante, suntem înțepați de furnici roșii, furioase, ne încurcăm în lianele verzi ale paiului spaniol. Înainte...

N'are niciun rost să tot aștept cu pușca pregătită, până când să-mi sară înainte tigrlul, la fel ca un iepure. Ar fi mai rațional să caut o urmă după care să mă iau până voi găsi tigrlul. Dar nu puteam face altfel, decât să aștept surpriza ce mi se pregătia. Tocmai la această încercare vreau să-mi pun nervii. Să văd tigrlul sărindu-mi în față, din apropiere, spre a putea să-mi dau seama dacă voi șovăi, sau voi trage, dacă sunt un om de acțiune, sau o pradă oferită de-a gata tigrlului. Acum, când se apropia clipa decisivă, simțiam că totul nu mai atârna decât de un fir de păr, prevedeam clipa și de frică, îmi simțiam mâinile și picioarele paralizate. Eram atât de surescit, încât îmi jucau umbre în fața ochilor. În fiecare clipă speriam câte o șopârlă, verde ca iarba, care cu capul ridicat alerga spre adăpost, sărind înăuntru, în vreme ce o atmosferă de spaimă cuprindea spațiul dintre mine și micul animal, ai cărui pași pe iarbă, ajungeau la urechea mea, ca bubuituri!

Clipa cea mare : a-pare tigrlul.

Tigrlul zărește pe cei cari l-au încolțit.

Și deodată... O tărșitură grozavă, un sgomot de crăci rupte... tigrlul, tigrlul... Ah nu, nu e el! O familie de mistreți se iviește dintr'un tufiș, pentru a dispărea într'altul. Merg, liniștit, mai departe. După ce am parcurs însă cam la zece pași, simt cum mă lasă puterile. Nu e oboseală, ci o lipsă totală de simțire. Puțin după asta, mă cuprinde o indiferență lăuntrică, de necrezut. Aș voi să mă întorc acasă. M'am saturat de vânătoare. Și tocmai în acest moment se ivește tigrlul.

Când tigru se vede încolțit, nu ocolește nici apa, ca să ajungă pe malul celălalt, departe de vânătorii cari îl urmăresc.

Un adversar nobil este doborât.

După ce tigru a fost ucis e legat de picioare, de o prăjină. Numai oameni foarte puternici îl pot transporta, căci aceste animale cântăresc circa 600 kilograme.

Am tras fără să-mi dau seama când. Tot depozitul meu de gloanțe dum-dum l-am întrebuințat pentru bătrânul tigrul, care abia putea să meargă, ciuruindu-i de pomană, blana. Cred că mi-a fost recunoscător. L-am dat împușcătura de grație, pentru a-l feri de moartea în capcană.

Dece oare, în drumul de înapoiere, când conducătorii duceau tigru pe o prăjină, am privit atât de triumfător și apoi am povestit despre o luptă îngrozitoare? Nu, n'am mințit. Am tănuțit însă faptul că lupta între mine și tigrul a avut loc înainte, în fantezia mea până când să apară sărmanul animal...

Dr. C. SIEBERT

Maestrul de vânătoare indian privește cu multă mândrie capul tigrului doborât.

VĂ PREZINT ORAȘUL MEU:

GALATI

Oraș cumplit de negustori...

AȘEZAT pe un fluviu, care îndeplinește toate condițiile necesare, spre a da impuls vieții economice, ar fi devenit unul dintre cele

Apoi cartierul așa zis Galații Noi și nu-ți mai rămâne decât să-ți pregătești bagajele pentru coborîre, căci ai ajuns la destinație.

Piața Costache Negri e centrul orașului Galați

mai însemnate porturi ale Europei, dacă omul ar fi desăvârșit opera naturii. Să-mi fie permise aceste câteva cuvinte de reproș, pentru acei cari au avut un cuvânt de spus, atunci când viața înfloritoare de după război, ar fi dat posibilitatea oricăror cheltuieli, pentru amenajarea portului, înzestrându-l cu tot ce avea nevoie și dând astfel orașului și chiar unei regiuni întregi, o viață nouă. Când sosești cu trenul (exceptând cazul, dacă vii din Basarabia prin Reni) ești obligat, înainte de a sosi la Galați—în cazul când ai trecut cu bine tunelul de la marginea orașului—să-ți arunci ochii spre Lacul Brateș. Il vei întâlni pe partea stângă, un lac destul de mare, pentru ca greșala acelora ce-l văd pentru prima oară din tren, și-l confundă cu Dunărea, să nu fie prea mare. Apoi cât ai clipi din ochi, din cauza accelerării vitezei trenului, care vrea să ajungă cât mai curând la destinație, pe partea dreaptă îți apare o priveliște minunată, mai ales în nopțile de vară. Este grădina publică, unul din principalele locuri de recreare pentru gălățeni. Există oare un gălățean, care să nu fi înjghebat prima idilă, pe o alee a acestei grădini, transformată de câțiva ani într'un parc destul de simpatic?

Și acum, un mijloc cât mai rapid și cât mai sigur (în aceste timpuri nesigure) spre a face cunoștința orașului și a cetățenilor săi. Dacă oboseala drumului n'a fost prea mare sau dacă un hotel ospitalier ți-a odihnit mădularele, te duci să faci o plimbare pe strada Domnească—strada principală a orașului. Vei întâlni, în timpul plimbării, fetele frumoase ale orașului, îmbrăcate după ultimul jurnal și cu un gust rafinat; te vei întâlni și cu prietenul cu care doarești să te vezi, sau pe care nu prea ții să-l întâlnești; și cu negustorul cu care ții să închei o afacere importantă. În timpul plimbării, auzi ultimele șlagăre și știri emise prin microfoanele magazinelor de muzică, iar dacă nu ești obișnuit să dormi, când mergi pe picioare, discuțiile din stradă te vor pune în curent cu ultimele noutăți. Bineînțeles că aceste lucruri se vor întâmpla pe porțiunea dintre statuia Costache Negri și Palatul Administrativ. Mai departe, ieșind din această porțiune, până la grădina publică și chiar înainte până la monument, te plimbi în voie neînghiontit de nimeni, bucurându-te de decorul iernii, sau inhalând, în primăvară, mireasma florilor de tei.

Portul Galați, unde altădată era o activitate neobosită.

Dealungul străzii, începând din centrul orașului, dominat de statuia lui Costache Negri, vei admira frumoasele magazine și vitrinele aranjate cu mult gust, parcul care adăpostește busturile lui Eminescu și Mihail Kogălniceanu, sălile de spectacole cinematografice, care prezintă ultimele filme ale sezonului, localurile de petrecere. Apoi vei întâlni Palatul de Justiție, Palatul Administrativ, Catedrala Orașului, măreață prin înfățișarea ei,

cinstiți, e adăpostul acelora cari nu pot scoate capul afară decât noaptea, partea orașului care dă cel mai mult de lucru poliției locale, făcând gazetele să risipească cerneală.

CUM ÎȘI PETREC TIMPUL GĂLĂȚENII...

Dacă un cinematograf sau o plimbare pe stradă e pentru unii un mod obișnuit de a-și cheltui timpul liber, sunt și

Catedrala din Galați este un monument arhitectonic, dintre cele mai frumoase.

Palatul Episcopal și în fine Grădina Publică.

PORTUL

Pe străzile ce duc spre Port și în împrejurimile lui, palpită viața comercială. În cafenelele acestor străzi vei afla ultimele cotațiuni ale Burselor din întreaga lume. Aici la o cafea turcească sau cu o porție de ceai pe masă, se încheie afacerile cele mai importante. Depozitele de manufactură, coloniale, fierărie, etc., instituțiile economice oficiale, băncile, birouri particulare de toate genurile, agențiile de vapoare, Palatul navigației își au sediul aci. Iar mai departe în inima portului sunt bazinele de unde pleacă încărcate cu toate bogățiile, vapoarele tuturor națiunilor, din întreaga lume. Aici sunt și silozurile necesare curățirii și depozitării cerealelor. Vei găsi în port și speluncile cari amintesc de porturile mari europene, unde marinari la un pahar cu vin și în sunetele caterincei, strâng o fată la piept, cu gândul la nevasta cu copii, care îi așteaptă pe la casele lor. Și apoi nu se poate compara Bădălanul nostru, cu cartierele specifice porturilor europene? Este cartierul unde criminalul se consideră erou și unde gestul pe care-l face omul, de-a împlânta cuțitul în pieptul celuilalt, este tot așa de simplu și ușor ca și bună ziua. E Bădălanul, cu apașii lui, cu oamenii săi, unii dintre ei foarte

dintre acei cari se simt foarte bine, în mijlocul familiei. Reuniunile familiare și-au mai păstrat la unii, într'o oarecare măsură, farmecul de altădată. În timpul acestor întâlniri bărbații discută chestiuni politice, se întrețin despre starea recoltei... iar femeile se pun în curent, unele pe altele, cu stadiul modei și fumând o țigare sau în timp ce sorb un ceai, bârfesc prietena care e absentă și joacă cărți, lăsând pe bărbați să se plictisească singuri. Dar mai sunt și gălățeni, în acest oraș cumplit de negustori, cari scriu, sau citesc câte o carte, frecventează una din bibliotecile orașului și discută, atunci când se întâlnesc, subiecte interesante din toate domeniile, în deplină cunoștință. Sunt acei fii ai orașului, cari și-au făcut studiile la una din școalele serioase ale citadelei, studii continuate de multe ori într'un mod strălucit, la una din universitățile din țară sau din străinătate. Aceștia au dat un impuls vieții intelectuale, care a schimbat într'o mare măsură fața acestui oraș. Ei continuă falanga bărbaților de stat, a intelectualelor în general pe care urbea noastră i-a dat țării și în trecut.

I. BUNESCU

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

În cimitirul orașului Galați s'a înălțat un monument al eroilor.